

Tiêu Đỉnh

**MAN
HOANG
HÀNH**

[Tru Tiên Tiên Truyện]

Des by DN

Table of Contents

- Chương 1: Vây Công (Thượng)
- Chương 2: Vây Công (Hạ)
- Chương 3: Anh Kiệt (Thượng)
- Chương 4: Anh Kiệt (Hạ)
- Chương 5: Cổ Kiếm (Thượng)
- Chương 6: Cổ Kiếm (Hạ)
- Chương 7: Hôn Mê(Thượng)
- Chương 8: Hôn Mê (Hạ)
- Chương 9: Bay Lên (Thượng)
- Chương 10: Bay Lên (Hạ)
- Chương 11
- Chương 12: Chu Tước (Hạ)
- Chương 13: Di Mệnh (Thượng)
- Chương 14: Di Mệnh (Hạ)
- Chương 15: Đồng Hành (Thượng)
- Chương 16: Đồng Hành (Hạ)
- Chương 17: Tranh Chấp (Thượng)
- Chương 18: Tranh Chấp (Hạ)
- Chương 19: Lựa Chọn (Thượng)
- Chương 20: Lựa Chọn (Hạ)
- Chương 21: Ly Biệt (Thượng)
- Chương 22: Ly Biệt (Hạ)
- Chương 23: Tiến Thối (Thượng)
- Chương 24: Tiến Thối (Hạ)
- Chương 25: Mưu Xa (Thượng)
- Chương 26: Mưu Xa (Hạ)

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đỉnh

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Vây Công (Thượng)

Dãy núi Thanh Vân sừng sững Trung Nguyên, bảy ngọn hùng vĩ cao vượt mây xanh, tư thế thông thiên, khí thế thần tiên.

Thanh Vân Môn khai sơn lập phái đã hơn hai ngàn năm, bắt đầu từ Thanh Vân Tử tổ sư, trải qua thời đại huy hoàng của Thanh Diệp tổ sư rồi truyền tới ngày nay. Chưởng giáo hiện tại, Thiên Thành Tử chân nhân đạo hạnh sâu không lường được, là người đức cao vọng trọng cả thiên hạ đều kính ngưỡng, trong môn phái nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, cùng thế hệ chưởng giáo còn có các bậc cự phách chính đạo danh chấn thiên hạ như Chân Vu, Trịnh Thông..., hàng đệ tử trẻ tuổi lại càng vô số tuần kiệt thiên tư hơn người, trong đó hai đệ tử thân truyền được Thiên Thành Tử chân nhân dốc lòng bồi dưỡng là Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất xuất sắc nhất, có thể coi là kỳ tài ngàn năm có một.

Thiên hạ đều cho rằng Thanh Vân Môn xứng danh danh môn đại phái, lãnh tụ của chính đạo.

Từ chân núi Thanh Vân ngẩng đầu lên ngọn núi hùng vĩ cao vạn trượng, tầm mắt người ta không cách nào bao quát toàn cảnh, nó càng khiến thế nhân sinh lòng hướng tới, chẳng biết trên đỉnh ngọn linh sơn hùng vĩ kia là thắng cảnh thần tiên phần hoa đẹp đến mức nào.

Tiên sơn hùng vĩ như vậy, danh môn chính phái lừng lẫy như vậy đáng lẽ phải là nơi để muôn vạn chúng sinh trong thiên hạ ngưỡng mộ, nhưng suốt một năm qua, giáo chủ Ma Giáo Cửu Vong Tẫn dốc hết tinh nhuệ trong giáo, từ Thánh Điện trên man hoang Tây Bắc quét ngang thiên hạ tiến thẳng

tới núi Thanh Vân, trong tiết trời ẩm áp đầy hoa và nắng của mùa xuân, đại quân Ma Giáo vây chặt Thanh Vân, ào ạt tấn công lên núi.

Trước khu rừng rậm dưới núi Thanh Vân có hai người đang đứng, một người trẻ tuổi cương nghị, khí độ hào hùng đang cau mày nhìn chăm chú lên ngọn linh sơn hùng vĩ đâm tận mây xanh, vẻ mặt tỏ ra hơi lo lắng, cạnh hẳn là một người mặc quần áo đen kịt, ngay cả khuôn mặt cũng được che kín bằng chiếc khăn đen, chỉ lộ ra đôi mắt thâm trầm.

Cánh rừng sau lưng họ không hề yên tĩnh mà đây đó vẫn có bóng người lóe lên, thậm chí thỉnh thoảng còn thấy ánh đao ánh kiếm lấp loáng khiến người ta phải lạnh sống lưng.

Một lúc sau, người trẻ tuổi bỗng cất tiếng thở dài rồi chắp tay sau lưng đi qua đi lại tựa hồ đang hết sức sốt ruột, người áo đen bên cạnh chỉ liếc hẳn rồi rời mắt đi ngay, không hề có ý khuyên bảo.

Cứ như vậy, người trẻ tuổi mất kiên nhẫn trước, hẳn quay đầu lại cau mày nói với người áo đen:

- Quý tiên sinh, trong lòng ta vẫn lấy làm khó hiểu, việc lớn như vậy tại sao tông chủ bắt ta ở lại dưới núi không cho tham dự, chẳng lẽ ông ấy mang lòng nghi ngờ ta sao?

Người áo đen chỉ hừm một tiếng, lão không đáp mà hỏi lại:

- Bản lĩnh của người học được từ đâu?

Người trẻ tuổi đáp:

- Tông chủ truyền cho.

Người áo đen lại hỏi:

- Tông chủ đối xử với người thế nào?

Người trẻ tuổi trầm ngâm rồi gật đầu trả lời:

- Ôn nặng như núi, không khác nào cha mẹ.

Người áo đen hừ một tiếng:

- Người tự hiệu lấy là tốt, theo ta thấy lão tông chủ đối xử với người thực sự quá tốt, cơ nghiệp của Quý Vương Tông ngày sau tất sẽ rơi vào tay người, đừng có suy nghĩ nhiều nữa.

Người trẻ tuổi thở dài rồi quay người liếc đỉnh núi Thanh Vân chìm lấp trong mây, nói:

- Nếu đã vậy, tại sao lão tông chủ không cho ta tham gia vào sự kiện to lớn như tấn công Thanh Vân Môn mà bắt ta dẫn theo người đứng chờ trong khu rừng này, làm chuyện tiếp ứng con con?

Người áo đen im lặng một lát mới nói:

- Chuyện này có hai khả năng, một, lão tông chủ biết đây là trận chiến hết sức hung hiểm, Thanh Vân Môn là đại phái có lịch sử ngàn năm, cao thủ vô số, chỉ hơi sơ sẩy liền rơi vào kết cục bỏ mạng nên ông ấy cố tình tìm cách để người đứng ngoài sự việc, khả năng thứ hai...

Nói tới đây, lão bỗng hạ giọng xuống rất khẽ, bước tới một bước đứng cạnh người trẻ tuổi, quay đầu cẩn thận nhìn trước nhìn sau mới nói:

- Thứ hai, có lẽ chính lão tông chủ cũng có cái nhìn bi quan về kết quả trận chiến này, vì suy nghĩ cho cơ nghiệp Quý Vương Tông nên mới phái người tới đây tiếp ứng đề phòng bất trắc.

Nghe vậy, người trẻ tuổi giật mình kinh sợ, hẩn quay đầu nhìn người áo đen, trầm giọng nói:

- Quý tiên sinh, xin chỉ giáo?

Người áo đen chỉ cười hà hà tỏ vẻ chẳng để tâm đến lời nói vừa nãy của mình, lát sau lão lại thản nhiên nói:

- Đó chẳng qua là suy đoán lung tung thôi.

Người trẻ tuổi lạnh mặt nhìn lão chăm chăm, môi mấp máy muốn nói nhưng cuối cùng vẫn không thành lời, hẩn lạng yên xoay người ra phía khác, tiếp tục ngẩng đầu nhìn đỉnh núi.

Đúng lúc này, bỗng có tiếng ầm ỹ vang ra từ trong rừng cây phía sau, người trẻ tuổi nghiêm mặt quát lớn:

- Chuyện gì thế?

Rất nhanh, một nam tử kéo theo lão già dáng vẻ như tiều phu từ trong rừng chạy ra, khuôn mặt nam tử có vẻ hoảng hốt tựa hồ hẩn cũng kính sợ người trẻ tuổi, lúc đến gần, nam tử kia nói:

- Bẩm phó tông chủ, chúng tôi bắt được lão già này gần khu rừng.

Người trẻ tuổi dùng ánh mắt lạnh ngắt nhìn lão già kia.

Một luồng uy thế vô hình ập tới, lão già dường như chỉ là tiều phu tầm thường lại thêm tâm trạng chưa hết hoảng sợ sau khi thấy bóng đao bóng kiếm trong rừng thì sao chịu đựng nổi, đôi chân lão liền nhũn ra ngã nhoài xuống đất, miệng lắp bắp kêu la như hết hơi, không biết đang kêu gì.

Người trẻ tuổi hừ lạnh rồi quay ra nhìn tên thủ hạ, tên thủ hạ vội bẩm báo đầu đuôi câu chuyện:

- Phó tông chủ, nãy giờ chúng tôi tra hỏi rồi, lão già này là người thôn làng quanh đây làm nghề đốn củi, hôm nay chỉ tình cờ đi ngang qua.

- Hả? - Người áo đen được gọi là Quý tiên sinh kia bỗng lên tiếng, lão cau mày hỏi: - Là thôn nào?

- Một thôn nằm cách đây hơn ba dặm, ngay dưới chân núi Thanh Vân, tên là thôn Thảo Miếu.

Quý tiên sinh lắc đầu nói:

- Gần quá, e rằng nơi ẩn thân của bọn ta sẽ lộ mất, sao trước đây không ai phát hiện ra vậy? Để ta dẫn người đi diệt cái thôn kia...

- Khoan!

Quý tiên sinh chưa nói xong đã bị cắt lời, lão nhú mày hỏi người trẻ tuổi:

- Tiểu Vạn, sao vậy?

Người trẻ tuổi kia chỉ cười nhạt phẩy tay ra hiệu cho thủ hạ kéo lão già kia vào rừng rồi thân nhiên nói:

- Chẳng qua là một kẻ phạm phụ tặc tử thôi, uy danh của Thánh Giáo ta nào phải được tạo ra nhờ giết chóc bừa bãi, chẳng phải khiến đám môn phái Trung Nguyên coi thường sao? Hơn nữa đại quân Thánh Giáo ta đã tấn công lên núi, giết thì cũng có lợi gì? Tốt nhất là đừng vẽ thêm chuyện.

Quý tiên sinh suy nghĩ một lát rồi lặng lẽ gật đầu, người trẻ tuổi mà lão gọi là Tiểu Vạn lại tiếp tục ngẩng đầu nhìn núi Thanh Vân phía xa, vẻ mặt liên tục biến hóa tựa hồ đang lo lắng cho những người trên núi.

Bỗng trông mắt của Tiểu Vạn co lại.

Chỉ thấy trên bầu trời trong xanh bỗng một đám mây đen cuồn cuộn kéo tới, nó lập tức phá tan những đóa mây trắng vẫn trôi lững lờ khắp bầu trời.

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đình

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Vây Công (Hạ)

Đám mây đen vừa kéo tới lớn đến nỗi người ta có cảm giác như nó đã chiếm cứ toàn bộ bầu trời phía trên Thanh Vân Môn rồi. Màu sắc của nó đen đặc như mực, không khí xung quanh nó thâm trầm như sao biển, phảng phất như nó có khả năng nghịch chuyển càn khôn vậy.

Thân hình Tiểu Vạn chấn động, trên mặt hẳn hiện ra nét vui mừng khó giấu, hô to: " Là ' Thiên Ma Phiên' ! Giáo chủ xuất thủ rồi!"

Quý tiên sinh đứng ở sau lưng Tiểu Vạn, ánh mắt cũng đang chăm chú nhìn lên đỉnh Thanh Vân Sơn. Trong mắt lão ẩn hiện hào quang lập loè, nhưng lại không hoàn toàn chỉ có sự vui mừng, dường như đâu đó còn có một nét lo âu.

※※※

Trên ngọn Thông Thiên Phong của Thanh Vân Sơn, vốn dĩ đây là nơi thắng cảnh tiên gia luôn luôn chìm trong biển mây trắng tinh khiết, giờ phút này lại bị mây đen bao phủ bốn phía kèm theo mùi huyết tinh ngập tràn. Những đám mây trắng noãn còn sót lại đang trôi lờ lờ dường như cũng biến thành màu sắc đỏ sậm làm cho người ta trông thấy phải giật mình. Vô số bóng người ẩn hiện dưới bầu trời màu đen quý dị đang quyết chiến sinh tử. Dao quang kiếm ảnh, máu tươi bắn ra, ánh sáng của đủ loại pháp bảo, tiếng kêu la thảm thiết, thỉnh thoảng còn có vài bộ phận cơ thể cùng huyết hoa bay lên, tất cả những điều đó làm cho tình hình trở nên thê thảm đến cực điểm.

Lần này Ma giáo tấn công Thanh Vân Môn có thể nói là đã sử dụng lực lượng mạnh nhất. Chủ lực của họ bao gồm tứ phái là Trường Sinh Đường, Vạn Độc môn, Quỷ Vương Tông và Hợp Hoan phái, cũng là bốn phái mạnh nhất của ma giáo. Hơn thế nữa, dưới sự dẫn dắt của giáo chủ Cửu Vong Ngữ, họ lại đang điên cuồng vây công danh môn đại phái Thanh Vân Môn.

Nói đến Cửu Vong Ngữ, người ta phải thừa nhận rằng đây là một vị tuyệt thế kỳ tài nghìn năm khó gặp của ma giáo. Theo truyền thuyết, ngay từ khi còn bé, thiên tư của Vong Ngữ đã vượt trội khác thường. Sau khi gia nhập ma giáo, Vong Ngữ đã nhận được một cơ duyên to lớn trong Man Hoang Thánh Điện, nhờ đó đạo hạnh tinh tiến khó lường, cộng thêm đầu óc khôn ngoan quả quyết mà chỉ trong thời gian hai mươi năm sau khi công phu đại thành, ông ta đã thống nhất được ma giáo. Nhờ đó mà ma giáo vốn chịu cảnh phân liệt nhiều năm đã được đổi mới hoàn toàn, đánh chiếm khắp nơi. Nếu tính thời gian từ khi ông ta lên ngôi giáo chủ đến thời điểm hiện tại đang vây đánh Thanh Vân Môn, cũng chỉ vèn vện không quá hai năm mà thôi.

Với một nhân vật vô cùng tài năng như vậy, nếu cho ông ta thêm một thời gian ngắn nữa, ông ta có thể đạt tới thành tựu gì thì thật khó tưởng tượng.

Trong lúc này, phía dưới mây đen, Thanh Vân, Ma giáo song phương đều đang liều chết chiến đấu tới mức cực hạn. Ma giáo cầm đầu là tứ đại môn phái, gào thét xông lên. Kỳ nhân dị sĩ quý dị cùng Pháp bảo tầng tầng lớp lớp, đáng vẻ khí thế độc ác ngập trời. Trái lại Thanh Vân môn lại chỉ có một mình, tuy rằng ngay từ đầu đã rơi vào thế hạ phong do bị đánh lén, nhưng mà đại phái ngàn năm Thanh Vân Môn há lại chỉ có hư danh? Phóng tầm mắt quan sát, ta sẽ thấy Thanh Vân đệ tử hoặc vài người kết hợp, hoặc độc lập tác chiến, kiếm quang sáng rực, thanh quang đầy trời, dùng cứng chọi cứng chống trả lại thế công mãnh liệt của ma giáo.

Lúc này trên đỉnh Thanh Vân có một vài chỗ chiến đấu đặc biệt quyết liệt. Có thể kể đến là một trung niên nam tử mặc áo đạo bào, mày rậm mắt to, dung mạo bình thường, nhưng trong tay lại cầm một thanh linh kiếm màu xanh đang liên tục toả ra hào quang chói mắt. Giống như một con rồng đang bay lượn, lại như nước chảy mây trôi, ông ta tiến thoái bay lượn một cách vô cùng biến ảo khiến cho người trong ma giáo nhìn chỉ thấy hoa mắt, phạm vi ảnh hưởng trong cả một khu vực rộng lớn của trận chiến trên đỉnh Thanh Vân.

Nhưng mà ma giáo cũng nhanh chóng cử cao thủ ra ứng phó. Đó là một nam một nữ. Nam thì thân hình kỳ quái, khuôn mặt Âm Dương, một nửa thì trắng nõn, một nửa thì lại đen như trong lò than, thoạt nhìn thập phần quỷ dị; nữ tử ngược lại tướng mạo cực đẹp, mặt mũi đầy xuân ý, sóng mắt dịu dàng lưu chuyển có thể câu hồn đoạt phách của bất cứ ai, đúng là hai vị thủ lĩnh trong tứ đại phái của ma giáo, nam là môn chủ Trường Sinh Đường Đoạn Hậu, nữ là môn chủ Hợp Hoan phái Nguyệt Hoa tiên tử.

Hai đại cao thủ vừa ra tay, lập tức liền khiến cho thân pháp của trung niên nam tử kia bị trì trệ. Cùng lúc đó, Nguyệt Hoa tiên tử xinh đẹp như làn nước mùa xuân cười nói: "Trịnh Thông lão nhân, nhiều năm không gặp, xem ra còn cường tráng nha!"

Nam tử diện mạo bình thường kia chính là Môn chủ Đại Trúc Phong Trịnh Thông. người này thành danh đã nhiều năm, là sư đệ của chưởng giáo chân nhân Thanh Vân Môn. Đạo hạnh của lão cực cao, từ trước đến nay danh vang thiên hạ. Giờ phút này tuy rằng phải đối chọi với hai đại cao thủ ma giáo, nhưng Trịnh Thông vẫn phô diễn những chiêu thức tiêu sái, linh kiếm vẫn bay lập loè, lấy một chọi hai mà vẫn chưa hoàn toàn rơi vào thế hạ phong. Sau khi nghe Nguyệt Hoa tiên tử giễu cợt, lão hừ lạnh một tiếng, mắt liếc nhanh nữ tử xinh đẹp, chỉ nói một câu nhàn nhạt: "Yêu phụ!"

Nguyệt Hoa tiên tử che ngực mỉm cười, trông ôn nhu vô hạn, nhưng thủ đoạn của nàng thì vẫn vô cùng âm hiểm, tầng tầng lớp lớp âm phong đều

nhằm tới chỗ hiểm yếu của Trịnh Thông, không hề dung tình chút nào.

Tuy thế Trịnh Thông không quá để ý đến Nguyệt Hoa Tiên Tử, người ông ta chú tâm chính là Đoạn Hậu vốn im lặng từ đầu. Người này cơ thể có dị tượng, trên mặt phân âm dương, pháp bảo trong tay cũng là Âm Dương Bảo Kính, thay đổi liên tục, nhiều lần có biến hoá quỷ dị, khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

Nhưng Trịnh Thông cũng đã thành danh nhiều năm ở Thanh Vân Môn, không có tình cảnh nào là chưa từng gặp qua. Tuy rằng hai yêu nhân Ma giáo hết sức lợi hại, lại đang liên thủ vây công, nhưng mà lão vẫn chống trả được. Dù sao lão cũng không còn có thể đi trợ giúp những đệ tử khác, làm cho thế trận dường như lại nghiêng về phía ma giáo.

Đấu hơn mười hiệp, lông mày Trịnh Thông càng nhăn chặt hơn, trong mắt lướt qua một tia lo lắng, trái lại Đoạn Hậu và Nguyệt Hoa đều tỏ vẻ thong thả, chỉ theo sát Trịnh Thông không cho lão ly khai.

Mắt thấy trận chiến đang đến hồi quyết liệt, bỗng nhiên Trịnh Thông sắc mặt biến đổi, hét lên một tiếng giận dữ. Lão không kịp ngăn cản luồng ánh sáng màu đen phát ra từ Âm Dương Kính trong tay Đoạn Hậu, chỉ nghe phịch một tiếng, lão đã bị thứ ánh sáng ấy đánh trúng thân thể, lập tức run lên cầm cập, miệng phun máu tươi, toàn bộ cơ thể bị bắn về phía sau cả trường.

Một tiếng rít quái dị trầm thấp truyền đến, từ phía sau Trịnh Thông vang lên. Sau một lát, một đám mây toả ra, một con Thất Vĩ Ngô Công quỷ dị vỗ cánh bay lên, ở giữa không trung kêu to hai tiếng về phía Trịnh Thông, rồi lập tức bay về phía sau, thoáng cái chui vào bên trong tay áo của một thân hình không biết xuất hiện từ lúc nào.

Trịnh Thông sắc mặt hơi tái, lạnh lùng nhìn nam tử thon gầy vừa xuất hiện, lạnh giọng nói: "Lão độc vật!"

Đoạn Hậu lông mày nhíu lại, không nói câu gì. Bên cạnh lão, Nguyệt Hoa tiên tử nở nụ cười, nói: "Độc Thần, ngay cả ta cũng không nhìn ra người!"

Nam tử này chính là môn chủ của vạn độc môn Độc Thần. Hãn dung mạo thon gầy, tóc xám trắng, nhìn qua có vẻ già nua, nhưng hai mắt lại bắn ra tinh quang bốn phía. Lão nhân nhặt quan sát Trịnh Thông, cũng không tức giận, chỉ cười đáp: "Trịnh đại Tiên nhân từ trước đến nay mắt cao hơn đầu, tự nhiên là thấy chướng mắt với tà ma ngoại đạo như ta rồi."

"Phì!"

Trịnh Thông cười lạnh một tiếng, cũng không có ý định nói nhảm với những tên yêu nhân này. Lão chỉ thẳng linh kiếm lên trời, ngạo nghễ không lộ chút vẻ sợ hãi. Nhưng mà môn chủ của ba đại phái ma giáo chiến lược cao vô cùng, cho dù là Trịnh Thông đã thành danh nhiều năm cộng với đạo pháp tinh thâm, lúc này ba người vây công khiến lão nhanh chóng rơi vào thế hạ phong. Đặc biệt là Độc Thần, một thân Độc công cường hãn vô song của lão tạm chưa bàn đến, chỉ riêng việc thỉnh thoảng thả ra một ít độc vật quấy rối, cũng đủ để Trịnh Thông phải khó nhọc chống đỡ rồi.

Kể từ đó, Thanh Vân môn càng đánh càng thua thiệt. Bầu trời vẫn mây đen cuồn cuộn. Dường như cái truyền thuyết về Ma giáo bí điển 《Thiên Ma Sách》 và dị bảo Thiên Ma Phiên còn có tác dụng giúp cho yêu nhân ma giáo gia tăng công lực. Đại quân Ma giáo khí thế ngập trời, thế công tầng tầng lớp lớp, lớp sau cao hơn lớp trước.

Vào thời điểm nguy cấp, trên bầu trời, một luồng sấm sét đột ngột xuất hiện. Trong chốc lát chỉ thấy điện quang âm âm gào thét, một bóng người hiện thân giữa không trung, cầm trong tay một thanh tiên kiếm màu lam ánh sáng lập loè, lảng không một cái bay đi bảy trượng, giơ kiếm hướng lên

trời, trong miệng tụng chú. Liên tiếp xuất hiện tiếng sấm vang động, rồi lại đột ngột tan biến. Nhưng rất nhanh, một luồng điện quang như một trụ lớn đánh xuống từ phía chân trời trong nháy mắt. Uy thế rung trời chuyển đất, dường như toàn bộ ngọn núi này, vào thời điểm hiện tại đều đang rung lên bần bật.

Người trong ma giáo tất cả đều biến sắc. Nguyệt Hoa tiên tử hét lên một tiếng kinh hãi, thân thể không tự chủ lùi lại, đồng thời trong miệng hô: "Thần Kiếm Ngự Lô Chân Quyết!"

Độc Thần lắc mình một cái, thân thể giật lại phía sau, chớp mắt đã lăn vào trong đám người.

Khi Đoàn Hậu đang muốn rời đi, đột nhiên phát hiện tất cả những tia sét hỗn loạn trên bầu trời lúc này bỗng hợp lại làm một, toàn lực bổ xuống đầu mình.

Thân người Đoàn Hậu chấn động, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Lão không ngờ rằng chiêu thức kia chỉ làm ra vẻ sẽ tấn công nhiều mục tiêu cùng một lúc, hoá ra chỉ là hư trương thanh thế, mục tiêu thực sự của nó thực tế chỉ có mình lão.

Trong lúc nguy cấp, Đoàn Hậu quát to một tiếng, lấy Âm Dương Kính che chắn thân người. Âm Dương biến ảo không ngớt, trong nháy mắt chuyển đổi vô số lần, dường như làm cho không gian xung quanh trở nên vặn vẹo, mà thân ảnh của lão trong quang kính cũng trở nên mơ hồ.

Chỉ có điều chiêu thức kia mang theo cả thiên uy, phàm nhân khó lòng kháng cự. Một kiếm đánh xuống, núi non rung chuyển, Âm Dương kính liền vỡ vụn, như lưu vân bay ra.

Trong tiếng nổ, Đoàn Hậu gầm lên giận dữ, thân hình bắn ra, chỉ chớp mắt không thấy bóng dáng. Xa xa truyền đến một tiếng quát tức giận kèm

theo tiếng chửi rủa: " Vu lão tú bà, người dám ám toán ta, mi sẽ phải trả giá. . ."

Giữa không trung thân ảnh nữ tử hừ lạnh một tiếng, đáp xuống. Chỉ thấy bà mặc đạo bào màu trắng, thân hình cao lớn, hai bên mai ẩn hiện sắc trắng, nhưng tinh thần quắc thước, thần sắc lạnh lùng. Bà liếc nhanh tình huống chung quanh, trong lúc nhất thời, không yêu nhân Ma giáo nào dám can đảm tiến lên.

Trịnh Thông thở dài một cái, tiến lên chấp tay, nói: "Đa tạ sư tỷ."

Vị nữ tử này chính là chủ tọa Tiểu Trúc Phong Chân Vu đại sư, luận bối phận bà thậm chí còn là sư tỷ của đương kim Chương giáo chân nhân Thiên Thành Tử, là một trong các vị tiền bối đức cao vọng trọng của Thanh Vân Môn. Thường ngày bà tính tình nghiêm khắc, từ trước đến nay luôn khiến các đệ tử phải kính sợ.

Khi Chân Vu đại sư sử dụng tuyệt học Thanh Vân Thần Kiếm Ngự Lô Chân Quyết, đã tạm thời bức lui ba đại cao thủ ma giáo, làm cho tình thế khá hơn một chút, nhưng phía chân trời vẫn mây đen cuồn cuộn, ở trên chiến trường vẫn là Ma giáo hoàn toàn chiếm thế thượng phong. Hơn nữa vô luận Chân Vu hay là Trịnh Thông, giờ phút này trên mặt đều có vẻ sầu lo, kìm lòng không được ngẩng đầu cố gắng nhìn vào phía trong đám mây đen.

Cũng chính ở thời điểm này, bỗng nhiên ở trong dải mây đen sì như mực, đột nhiên truyền đến một tiếng cười dài. Âm thanh như chuông đồng, lập tức phát ra một giọng nam tử vang vọng khắp thiên địa, nói: "Thiên Thành lão nhi, người chiêu số đã hết, hiện tại như ngọn đèn cạn dầu, không phải đối thủ của ta nữa, còn không thúc thủ chịu trói sao?"

Tựa hồ như là hưởng ứng theo giọng nói trầm thấp của nam tử kia, mây đen trong nháy mắt cuồn cuộn như nước thủy triều, như nước sôi trào che

khuất bầu trời.

(ngày đầu tiên ra chương, thấp thỏm trong lòng, lựa chọn chủ nhật, phiếu đề cử phải dựa vào các vị độc giả đáng yêu rồi.)-lời lão tiêu.

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đỉnh

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Anh Kiệt (Thượng)

Nhưng đột nhiên, ở sâu trong dải mây đen kịt trên vòm trời, bỗng nhiên xuất hiện một quả cầu màu bạc, trông nó đẹp như tinh quang trên bầu trời đêm vậy.

Nó vừa giống như một ngôi sao, lại vừa giống như một cái đinh ghim chặt vào giữa bầu trời. Sự xuất hiện của nó ngay lập tức làm nổi lên một loạt những tiếng quý khóc âm phong từ trong đám mây đen, nghe rộn cả người. Tuy thế, tia sáng vẫn lập loè không ngừng, mây đen xung quanh nó vẫn liên tục bị nhuộm trong ánh hào quang. Tiếp đó, sáu quả cầu khác cũng lần lượt xuất hiện, trôi nổi cố định ở phía trên đám mây đen. Trong nháy mắt, bảy khối cầu lớn đại phát hào quang, nổi lên quang huy của chúng thành một dải. Khí thế to lớn, xu thế đại thịnh. Thấy vậy, đám mây đen cũng ngay lập tức có phản ứng. Nó liên tục tạo ra áp lực để chèn ép lại bảy khối cầu bạc.

Trên Vân Hải Thông Thiên Phong, vô số người đang phóng ánh mắt của mình về phía đằng xa. Các đệ tử Thanh Vân Môn từ trên xuống dưới tinh thần đều trở nên hưng phấn. Ở giữa bọn họ có kẻ không nhịn được mừng rỡ reo to: "Thất tinh kiếm thức!"

Trong đám người phái Thanh Vân, Chân Vu và Trịnh Thông liếc nhau một cái. Tuy rằng thần thái của bọn họ vẫn là thập phần thận trọng chứ không như đám đệ tử xung quanh, nhưng đáy mắt thì vẫn lộ ra những tia mừng rỡ.

Tuyệt học "Thất Tinh Kiếm Thức", chính là một môn đạo pháp cực kỳ ảo diệu được Thanh Vân Môn lưu truyền. Nó tuy vô cùng phức tạp rắc rối nhưng bù lại uy lực khôn cùng, đặc biệt nếu như phối hợp với một kiện pháp bảo của Thông Thiên Phong tên là "Thất Tinh Kiếm", thì sau khi thi triển sẽ có được uy lực của trời đất, có khả năng đe thần dọa quỷ. Chiêu này và chiêu Thần Kiếm Ngự Lô Chân Quyết mà Chân Vu đại sư vừa thi triển đều là tuyệt học nhân gian và đều được liệt vào một trong Thanh Vân Tứ Đại Chân Quyết.

Mà hôm nay khi trường môn Thiên Thành Tử chân nhân thi triển "Thất Tinh Kiếm thức", pháp bảo mà lão sử dụng vừa hay lại là Thất Tinh Tiên Kiếm. Đồng thời, trong nhiều năm qua, lão cũng là người duy nhất của Thanh Vân Môn tu thành Thất Tinh Kiếm Thức.

Thần thông vừa được thi triển, mây đen trên bầu trời lập tức bị dải quang huy do sáu quả cầu tạo thành cắt đôi thành hai khúc. Bầu trời cao xanh thẳm của ban ngày, lại một lần nữa được xuất hiện. Ngay lập tức, cuộc chiến trên đỉnh Thanh Vân đổi chiều. Khí thế của ma giáo lập tức bị áp chế, mà Thanh Vân Môn bên kia thì sĩ khí tinh thần đại chấn.

Bên trong đám mây đen, thân ảnh của Vong Ngữ bỗng nhiên "Ồ" lên một tiếng. Nghe như có vài phần kinh ngạc, nhưng cũng không có vẻ bối rối, ngược lại bật cười nói: "Đây chính là tuyệt học nổi tiếng của Thanh Vân Môn là 'Thất Tinh Kiếm Thức' sao, quả nhiên rất cao minh, không ngờ có thể đối chọi lại được với Thiên Ma Phiên. Thiên Thành lão nhi, người quả nhiên cũng không phải là kẻ chỉ có hư danh."

"Hừ!" Thiên Thành Tử Chân Nhân hừ lạnh một tiếng, mang thêm vài phần tức giận. Từ phía sau bảy quả cầu bạc, lão nói tiếp: "Tà ma ngoại đạo, nhận lấy cái chết!"

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy quang huy màu bạc đột nhiên đại thịnh, dồn lực bức tới phía sâu trong đám mây đen, đúng là nơi phát ra thanh âm của

giáo chủ ma giáo. Một khắc sau, thanh âm của Vong Ngữ cũng trở nên lạnh lẽo, quát: "Ếch ngồi đáy giếng, để ta cho người mở mang kiến thức một chút, cho người biết thế nào là tuyệt thế thần thông truyền thừa ngàn năm của thánh giáo ta!"

Tiếng quát này của Vong Ngữ như mệnh lệnh của thánh thần, âm thanh vừa dứt thì chiêu thức cũng tới, chỉ thấy bầu trời đầy mây đen âm âm mở rộng, xoay tròn cực nhanh tạo thành một vòng xoáy, mà ở phía trên mây đen thì xuất hiện hai thân ảnh. Một người thân thể khá gầy, mặc áo đạo bào màu xanh sẫm, trên vẽ hoa văn từng vân, trước sau lão có đồ án Âm Dương bát quái, cầm trong tay thanh pháp bảo Thất Tinh Tiên Kiếm, hai mắt tinh quang bức người, đúng là đương kim chưởng môn của phái Thanh Vân Môn Thiên Thành Tử Chân Nhân.

Ở cách lão một quãng khá xa, là một nam tử đang cúi đầu nhìn chúng nhân phía dưới, chính là giáo chủ Ma Giáo Cừu Vong Ngữ. Nếu nhìn xuyên qua làn hắc khí đang lượn lờ ở xung quanh hắn, có thể thấy đây là một người cao lớn mặt mũi khôi ngô, khuôn mặt kiên nghị, vẻ mặt hưng phấn. Giờ phút này tuy rằng đang trong lúc kích chiến, nhưng thần thái vẫn hết sức thong dong, phong thái khí độ làm người ta kinh ngạc.

Linh quang do Thất Tinh Kiếm Thức tạo thành áp sát Cừu Vong Ngữ cực nhanh. Hắn gào to một tiếng, cánh tay phải đột nhiên đưa lên trước dò xét, trong nháy mắt quanh thân hắn liền tuôn ra hắc khí, ngưng thành một cái cự chảo màu đen cực lớn. Cùng lúc đó, một khu vực rộng lớn trong không gian như có hàng vạn con quỷ gào thét, tình cảnh kinh tâm động phách, vô cùng khủng bố. Chiêu thức của Vong Ngữ vừa tung ra liền lập tức phóng đến thất tinh kiếm thức mà nghênh đón.

Dùng cứng chọi cứng, không hề có chút kỹ xảo nào cả. Hôm nay dù đang phải đối mặt với đệ nhất nhân của chính đạo là Thanh Vân chưởng môn Thiên Thành Tử Chân Nhân, vị giáo chủ của Ma Giáo này vẫn không hề có chút nao núng nào cả.

Trên Vân Hải , Chân Vu bỗng nhiên nhíu mày một cái, thanh âm trầm thấp, lộ vẻ khó tin, sợ hãi nói: "Cái này chẳng lẽ là. . ."

"Huyền Âm quỷ khí." Trịnh Thông tiếp lời, sắc mặt xuất hiện vẻ ngưng trọng, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm lên bầu trời, đồng thời nói tiếp: "Chiêu thức vô cùng cường đại này trong ma giáo đã thất truyền nhiều năm, không ngờ thẳng khốn kiếp này lại tu luyện được."

Chân Vu đại sư im lặng một lát, sắc mặt bỗng nhiên trở nên khó coi, lạnh giọng nói: "Theo như thiên hạ đồn đại thì kẻ này khi ở Man Hoang Thánh Điện, đã có cơ duyên lấy được tuyệt thế tà thư là 《 Thiên Ma Sách 》 , hẳn là chuyện thật rồi."

Trịnh Thông sắc mặt biến hóa, có vẻ muốn nói chuyện tiếp, đồng thời thần sắc của lão càng trở nên cảnh giác hơn. Phía trên đám mây đen, hai đệ nhất nhân trong thiên hạ cũng đã bắt đầu giao thủ.

Chỉ nghe một tiếng nổ mạnh, một đường sóng khí tuy vô hình mà lại hữu hình toả ra từ giữa trung tâm vụ nổ. Đất rung núi chuyển, tất cả mây trên đỉnh Thanh Vân đều lập tức tiêu tán, những kẻ đạo hạnh hơi kém một chút thì đều không thể đứng vững.

Nhưng mà giờ phút này không có một ai quan tâm đến tình cảnh trên đỉnh Thanh Vân, ánh mắt mọi người đều nhìn lên bầu trời, chăm chú quan sát cuộc quyết chiến của hai đại nhân vật trong thiên hạ đương thời.

Chỉ thấy, quang huy rực sáng của Thất Tinh Kiếm Thức và hắc khí đen kịt của Huyền Âm Trảo vừa quấn chặt lấy nhau, lại lập tức tách rời mà bạo phát lực lượng ra xung quanh, khiến cho chúng sinh bên dưới không cách nào quan sát rõ cuộc đấu, thậm chí ngay cả thân ảnh của thủ lĩnh hai phe đều trở nên mờ nhạt.

Giữa tình thế một mất một còn, trên Vân Hải bỗng nhiên vang vọng tiếng cười dài hùng hậu của Vong Ngữ, như búa tạ nện vào đầu của từng đệ

tử Thanh Vân: "Thiên Thành lão nhi, lần này ngươi còn gì muốn nói!"

Hắc khí từ từ bốc lên, ngược lại tinh quang trở nên âm đạm. Một làn khói đen vụt qua che mất thân ảnh của họ trong khoảnh khắc, khi nó đi qua thì hai người bọn họ đã biến mất, chẳng biết từ lúc nào lại xuất hiện ở một nơi khác hẳn vị trí ban đầu. Giáo chủ Ma Giáo Cửu Vong Ngữ vươn người đứng thẳng, ngực hãn xuất hiện hai hai cái lỗ lớn, cánh tay phải cũng ẩn hiện một vết máu lớn, nhưng thần sắc hãn ngược lại đầy vẻ hưng phấn, trong ánh mắt có vài phần kích động. Hãn ngửa mặt lên trời cười dài, vênh mặt lên, giống như một vị thần đang giương mắt thương xót chúng sinh.

Ngược lại với hãn là Thiên Thành Tử Chân Nhân. Sắc diện của lão khiến cho tất cả đệ tử Thanh Vân Môn trở nên sợ hãi. Chỉ thấy sắc mặt Thiên Thành Tử trắng bệch, đạo bào như bị hắc hỏa đốt cháy, cháy đen cả một mảnh. Cánh tay phải vô lực rũ xuống, dù cách khá xa, mọi người đều có thể trông thấy cổ tay lão đang run rẩy không ngừng, tựa hồ chỉ có thể miễn cưỡng giữ Thất Tinh bảo kiếm trong tay.

Sau một lát, mang theo vài phần mê lương, quang huy màu bạc cuối cùng không chống đỡ nổi, từ từ tiêu tán. Trên đỉnh Thanh Vân , khắp nơi đều yên lặng.

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đỉnh

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Anh Kiệt (Hạ)

Cừu Vong Ngữ cười lạnh một tiếng, ánh mắt lãnh khốc quét qua, quát lên: " Để cho nhà ngươi nhìn xem hiện tại là ai mới là kẻ phải chết !"

Lời còn chưa dứt, cự trảo màu đen kia lại lần nữa xuất hiện ở giữa không trung, như là một loài ác quỷ vô cùng hung tợn bổ nhào xuống phía Thiên Thành Tử. Trên Vân Hải , trong nháy mắt khắp Thanh Vân Môn trở thành một mảnh hỗn loạn, không biết có bao nhiêu người vỗ áo đứng lên, trong đó nhanh nhất chính là hai người Chân Vu cùng Trịnh Thông, chớp mắt cả hai đều cầm Pháp bảo, bay thẳng lên trên không.

Mà giờ khắc này phía trên Thông Thiên Phong không chỉ có người của Thanh Vân Môn, người của Ma giáo thậm chí còn đông hơn, chỉ nghe âm thanh quát lớn vang lên trong nháy mắt, nhóm người của Ma giáo đồng loạt xông tới, lập tức liền ngăn cản những tên đệ tử Thanh Vân Môn muốn đi cứu viện chưởng môn nhân, đồng thời trong miệng trắng trợn trào phúng giễu cợt, không dứt bên tai.

Tốc độ của cả Chân Vu cùng Trịnh Thông vô cùng nhanh, trực tiếp bỏ qua những tên đệ tử của Ma giáo, thế nhưng thân hình mới vọt lên không đến mấy trượng, đột nhiên nghe tiếng gió sắc bén, như tiếng đao kiếm từ bên sườn xẹt qua. Đòn đánh lén này vô cùng âm tàn sắc bén, hơn nữa khí thế hung hãn, cho dù cả Chân Vu và Trịnh Thông đều là những người tu luyện được đại thần thông cũng không dám coi thường, đành phải nghiêng mình, quay người ra tay ngăn cản cái một đòn đánh lén này, vì thế mà một đòn này đã ngăn cản được.

Một thân ảnh xuất hiện ở trước mặt hai người Thanh Vân Môn Đại trưởng lão, lơ lửng ở giữa không trung, đó là một lão đầu dáng người nhỏ gầy, tóc hoa râm khuôn mặt xấu xí, nhìn lại đã vô cùng già nua, nhưng duy chỉ có đôi mắt lại thập phần sáng ngời, trước ngực còn treo một chuỗi hạt màu đen quý dị, mỗi một viên hắc châu đều khắc hình dạng Khô Lôu.

Sau khi thấy rõ bộ dáng của lão nhân này, đồng tử của cả Chân Vu cùng Trịnh Thông đều hơi hơi co rụt lại, Trịnh Thông trong lòng chấn động, trầm giọng quát: "Quý Vương!"

Trước mắt tuy chỉ là một kẻ già nua ốm yếu, thế nhưng đây chính là tông chủ của một trong tứ đại Ma Giáo, tông chủ nhất phái Quý Vương Tông, mà nhìn qua thần sắc của Chân Vu cùng Trịnh Thông, tựa hồ lão đầu này so với đám Ma đầu của ba đại phái Ma giáo kia còn đáng để lưu tâm hơn một chút. Trên thực tế, mặc dù tên Quý Vương này dung mạo không dễ nhìn, nhưng một đòn vừa rồi, xuất thủ tàn nhẫn vô cùng, chọn thời cơ cực chính xác, lấy lực lượng một người cứng rắn cầm chân hai cường địch này lại.

Phía dưới, cảnh tượng đánh nhau hỗn loạn, tất cả mọi sự cứu viện của Thanh Vân Môn đều bị người trong Ma giáo chặn đường bao vây, kể cả Chân Vu cùng Trịnh Thông tạm thời cũng bị tên Quý Vương đột nhiên xuất hiện kia bức phải dừng lại. Phía trên đám mây, Cừu Vong Ngữ ngửa mặt lên trời cười lớn, Huyền Âm Quỷ Trảo vô cùng hung lệ xông đến trước người Thiên Thành Tử cách đó không xa, mắt thấy muốn đánh lên thân thể chưởng môn Thanh Vân Môn.

Vào thời khắc này, đột nhiên một tiếng thét dài truyền đến, ở trên bình đài đằng kia, bên trên Vân Hải, trong đám người của Thanh Vân Môn có một bóng trắng đột nhiên phóng thẳng lên trời.

Gió núi thổi qua, áo trắng tung bay, đấy rõ ràng là một nam tử trẻ tuổi mà yếm mắt sáng, ánh mắt lạnh lùng, trong tay cầm một thanh Bích Lục

Tiên Kiếm, như mũi tên rời cung, ngược gió bay lên. Bên cạnh sớm có vài tên trong Ma giáo gào thét đánh tới, muốn cản trở người này, trong nháy mắt đã có ba năm người nghênh đón trước mặt.

Bên cạnh có người lên tiếng kinh hô, thanh âm mang theo sự kinh hoàng, nhưng chỉ thấy nam tử áo trắng sắc mặt như sắt, không có chút động dung nào, cả người như đập nổi chìm thuyền, thế tiến không trì hoãn chút nào, vượt qua mấy tên Ma giáo thẳng vọt lên. Ở bên trong tiếng rít gào, lục mang trong tay hắt tăng vọt, ngay sau một khắc, đột nhiên Vân Hải lặng im, ngay sau đó chợt nghe một tiếng rỗng ngâm thét dài, âm thanh chấn động Cửu Thiên, phía chân trời bên trong mây đen cuồn cuộn có vô số bích quang lập loè, trong nháy mắt rớt thành một đoàn lửa sáng nóng rực đem nam tử áo trắng này bao bọc lấy.

Bọn Ma giáo đang cản trở mọi người đột nhiên kinh hãi, như thế mà không chờ bọn họ kịp phản ứng, liền chỉ thấy dường như vô số Thái Dương trong nháy mắt bắn ra, hào quang vạn trượng, giống như muốn đem toàn bộ hắc ám trên thế gian này khu trừ hầu như không còn. Một thân ảnh, như thần linh chấn nhiếp Cửu Thiên, bỗng nhiên hiện ra.

Xa xa, tên Quý Vương đang cùng hai đại cao thủ Chân Vu và Trịnh Thông giằng co đột nhiên quay đầu lại nhìn qua, thân hình chấn động, trong miệng thấp giọng nói trong vô thức: "Trảm Long Kiếm! Trảm quỷ thần!"

Gió thổi mây bay, thiên địa xơ xác tiêu điều, người nam tử áo trắng cầm trong tay Trảm Long Thần Kiếm, bích quang từ trên người hắt phát ra, dường như vô cùng vô tận; nhưng thấy hai mắt của hắc thần quang sáng ngời, nhân kiếm bỗng nhiên hợp nhất, thành linh hóa thành một cột sáng vô cùng lớn, giống như Khai Thiên Cự Kiếm, khí độ hùng vĩ, dường như khinh thường cả thiên địa quỷ thần, một thân cao ngạo, điên cuồng không bị trói buộc mà âm âm đánh tới.

Ở bên trong vạn đạo hào quang, Trảm Long Kiếm phát ra tiếng rít gào ầm ầm, khí thế ngút trời, mặc dù ở trên không, phạm vi phía dưới biển mây tầm hơn mười trượng, mây trôi tán loạn, cuồng phong gào thét, lục mang như sóng to, vài tên trong Ma giáo đứng mũi chịu sào, thậm chí còn chưa kịp ngăn cản, ngay lập tức bị chân quyết uy lực tuyệt thế trảm quỷ thần chém tới, thân thể vỡ vụn một đi không trở về.

Huyết hoa bay đầy trời, thế nhưng lại bị kiếm quang xanh biếc che phủ, đột phá vòng vây của những tên Ma giáo đang ngăn cản, thế tiến tới của nam tử áo trắng không có chút nào chậm lại, thậm chí dưới kiếm quang vạn trượng chiếu rọi xuống, hấn chạy như bay, tốc độ nhanh hơn, thẳng như một đoàn hỏa diễm cực lớn điên cuồng thiêu đốt như muốn phệ tiên, bay thẳng lên trời, tới vị trí hai người Cửu Vong Ngữ cùng Thiên Thành Tử đang quyết chiến.

Xác thực mà nói, hấn thậm chí cũng không phải xông về phía Thiên Thành Tử để chi viện, trong một khắc, người nam tử áo trắng này dường như tỏa ra khí tức vô cùng điên cuồng liều lĩnh, lấy thế lôi đình phá vạn quân, nghịch thiên tạo nên, một kiếm mang theo sát ý thiên địa, một loại khí thế đồng quy vu tận không chết không thôi, đâm thẳng vào Cửu Vong Ngữ.

Mây đen cuồn cuộn như lôi đình gào thét, bích quang vạn trượng, đâm rách biển mây, kiếm thế bậc này, dường như trong nháy mắt khiến thiên địa biến sắc!

Cửu Vong Ngữ đứng lặng trong đám mây không khỏi động dung, nhin không được than thở một câu, quát lên: "Hảo kiếm!"

Chỉ là dưới mắt của tên Cửu Vong Ngữ này, quả thật là thiên tài tuyệt thế, người có thiên phú dị bẩm nhất gần năm trăm năm nay của Ma giáo, đối mặt với một kiếm kinh Thiên động Địa, nghịch thiên trảm quỷ thần này, hấn lại chẳng tỏ ra chút nhượng bộ nào, ngược lại là cánh tay trái đồng thời duỗi lên, giơ vuốt phóng ra hư ảo. Trong chốc lát, từng trận âm phong rít

gào như tiếng quý khóc, đúng là lại lần nữa xuất hiện một cái Huyền Âm Quỷ Trảo vô cùng lớn, chắn trước người của hắn.

Dù sao "Huyền Âm quỷ khí" cũng là thần thông cường hãn tuyệt luân của Ma giáo, đương nhiên không có khả năng thi triển dễ dàng như vậy, hắn chỉ mới ngưng tụ ra Quỷ Trảo thứ hai, cái quỷ trảo lúc trước đánh về phía Thiên Thành Tử nhất thời khí thế đại giảm, màu đen bên ngoài trong nháy mắt nhạt đi rất nhiều.

"Oanh!"

Một tiếng vang thật lớn, kiếm quang xanh biếc mang khí thế kinh người trực tiếp đánh vào Huyền Âm Quỷ Trảo, hào quang văng tung tóe, điên cuồng lưu chuyển, nhưng mà theo thời gian trôi qua, hắc khí vô cùng cường đại vẫn như thủy triều che lấp, từng chút một áp chế hào quang xanh biếc.

"A. . ."

Một tiếng rên, nhưng là từ trong miệng nam tử áo trắng truyền ra, đầu hắn hơi ngửa, sắc mặt trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi, giọt máu rơi xuống trên vạt áo trắng, từng chấm huyết sắc loang lổ, làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình, thân thể của hắn cũng lập tức rơi xuống phía dưới.

Mà đúng lúc này, bên kia đột nhiên cũng truyền đến một âm thanh lạ, cuối cùng đòn Huyền Âm Quỷ Trảo đầu tiên rốt cục cũng đánh trọng thương Thiên Thành Tử, chỉ là vừa vướng phải một trận vừa rồi, uy lực dĩ nhiên giảm đi rất nhiều, dù thế vẫn đánh cho Thiên Thành Tử phải liên tiếp lui về phía sau, thân hình run rẩy, cánh tay phải lại càng run rẩy mạnh hơn, rốt cuộc cũng cảm không nổi chuỗi Thất Tinh Tiên Kiếm nữa, từ trên không trung rơi xuống.

"Ha ha ha ha. . ."

Một tràng tiếng cười lớn đầy kiêu ngạo, từ trong miệng tên nam tử hùng vĩ “lấy một địch hai vẫn chiếm được thế thượng phong” truyền tới, Cừu Vong Ngữ đứng thẳng trên đám mây, ánh mắt ngạo nghễ, dường như đang bẻ gãy chúng sinh, trong mắt không còn chút cố kỵ nào nữa.

Phía trước người hấn mấy trượng, sắc mặt Thiên Thành Tử trắng bệch, trong hai mắt lộ vẻ sâu thẳm, trong đó còn ẩn chứa sự thống khổ, nhưng mà hấn cúi đầu nhìn về phía dưới, nơi vẫn còn vô số đệ tử Thanh Vân Môn còn chiến đấu hăng hái không ngớt, đành hung hăng cắn chặt răng.

"Vạn sư huynh!"

Theo thân hình tên nam tử áo trắng như điều đứt dây giống từ giữa không trung rơi xuống, phía trên Vân Hải đồng thời vang lên mấy tiếng kinh hô, nữ có nam có, mấy thân ảnh cùng một chỗ lao đến, đều muốn đỡ lấy thân thể của hấn.

Thế nhưng thời điểm nam tử áo trắng sắp rơi xuống đất, thân thể của hấn đột nhiên từ trên không trung bắn ra, cứng rắn ngừng lại thân hình đang rơi xuống, trở mình một cái vũng vàng đáp xuống mặt đất.

Bên cạnh mấy tên đệ tử trẻ tuổi của Thanh Vân Môn đuổi tới đều vô cùng vui mừng, xông vào đầu tiên là một nữ đệ tử dung mạo thanh lệ, vui mừng kêu lên: "Vạn sư huynh, huynh không có việc gì chứ?"

Lời còn chưa dứt, tên nam tử áo trắng được bọn hấn gọi là Vạn sư huynh bỗng nhiên lao đảo một cái, tay vỗ ngực, trong miệng lại lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Lần này mọi người lại bị hù sợ, mỗi người không biết làm như thế nào cho phải, chỉ có đằng kia, một cô gái cùng một tên nam tử khác lao đến, vội vàng đỡ hấn.

Có điều sau khi thổ huyết, tuy rằng sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng mà hẳn quay đầu lại cười cười, thân thể một lần nữa đứng vững, lập tức đẩy hai người kia ra, sắc mặt rõ ràng còn có chút phóng khoáng, phất tay cười nói: "Không sao, Vạn Kiếm Nhất ta đây đâu có chết dễ dàng như vậy."

Một câu kia nói ra, dường như là một liều thuốc an thần, nhất thời khiến cho thần tình của chúng đệ tử Thanh Vân Môn xung quanh thần tình buông lỏng.

Hiển nhiên, tên nam tử được mọi người xưng là Vạn Kiếm Nhất thường ngày rất có danh vọng trong lòng mọi người. Vạn Kiếm Nhất quay đầu về phía nam tử đứng bên cạnh mình nhẹ gật đầu, nói: "Đa tạ người rồi, Thương Tùng sư đệ."

Nam tử tên là Thương Tùng gật gật đầu, lui ra một bước. Vạn Kiếm Nhất lại xoay đầu lại, trông thấy cô gái vừa rồi vẫn đứng bên cạnh mình, trong hốc mắt ẩn chứa sương mù, bộ dáng suýt nữa muốn khóc lên, không khỏi kinh ngạc nói:

"Ô Như sư muội, muội làm sao vậy?"

Tô Như cắn cắn bờ môi, giọng nói mang thêm vài phần nước nở, nói:

"Xem huynh kìa, vừa rồi suýt nữa, suýt nữa thì. . ."

Vạn Kiếm Nhất thở dài, nói:

"Tốt rồi, ta nói không sao là không sao cả. Thế nhưng quả thật tên giáo chủ Ma giáo kia quả thật đạo hạnh thông thiên, ta còn không phải là đối thủ của hắn."

Nói qua hẳn dừng một chút, đảo mắt nhìn về bốn phía chiến trường.

Chỉ thấy trên bầu trời, Cửu Vong Ngữ đứng ngạo nghễ trên đám mây, không một ai bì nổi, đang bức về phía chướng môn chân nhân Thiên Thành Tử, còn phía dưới Vân Hải là một mảnh hỗn loạn, vô số người của cả Ma giáo cùng với Thanh Vân Môn đang hỗn chiến, kể cả hai vị đại cao thủ Chân Vu, Trịnh Thông cũng bị người trong ma giáo ngăn lại, hơn nữa vào giờ phút này đã không chỉ còn mỗi tên Quỷ Vương, mà còn mấy tên Độc Thần, Nguyệt Hoa tiên tử thậm chí là môn chủ Trường Sinh Đường Đoàn Hạo bị trọng thương, vừa mới mất tích cũng cùng lúc xuất hiện để chặn đường hai đại cao thủ này.

Chân Vu, Trịnh Thông Pháp lực bắt đầu khôi phục trở lại, đạo hạnh cao hơn, vôi vàng cũng không cách nào đột phá tứ đại cao thủ Ma giáo ngăn trở, mà ở chân trời phía trên, dĩ nhiên Cửu Vong Ngữ đã bức lại gần Thiên Thành Tử, mắt thấy sắp ra tay.

Dường như dấu hiệu Thanh Vân Môn nhất phái thất thủ đã hiện ra trước mắt, Linh khí vạn năm hùng phong bay tán loạn, tựa hồ mắt thấy lúc này sẽ phải tan biến đi.

Khuôn mặt Vạn Kiếm Nhất trở nên nghiêm trọng, ánh mắt tỏ ra vô cùng lo lắng, thấp giọng vôi la lên: "Đạo Huyền sư huynh đâu rồi? Rốt cuộc là huynh ấy đang ở đâu?"

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đỉnh

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cổ Kiếm (Thượng)

Giờ phút này, trên đỉnh Thông Thiên Phong của Thanh Vân Sơn , toàn bộ biển mây vĩnh cửu đều trở nên hỗn loạn. Tình thế Thanh Vân Môn trở nên nguy cấp, mà mấu chốt đương nhiên chính là việc chưởng môn chân nhân Thiên Thành Tử dường như đã không còn địch nổi giáo chủ ma giáo Cừu Vong Ngữ. Mọi người đều thấy chỉ ít phút nữa thôi Chân Nhân sẽ bị Cừu Vong Ngữ giết chết. Mặc dù có một đệ tử xuất sắc của Thanh Vân Môn là Vạn Kiếm Nhất bay lên đỡ giúp một đòn, nhưng Thiên Thành Tử Chân Nhân vẫn bị Cừu Vong Ngữ bức lui.

Hiện tại hy vọng cuối cùng của toàn bộ đệ tử Thanh Vân Môn đều đặt ở Chân Vu đại sư và Trịnh Thông trưởng lão cộng với toàn bộ các cao thủ tiền bối khác. Tuy nhiên, mọi người đều biết ngoài giáo chủ ma giáo Cừu Vong Ngữ ra, tay chân của hắn còn có tứ đại cao thủ là chưởng môn của bốn chi phái, đều đang chặn trước mặt hai người Chân Vu và Trịnh Thông, ngăn cản bọn họ đi cứu viện Thiên Thành Tử.

Kỳ thật nếu chỉ xét đạo hạnh của Chân Vu và Trịnh Thông, thì nhiều năm trước họ đã danh vang thiên hạ, thần thông đạo pháp đều vô cùng vô tận. Nếu là ngày thường, bất kỳ người nào trong tứ đại cao thủ của ma giáo đấu một chọi một với một trong hai bọn họ thì đều chỉ có nước thua chạy, thậm chí dù có lấy một chọi hai, cũng chưa chắc đã rơi vào thế hạ phong.

Mà giờ khắc này tình thế như nghìn cân treo sợi tóc, bốn người ma giáo lại chỉ muốn kéo dài thời gian , liên tục bám sát hai người bọn họ, khiến cho hai người Chân Vu và Trịnh Thông không cách nào rảnh tay đi cứu Thiên

Thành Tử. Nhất là kẻ lớn tuổi nhất trong bốn người, Quý Vương, ra tay thập phần tàn nhẫn, thường thường mỗi lần ra tay đều khiến cho đối phương vô cùng khó chịu, làm hai người Thanh Vân tuy lòng nóng như lửa đốt nhưng lại vô kế khả thi.

Trên trời dưới đất, đều là thảm đạm, mây đen tụ lại, dường như trong khoảng khắc sẽ nuốt chửng cái danh sơn ngàn năm này.

Trong cuộc hỗn chiến, giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng lập loè, rồi trong tay Thiên Thành Tử rơi xuống thanh Thất Tinh Tiên Kiếm, từ giữa không trung cứ thế rơi thẳng xuống mặt đất. Thân Kiếm đều đã bị vỡ nát, có thể thấy được áp lực mà nó phải chịu khủng khiếp như thế nào.

Thanh Tiên Kiếm như điều đứt dây, chuẩn bị chịu cảnh rơi vỡ tan nát trên mặt đất. Xung quanh trận chiến dữ dội như lửa, máu tươi vung vãi tung tóe, căn bản không có ai chú ý tới thanh phế kiếm này. Chỉ là đúng lúc này, một cơn gió mạnh thổi tới, một thân ảnh màu xanh bỗng dừng xuất hiện, đảo mắt một cái đã hiện ra ở vị trí của Thất Tinh Kiếm.

Một cánh tay rắn chắc duỗi tới, cũng không rõ bằng cách nào, đột nhiên thanh Thất Tinh Kiếm bỗng biến mất rồi xuất hiện trong tay người này. Năm ngón tay thon dài lần lượt khép lại, nhìn tưởng chậm chạp nhưng thực tế lại nhanh như thiểm điện. Đồng thời dường như xuất hiện một tia sấm sét chuyển động ở phía chân trời xa xa.

Thanh linh kiếm vốn đang âm đạm vô quang, lúc ấy lại một lần nữa sáng lên, giống như ánh sáng toả ra khi Thiên Thành tử Chân Nhân đang sử dụng Thất Tinh Kiếm Quyết. Gió lớn lại lên, Thanh y bay nháy. Bóng người áo xanh đột nhiên biến mất, rồi lại bất ngờ xuất hiện ở bên cạnh hai người Chân Vu và Trịnh Thông.

"Uông!"

Một tiếng thét dài, âm thanh như sấm sét, giữa không trung lại hiện lên tinh quang sáng chói, như ánh sao lấp lánh giữa trời đêm, đại phóng hào quang của nó toả khắp nhân gian. Một quả cầu lớn xuất hiện ở giữa vòm trời, lập tức làm hiện lên các tia sáng trắng lập loè, lần lượt sáng lên, trong nháy mắt biến thành xu thế Thất Tinh Bắc Đẩu, lại một lần nữa xuất hiện ở trên bầu trời.

kiếm thế huy hoàng, bài sơn đảo hải, cuồng phong gào thét, cuốn tới phía trước.

Thân hình người áo xanh hiện ra, rõ ràng là một nam tử cùng thế hệ với Vạn Kiếm Nhất, toàn thân đạo bào màu xanh, thần thái kiên nghị khí độ trầm hùng, thẳng lưng mà đứng, dường như có cái thế ngạo thị nhân gian, không giận mà uy. Chỉ nghe tiếng hấn nói: "Sư thúc đi đi, để ta lo bọn chúng."

Kèm theo tiếng nói, Thất Tinh Kiếm trong tay hấn âm âm phóng tới, khiến cho tinh quang trong nháy mắt đại thịnh, như một trận mưa ánh sáng, bỗng bành rơi xuống. Hấn phóng lên phía trước, đối mặt bốn đại tông chủ Ma Giáo mà mặt không đổi sắc, kiếm thế cuồng dã như sóng lớn, cứ như vậy mà lao đi. Khoảnh khắc ấy trên Vân Hải, dường như đều đã bị khí thế ấy bao trùm.

Bốn đại tông chủ đều là nhân vật cao cường, ánh mắt, kiến thức đều là bất phàm. Khi linh quang của kiếm thế phóng tới, sắc mặt Quỷ Vương biến đổi đầu tiên, thất thanh hô to: "Thất Tinh Kiếm Thức!"

Ba người kia cũng đồng thời nhận ra, kiếm thế này huy hoàng mãnh liệt như sóng to gió lớn, cộng thêm ánh sao màu bạc đầy trời, chẳng phải chính là một trong tứ đại tuyệt kỹ của Thanh Vân Môn là Thất Tinh Kiếm Thức? Chỉ có điều thiên hạ đồn rằng trong nhiều năm qua chỉ có Thiên Thành Tử là tu thành tuyệt thế thần thông này hay sao? như thế nào lại xuất hiện thêm một người nữa vậy!

Hơn nữa, người này dường như chỉ là một nam tử hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặc dù thực tế tuổi có khả năng lớn hơn một chút. Nhưng dù vậy thì mới gần ấy tuổi mà đã tu thành Thất Tinh Kiếm Thức, thật sự là trên đời hiếm thấy.

Các đại ma đầu ma giáo đều có chung một ý nghĩ ấy. Vốn bọn chúng chỉ chú ý đến hai người Chân Vu, Trịnh Thông, giờ phút này đột nhiên bị một gã thanh y nam tử áp sát tung ra một chiêu cực mạnh, tuy rằng mỗi người phản ứng đều cực nhanh nện, nhưng trong lúc vội vã vẫn có chút luống cuống. Dù sao uy lực của Thất Tinh Kiếm Thức không phải chuyện đùa, cộng thêm Thất Tinh Kiếm gia trì uy thế, dù là người trẻ tuổi kia đạo hạnh còn kém Thiên Thành Tử, cũng không phải chỉ tùy tiện là có thể đón đỡ được.

Một phen hỗn loạn, kiếm thế phiêu tán khắp nơi, bốn đại tông chủ ma giáo bị bức lui hơn một trượng.

Áp lực lên hai người Chân Vu, Trịnh Thông lập tức được buông lỏng. Chân Vu lập tức gạt đầu với Trịnh Thông, không nói một lời, lập tức bay thẳng lên trời cao, phóng về phía Thiên Thành Tử. Trịnh Thông vừa định hành động, chợt nghe thấy thanh y nam tử hừ nhẹ, thanh âm mang theo vài phần đau đớn.

Trịnh Thông lắp bắp kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thanh y nam tử sau khi tung ra kiếm thế rợp trời, trên mặt hấn liền hiện ra một tia thống khổ, khóe miệng tràn ra một tia máu đỏ tươi. Cùng lúc đó, trong bốn tông chủ của ma giáo, ngoại trừ Quý Vương ra, ba người khác đều cực kỳ giận dữ, trong nháy mắt phản công, thế công như vũ bão chen chúc nhau ập tới.

Thanh y nam tử dù sao tu hành vẫn còn nông cạn, lại lấy một địch ba, lập tức chuẩn bị mất mạng tới nơi.

Trịnh Thông không dám rời đi, vung kiếm xông lên, cùng thanh y nam tử kê vai sát cánh chiến đấu, đồng thời lớn tiếng nói: "Đạo Huyền sư diệt, người không sao chứ?"

Thanh y nam tử nghe vậy liền lui về phía sau một bước. Chỉ thấy trên người đã có vài vết thương, nhưng nhìn hẩn thì thấy thần tình tự nhiên, bản thân không thèm để ý, chỉ mỉm cười. Cái vẻ oai phong hùng hậu lúc đầu bỗng nhiên biến mất, thay bằng khí chất tao nhã, cười nói: "Một chút vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại."

Trịnh Thông cười ha ha, linh kiếm tung bay, đã ngăn được đại bộ phận thế công phía trước. Bỗng vào đạo hạnh thâm hậu của lão, trong nháy mắt liền ổn định được thế trận. Thậm chí trong lúc chiến đấu còn có thể nhìn về phía đạo huyền, trong mắt có vài phần vui mừng và tán thưởng, nói: "Hảo tiểu tử, mi đã tu thành Thất Tinh Kiếm Thức, quả nhiên là rất giỏi."

Ba người Độc Thần, Nguyệt Hoa và Đoàn Hậu đều nộ khí bừng bừng, vây quanh Trịnh Thông và Đạo Huyền điên cuồng tấn công. Đánh được một hồi, Độc Thần chợt phát hiện có vẻ không đúng, giống như chiến trường thiếu đi một người, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy quý vương phía sau lưng cách đó không xa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Đạo Huyền, sắc mặt hiện lên vẻ phức tạp.

"Quý Vương, người còn không ra tay!" Độc Thần phẫn nộ quát to một tiếng.

Quý Vương thân thể khẽ chấn động, tựa hồ trong nháy mắt như bừng tỉnh, nhưng mà hẩn vẫn không lập tức ra tay, mà vẫn nhú chặt hai hàng lông mày, liếc nhìn Đạo Huyền. Nhìn một lát, ánh mắt hẩn dời đi, quan sát một nam tử áo trắng thân pháp bỗng bình tĩnh tiêu sái, kiếm khí tung hoành, chính là Vạn Kiếm Nhất. Trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt hẩn bỗng nhiên trở nên đen tối, tựa hồ nghĩ tới điều gì, thấp giọng lầm bầm: "Hai người này trẻ tuổi như vậy, đã có thần thông đạo hạnh như thế, đều là kỳ tài

ngàn năm một thuở. Thanh Vân Môn, Thanh Vân Môn. . . Có hai người này, đâu dễ bị tiêu diệt, đây rõ ràng là điềm báo đại hưng đại thịnh!"

Sắc mặt hần liên tiếp thay đổi mấy lần, đột nhiên lộ ra vẻ tàn nhẫn, gầm nhẹ một tiếng, bỗng nhiên lao thẳng tới, căn bản không để ý tới Trịnh Thông, công kích Đạo Huyền vô cùng mãnh liệt. Các loại chiêu thức âm độc được tung ra tầng tầng lớp lớp, thế công khủng bố, trong nháy mắt dồn ép Đạo Huyền phải liên tiếp lui về phía sau, khiến cho hần nhất thời không thể thở nổi.

Độc Thần và hai người còn lại lắp bắp kinh hãi, tựa hồ không nghĩ tới việc tên Quỷ Vương này đột nhiên dở chứng. Lấy thân phận địa vị của lão, tấn công một đệ tử trẻ tuổi một cách cuồng bạo và điên rồ như vậy, thật sự có chút khó coi. Bất quá dưới thời khắc sinh tử, tự nhiên mọi người cũng không để ý được nhiều như vậy, ba người lập tức cùng xông lên, sát chiêu xuất hiện liên tục.

Trịnh Thông và Đạo Huyền tuy hết sức chống đỡ, nhưng bốn người kia đều là cao thủ, từ từ bị rơi vào thế hạ phong.

Tình thế lại một lần nữa trở nên ác liệt, nhưng Chân Vu đại sư đã thành công tách ra, lập tức thân như tia chớp, bay thẳng lên trời cao. Thoát khỏi sự dây dưa của bốn đại tông chủ ma giáo, dĩ nhiên không ai còn đủ khả năng ngăn cản bà. Sau một lát bà đã lướt lên phía trên đám mây đen, thấy được Thiên Thành Tử và Cừu Vong Ngữ.

Cừu Vong Ngữ quay đầu lại liếc nhìn Chân Vu, hặc hặc cười cười, dường như cũng không thèm để ý đến Chân Vu đại sư danh chấn thiên hạ, vung tay tung ra một trảo, trong nháy mắt lập tức hiện ra mây đen cuộn cuộn. Một cái cờ màu đen xuất hiện trên tay của hần, chính là trọng bảo của ma giáo Thiên Ma Phiên.

Cừu Vong Ngữ vừa cầm Thiên Ma Phiên, không có chút do dự, lập tức tấn công Chân Vu. Chỉ nghe "Hô" một tiếng, mây đen đầy trời trong nháy mắt như sôi trào, theo hiệu lệnh của Thiên Ma Phiên hoá thành một con hắc long, bay thẳng tới Chân Vu.

Dù Chân Vu đại sư có đạo hạnh thâm hậu, giờ phút này cũng hơi biến sắc, dùng Tiên Kiếm phòng thủ trước mặt, Linh quang trong nháy mắt đại phát hào quang, chống chọi lại luồng hắc khí màu đen đang mãnh liệt lao tới.

Phía bên kia, Cừu Vong Ngữ vừa ngăn cản Chân Vu, không chút chần chừ, lập tức ngưng tụ Huyền Âm Quỷ Trảo, đánh về phía Thiên Thành Tử, quát:

"Chết đi!"

Khuôn mặt Thiên Thành Tử vặn vẹo, trong mắt lướt qua một tia ngoan cường, sờ tay vào ngực giống như là muốn lấy thứ gì đó. Cừu Vong Ngữ quan sát động tác của đối phương, lông mày nhíu lại, hừ lạnh một tiếng, cũng không biết hấn thúc giục như thế nào, đột nhiên Huyền Âm Quỷ Trảo tốc độ tăng nhanh, như mũi tên rời cung bay thẳng tới, tựa như một con Ác Long, mở ra cái miệng lớn dính máu mà đớp Thiên Thành Tử chân nhân.

Trong lúc nguy cấp, trên Thông Thiên Phong của Thanh Vân Sơn bỗng nhiên đất rung núi chuyển. Một tiếng gầm vang xuyên thủng đất trời từ đầu xuất hiện, một thân ảnh khổng lồ bay nhào đến trước người Thiên Thành Tử, lập tức đánh bay Huyền Âm Quỷ Trảo!

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đỉnh

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Cổ Kiếm (Hạ)

Đề tự:

Linh tôn gào gió thét mây

Trong cơn cuồng vũ chuyển xoay đất trời

Tru Tiên cổ kiếm sáng ngời

Binh đoàn Ma giáo rối bời lui quân.

-----***-----

Nước chảy như sóng lớn ào ạt cuộn trào vào hư không, quần quanh con cự thú vừa đột ngột xuất hiện che chở cho Thiên Thành Tử ở phía sau.

Trên đỉnh Vân Hải, vô số đệ tử Thanh Vân Môn vui mừng khôn xiết đang rối rít reo lên.

- Linh tôn!

- Linh tôn đến rồi!

Chỉ thấy trên mây, phía trước Thiên Thành Tử bỗng nhiên xuất hiện một con thú khổng lồ, khuôn mặt dữ tợn, thân hình to lớn, tiếng gầm từ miệng vang dội tựa sấm sét. Vô số dòng nước đang xáo động tung bay lơ lửng bên cạnh con cự thú. Quả đúng là thượng cổ dị thú Thủy Kỳ Lân trong truyền thuyết, cũng chính là linh thú trấn sơn của Thanh Vân Môn.

- Gầmmm!

Một âm thanh như tiếng sấm sét gào, giữa bầu trời, Thủy Kỳ Lân đang gầm lên đầy giận dữ với Cừu Vong Ngữ, tựa như một vật sấm sét rền vang phía cuối chân trời.

Cừu Vong Ngữ nhìn chòng chọc vào con cự thú, cau mày lại, dường như không ngờ rằng Thanh Vân Môn lại ương ngạnh như vậy. Tình hình bên trong cũng vững chắc đến không ngờ, lúc nào cũng xuất hiện lắm điều phiền toái khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng có lẽ với bậc tuyệt thế như hắn thì ý chí luôn cứng cỏi như gang thép, tuy có hơi rắc rối nhưng lại không hề tỏ ra sợ hãi, trái lại càng đánh càng hăng, lao thẳng người về phía trước, giáng một nhát như búa bổ vào con Thủy Kỳ Lân, không xem con thượng cổ kỳ thú này ra gì.

Thủy Kỳ Lân chính là kỳ thú mà Thanh Diệp tổ sư đã thu phục năm xưa, linh thú này đã đắc đạo lâu năm, chẳng phàm thú có thể sánh bằng. Lúc này nó lại gầm lên giận dữ, sóng nước quanh mình xáo động, điên cuồng xoáy tròn rồi phóng ra, không ngừng lao về phía Cừu Vong Ngữ. Đồng thời, cả thân thể con cự thú cũng lao thẳng về phía tên giáo chủ Ma giáo, tạo thành một khối sức mạnh thống nhất.

Nhưng mãi hồi lâu, chỉ thấy Huyền âm quý khí bốc lên ngùn ngụt trên bầu trời, rõ ràng là Cừu Vong Ngữ thật sự rất cao minh, đến bậc dị thú như Thủy Kỳ Lân cũng phải trầy da tróc vẩy và bị dồn vào thế bất lợi trước Huyền âm quý khí của hắn.

Nhưng may mà lúc này, Chân Vu đại sư đã kịp tới chiến trường hợp lực chiến đấu cùng Thủy Kỳ Lân sau khi đã ngăn cản Thiên Ma Phiên, lúc này mới từ từ xoay chuyển thế bất lợi, nhưng vẫn không làm gì được tên giáo chủ Ma giáo kiêu ngạo không coi ai ra gì này.

Trên bầu trời gió mây vần vũ, chiến cuộc đã đến hồi gay cấn và nguy hiểm nhất. Ngay lúc này, khi mà ánh mắt của mọi người đều bị thu hút bởi Chân Vu đại sư, Thủy Kỳ Lân và đặc biệt là giáo chủ Ma giáo Cừu Vong Ngữ, sắc mặt Thiên Thành Tử tái nhợt, nhưng tay phải của hắn lại vươn ra lần nữa.

Chẳng biết từ khi nào và chẳng biết từ đâu, trên tay hắn lại cầm một thanh kiếm.

Thanh kiếm thoát nhìn có vẻ bình thường, không có gì đặc sắc, cũng chẳng sáng bóng, nhưng nhìn chất kiếm khá kỳ lạ, đá cũng chẳng phải đá, kiểu dáng thì cổ xưa, chỉ thấy trên lưỡi kiếm được khắc rõ nét hai chữ ——
Tru Tiên!

Thiên Thành Tử cúi đầu nhìn chăm chú vào thanh cổ kiếm trên tay, vẻ mặt khó hiểu và lạ lẫm, có kiêng sợ, có đau đớn; dường như đang lo lắng và lưỡng lự. Nhưng khi hắn ngẩng đầu lên lần nữa, tất cả những cảm xúc này bỗng dưng biến mất, trên mặt chỉ còn vẻ nghiêm nghị, lạnh lùng.

Cầm cổ kiếm trong tay, ngực vươn thẳng lên.

Dường như có một khoảnh khắc trời đất bỗng nhiên tĩnh lại.

Gió lặng mây ngừng, đất trời yên ắng, đến cả Cừu Vong Ngữ cũng khẽ đổi sắc mặt, đột ngột quay đầu nhìn lại.

Thiên Thành Tử bị thương nặng trong người, trợn mắt nghiêng răng, bỗng giương kiếm lên trời. Cùng lúc đó ngay giữa khoảnh khắc ấy, sắc mặt hắn cũng đột nhiên trắng bệch tựa như không còn chút máu nào cả.

Một luồng tử khí hùng hồn bất chợt bay lên từ phía sau ngọn núi Thông Thiên Phong hùng vĩ, lao vút lên trời rồi âm âm rơi xuống, bao phủ trên

người Thiên Thành Tử.

Theo vết tử khí bay tới, trên thân thanh Tru Tiên cổ kiếm bắt đầu tỏa ánh hào quang sáng rực, một uy lực khó mà tưởng tượng nổi đang phát ra mạnh mẽ từ lưỡi kiếm, khiến cho trời đất cũng phải đổi màu.

Nhưng Thiên Thành Tử có vẻ như vẫn cạn kiệt pháp lực, ánh hào quang vòng quanh thanh Tru Tiên cổ kiếm tuy gợn sóng chập chờn nhưng cũng không thay đổi gì nhiều. Thiên Thành Tử cắn chặt hàm răng, miệng thở hổn hển tựa như lúc này cơ thể đang gánh chịu sức nặng nghìn cân. Nhưng khi ngẩng đầu nhìn ra xa, lại chỉ thấy khoảng trời mênh mông, không có động tĩnh gì nữa.

Dãy núi Thanh Vân xa xa chỉ còn lại sáu ngọn núi đều đứng im trầm lặng.

Thiên Thành Tử cười với vẻ sâu thẳm, đột nhiên miệng, mũi, tai, mắt, cả thất khiếu* đều chảy máu, trông thật thê lương.

* Thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng.

Các đệ tử Thanh Vân Môn trên đỉnh Thông Thiên Phong đang hết sức kinh ngạc, liên xô xao nháo nhác.

Nhưng Cửu Vong Ngữ chỉ cảm thấy trống ngực bồng đập dồn dập, dường như cảm nhận được sự khiếp sợ chưa từng có phía trước. Trong sự kinh hãi, hắn liền kết luận rằng nhất định là hôm đó cổ kiếm đã tác oai tác quái trong tay lão Thiên Thành Tử. Vì vậy hắn ra quyết định thật nhanh, hét lớn một tiếng, Huyền âm quý khí ngưng tụ thành quý trảo không lồ điên cuồng tấn công, đồng thời uy hiếp Thủy Kỳ Lân và Chân Vu; sau đó thành linh lao vút tới chỗ Thiên Thành Tử. Dù thế nào cũng phải giết cái lão kỳ quái này rồi tính sau.

Thiên Thành Tử liếc mắt dò xét hẳn, thất khiếu trên mặt chảy máu không ngừng trông như ác quỷ, chột hét lớn một tiếng:

- Tổ sư, giúp ta!

Chưa dứt lời thì cuồng phong ập đến, chiếc áo đạo sĩ màu xanh sẫm của hắn quay cuồng theo gió, rồi một nhát kiếm đâm ra từ trong luồng gió tử khí.

Ánh sáng của thanh cổ kiếm Tru Tiên tỏa ra rực rỡ trên đỉnh núi Thanh Vân và giữa vòm trời đất. Lúc đó bỗng nhiên như chỉ còn lại thanh kiếm cổ xưa, dường như hiện ra khung cảnh thuở sơ khai chưa có trời đất, thuở hồng hoang mông muội, dường như thanh kiếm đã phân chia cả âm dương... Vô số ánh sáng cuồn cuộn tuôn chảy, dòng thời gian nhân đó mà đảo lộn trong chớp mắt.

Luồng quỷ khí tối đen như mực bỗng như nước triều xuống, dần dần tản đi. Thanh cổ kiếm xé phăng trời mà tới, thanh tròng hết thấy mọi trói buộc trong đất trời, chỉ nghe một tiếng:

- Phù

Rồi không còn một tiếng động nào nữa.

Tất cả mọi người trên đỉnh núi Thanh Vân đều ngẩng đầu nhìn.

Thiên Thành Tử cầm kiếm xông tới, một nhát Tru Tiên kiếm đâm vào ngực của Cừu Vong Ngữ rồi xuyên thủng cả lồng ngực.

Ai nấy đều ngỡ người như không thể tin được vào mắt mình.

Thiên Thành Tử nắm chặt chuôi kiếm chỉ cách Cừu Vong Ngữ không quá gang tay, mặt vàng ệch, lão đảo sắp ngã.

Cừu Vong Ngữ thoạt nhìn dường như hơi nghi hoặc, có phần không thể tin được. Sau khi cúi đầu trông thấy thanh cổ kiếm Tru Tiên trên ngực mình, đôi mày hăn hơi nhíu lại, sau đó nhẹ nhàng thở dài một hơi.

- Kiếm tốt đấy!

Hăn chợt nở nụ cười rồi nói một câu từ tận đáy lòng.

Thiên Thành Tử lặng lẽ nhìn hăn, không hiểu vì sao những thớ cơ thịt trên mặt hơi méo đi.

Cừu Vong Ngữ ngẩng đầu nhìn Thiên Thành Tử, một lúc sau chợt nói:

- Nếu không có thanh Tru Tiên cổ kiếm này thì người không phải đối thủ của ta.

Thiên Thành Tử lặng im không nói gì, tay cầm kiếm hơi run rẩy.

Cừu Vong Ngữ nhìn hăn rồi bỗng nhếch miệng cười, sau đó hạ giọng xuống, nói với mức âm thanh chỉ Thiên Thành Tử mới có thể được:

- Cần gì cơ chứ? Ta đi trước một bước, thế nào người cũng phải theo sau trên con đường hoàng tuyền mà thôi.

Mặt Thiên Thành Tử biến sắc, hình như vừa muốn mở miệng ra nói gì đó thì đột nhiên một bóng người lao vụt ra từ trong đám người Ma giáo, thực sự không như dự tính của tứ đại tông chủ. Thân thủ của hăn nhanh nhẹn hơn người, chỉ chốc lát đã vụt tới bên cạnh Cừu Vong Ngữ, ôm lấy y, rồi nhanh chóng rút lui ra phía sau.

Tru Tiên cổ kiếm rời ra khỏi ngực, máu thịt của Cừu Vong Ngữ ở những nơi đi qua có rất nhiều khói trắng bay lên, trông thật kinh khủng, chính hăn cũng vô cùng đau đớn giữa mặt lên trời gào thét. Nhưng khi thân kiếm đã rời khỏi cơ thể, hăn liền nghiêng răng kìm nén, quát người bên cạnh mình:

- Đi thôi! Rút quân xuống núi...

Chưa dứt lời, đầu hăn ngã xuống rồi ngất lịm đi.

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đỉnh

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hôn Mê(Thượng)

Tru Tiên xuất thế, trăm phong ba

Xoay chuyển càn khôn, định chính - tà

Kẻ thương người chết, tan tác chạy

Dẫu rằng thắng lợi, hoạ chẳng xa.

---***---

Ở bên cạnh, Chân vu đại sư cùng Thủy Kỳ Lân lúc này cũng bay vút đến, Chân Vu đại sư liếc mắt nhìn người đang ôm lấy Cừu Vong Ngữ một cái, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, một kiếm đâm ra, đồng thời quát lên: "Thanh Long, để cái mạng lại đây."

Người nọ cười lạnh một tiếng, một đạo kiếm quang màu xanh ánh lên, lập tức thân thể vô cùng nhanh chóng cúi mình xuống mặt đất, thoát mình mấy cái, đã mang theo Cừu Vong Ngữ rời khỏi mặt đất phi độn mà đi !

Phía trên trời tình hình trận quyết chiến này thay đổi trong nháy mắt, chưởng môn chân nhân Thanh Vân Môn vốn tế xuất cổ kiếm Tru Tiên, chỉ một chiêu đã đánh trọng thương Giáo chủ Ma giáo, Cừu Vong Ngữ, kẻ vừa mới đây vẫn còn oai phong lẫm liệt, ngông cuồng tự cao tự đại, trên Vân Hải vô số giáo chúng Ma giáo nhất thời hỗn loạn.

Nhưng mà khi lâm vào tình thế nguy cấp, trong ma giáo lại nhảy ra một cao thủ, giữa lúc gian nguy đã ngăn trở Chân Vu đại sư, đoạt Cừu Vong

Ngũ, rồi ngay tức khắc trốn chạy.

Ngoại trừ Ma giáo tứ đại Tông chủ ra vẫn còn có cao thủ như thế, bởi vậy có thể thấy được, ngày nay thực lực của Ma giáo thật là khiến cho người ta không thể khinh thường.

Chỉ có điều theo lý mà nói, giờ phút này Thiên Thành Tử đang ở trước người Cừ Vong Ngũ, lại đang cầm cổ kiếm Tru Tiên trong tay, khí thế quả là không gì sánh được, ngay cả Cừ Vong Ngũ cũng bị Tru Tiên Kiếm đánh đến bị thương nặng, trên Thông Thiên Phong lúc này lại càng hầu như không có người nào có thể trực tiếp chịu được một đòn của nó. Thế nhưng không biết vì sao thần sắc Thiên Thành Tử lúc này tựa như có phần hoảng hốt, lại mặc kệ Thanh Long cướp Cừ Vong Ngũ đi mà cũng không hề có bất kỳ một động tác nào.

Thanh Long ôm Cừ Vong Ngũ trở xuống mặt đất, không có chút do dự nào trực tiếp phi thân phóng đi, tốc độ nhanh như thiểm điện. Cực kỳ lạnh lùng dứt khoát, chẳng những người trong ma giáo chấn động mà ngay cả đại bộ phận người của Thanh Vân Môn ở đây cũng không phản ứng kịp.

Thông Thiên Phong nhất thời rơi vào trong một sự im lặng quái dị, thế nhưng chỉ chốc lát sau, đột nhiên tiếng kêu - "GIẾT"- lại một lần nữa vang lên, hai bên lại lao vào nhau chém giết.

Chỉ có điều lúc này chiến cuộc dĩ nhiên đã hoàn toàn thay đổi, Giáo chủ Ma giáo bị thương trốn chạy, quân không còn chiến tâm, kể cả tứ đại Tông chủ cũng nhao nhao lui về phía sau.

Mà ở giữa không trung, Chân Vu mãnh liệt quay người lại hét lên một tiếng với Thiên Thành Tử: "Chưởng môn, người làm sao vậy ?"

Thân hình Thiên Thành Tử đột nhiên run lên cặp mắt vốn hơi mơ màng bỗng nhiên khôi phục lại sự trong sáng, tựa như vừa từ trong cơn ác mộng giạt mình tỉnh lại, một lần nữa khôi phục phong thái uy nghiêm của người

lãnh tụ chính đạo trong thiên hạ, cùng lúc đó một cỗ khí tức cường đại dường như từ cổ kiếm Tru Tiên trong tay truyền lên giúp thần sắc của ông ta trong nháy mắt hồi phục rất nhiều.

Ông ta nhẹ gật đầu với Chân Vu đại sư, ánh mắt quét về phía Tây, lập tức thấy rõ tình thế chiến cuộc hôm nay. Vốn là lực lượng tương đương, thậm chí là cục diện Ma giáo hơi chiếm thượng phong, giờ đây lại thay đổi hoàn toàn, giáo chúng Ma giáo vừa đánh vừa lui, hiển nhiên đã có ý tháo chạy, mà Thanh Vân Môn thì lại càng đánh càng hăng. Ngoài ra, Thủy Kỳ Lân vốn dĩ đang ở giữa không trung lúc này bỗng nhào xuống mặt đất, xông vào trong trận thế Ma giáo với xu thế bài sơn đảo hải.

Sức mạnh Thượng cổ dị thú bực này thật là đáng sợ, ngoài một vài cao thủ đạo hạnh uyên thâm ra, đám đệ tử Ma giáo phổ thông hầu như hoàn toàn không có cách gì chống đỡ nổi, trong nháy mắt không biết có bao nhiêu người chết dưới móng vuốt sắc bén, cái miệng khổng lồ của Cự thú nữa.

Khí thế của Ma giáo trong chốc lát đã bị triệt tiêu, chúng nhao nhao lui về phía sau, chỉ có điều dù sao cũng là đại giáo tông môn cực kỳ hùng mạnh, cho dù là bắt đầu rút lui cũng là gọng gàng đầu vào đấy, còn có tứ đại Tông chủ ở phía sau ngăn cản truy binh, sát chiêu xuất hiện liên tục, mới miễn cưỡng tạm thời bức ép được Thủy Kỳ Lân. Đặc biệt là Độc Thần đột nhiên thả ra rất nhiều độc vật quý dị xà trùng phô thiên cái địa ùn ùn kéo đến, làm cho người ta sờn hết cả gai ốc, cũng làm cho rất nhiều đệ tử Thanh Vân Môn trong lúc nhất thời luống cuống tay chân.

Đã có bốn người này dốc sức liều mạng ngăn cản, Thanh Vân Môn trong lúc nhất thời đúng là có chút không biết làm sao, tuy rằng rất nhiều đệ tử phần nộ gào thét, nhưng vẫn chỉ có thể nhìn không ít giáo đồ Ma giáo đang nhanh chóng thối lui.

Bên trên bầu trời, Thiên Thành Tử thấy rõ ràng trên Thông Thiên Phong, vốn là Vân Hải bình đài rộng lớn, đẹp tựa như bông lai tiên cảnh lúc này đã có vô số thi thể ngã xuống, trong đó có Ma giáo giáo đồ, cũng có đệ tử Thanh Vân Môn, máu tươi chảy như suối, dường như mây khói chung quanh đây cũng nhuộm một màu máu.

Trong mắt Thiên Thành Tử chợt xẹt qua một vẻ tức giận hung ác, một tiếng hét giận dữ, cầm kiếm xông thẳng về phía tứ đại Tông chủ Ma giáo.

Người còn chưa đến, kiếm thế đã thành, tử khí hùng hực, hào quang toả ra bốn phía, giờ phút này vị chưởng môn Thanh Vân Môn trông như Chiến Thần, âm âm mà đến, trong chốc lát đã đoạt hết khí thế trên chiến trường.

Cổ kiếm Tru Tiên tách ra hàng nghìn hàng vạn ánh sáng rực rỡ, tứ đại Tông chủ Ma giáo kinh hãi ngáng đầu không hẹn mà cùng nhanh chóng lùi lại phía sau.

Chỉ là Thiên Thành Tử lúc này như có Thần nhân trợ giúp, trong lúc đó thân ảnh vụt sáng đột nhiên đã tới trước mắt, một kiếm chém ra, bắn ra quang ảnh đầy trời, Tru Tiên Kiếm kêu lên một tiếng rít thê lương, Nguyệt Hoa Tiên Tử đứng mũi chịu sào, toàn bộ thân người văng ra ngoài, cùng lúc đó một cổ tiên huyết phun thấu trời cao, một cánh tay đã bị chém đứt.

Mưa máu ào ạt, Thiên Thành Tử không hề né tránh, thân ảnh xuyên qua màn máu, máu dính vào khuôn mặt và vạt áo của hắn, tựa như sát thần tắm máu lại như ác quỷ chốn Địa Phủ, khiến cả đám Ma giáo cao thủ đều kinh hồn bạt vía, không còn chiến ý.

Quý Vương trợn mắt gầm lên: "Đi mau!". Dứt lời, bay thẳng lên trời.

Đúng là dứt khoát từ bỏ việc đoạn hậu, liền phi thân lao về phía chân núi ! Nhưng mà khi người đang ở không trung bỗng nhiên một đạo tử khí quét tới, hung hăng đánh trúng phía sau lưng của hắn, Quý Vương hừ một tiếng khó chịu, thân thể lung lay giống như là điều đứt dây, nhưng hắn ở giữa

không trung lại cưỡng ép thân thể khôi phục như cũ, nhìn ra hẳn là gắng gượng chống đỡ một kích này, thoát một cái hẳn đã đi xa.

Còn lại Độc Thần, Đoạn Hậu lại càng không dám ham chiến, đồng thời lui về phía sau.

Nhưng mà Thiên Thành Tử xem ra càng đánh càng hăng, cổ kiếm Tru Tiên kiếm thế ngập trời, những nơi nó đi qua đều là đất nứt núi lở, thế như thiểm điện trong nháy mắt rốt cuộc nhất hai người bọn họ ở trong đó.

Hai người này sợ đến vỡ mật, mắt thấy sẽ phải mất mạng nơi này, thế nhưng vào thời khắc này, đột nhiên Thiên Thành Tử kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể lay động dữ dội, kiếm thế hùng mạnh kia vậy mà lại tán loạn quá nửa.

Cùng lúc đó, tử khí hùng vĩ dựng lên trên bầu trời phía sau núi Thông Thiên Phong trước đó trong một tích tắc cũng nhanh chóng phai nhạt đi, thân thể Thiên Thành Tử lung lay sắp đổ, thoạt nhìn thậm chí có chút bộ dáng kinh khủng.

Mọi người Thanh Vân Môn ở phía sau hẳn cực kỳ sợ hãi, trong tiếng kinh hô tới tấp xông về phía trước, mà hai người Độc Thần, Đoạn Hậu vốn bị vây khốn lúc này đã tìm được đường sống trong cõi chết, sau khi liếc mắt nhìn nhau, Độc Thần đột nhiên thấp giọng quát: "Giết hẳn đi !"

Đoạn hậu cũng là kẻ hung lệ, trong mắt ánh lên vẻ hung ác, trong chớp mắt, gầm lên một tiếng hổ gầm, trực tiếp nhào tới Thiên Thành Tử.

Thanh Vân môn hạ gào lên không ngớt, Chân Vu trên không, Trịnh Thông dưới đất, Đạo Huyền, Vạn Kiếm Nhất, tất cả mọi người sắc mặt đại biến, rối rít xông đến.

Nhưng thân hình Thiên Thành Tử lúc trước xông lên phía trước quá nhanh, giờ phút này trở trêu thay lại là hai người Độc Thần và Đoạn Hậu

gần ông ta nhất. Mắt thấy Đoạn Hậu lao tới Pháp bảo Âm Dương kính đã đến trước người, Thiên Thành Tử lại tựa hồ như cũng không còn sức đánh trả.

Đoạn Hậu vui mừng khôn xiết, gương mặt thoát nhìn cơ hồ vận vẹo quý dị, nếu có thể nhất cử giết được chưởng môn chân nhân của Thanh Vân Môn, hẳn chính là công thần lớn nhất của Thánh giáo trong trận chiến này, nói không chừng còn có thể làm cho trận chiến này của Thánh giáo khởi tử hồi sinh, vậy Trường Sinh Đường của hắn chẳng lẽ không phải trong Thánh giáo sẽ có thanh thế không ai sánh bằng hay sao, nói không chừng ngày sau còn có thể leo lên được bảo tọa Giáo chủ không chừng.

Tâm tình kích động, Đoạn Hậu ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, thế nhưng theo phía sau hắn, con người của Độc Thần đột nhiên co rút lại, bất thành linh trông thấy Thiên Thành Tử giương mắt nhìn đến, tuy rằng sắc mặt dữ tợn trắng bệch như tờ giấy, nhưng mà cổ kiếm Tru Tiên trong tay vốn dĩ bởi vì tử khí tan biến mà ám đạm tối tăm lại một lần nữa sáng rực. Độc Thần trong lòng trầm xuống, mãnh liệt dừng lại.

Đoạn Hậu lại không chú ý tới những thứ này, hãy còn hô to xông lên, sau đó trước mắt hắn bỗng nhiên sáng lên một đạo ánh sáng rực rỡ đẹp mắt.

Thân hình của Thiên Thành Tử đang kịch liệt run rẩy, như lá rách trong gió, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đổ sụp xuống nhưng mà một kiếm này vẫn là xu thế không thể đỡ, kiếm khí bao trùm trời đất.

Đoạn Hậu quát to một tiếng, trong mắt đột nhiên xẹt qua một tia tuyệt vọng, dưới kiếm quang, một tiếng vang thật lớn, Pháp bảo Âm Dương kính bay ngược ra ngoài, ngay sau đó như sóng lớn biển lửa ầm ầm đánh xuống, thân hình của Đoạn Hậu ở dưới kiếm quang trong nháy mắt bị chia làm hai nửa !

Độc Thần phi thân mà chạy, không dám liếc mắt một cái, cấp tốc hướng về phía chân núi chạy như bay, cùng lúc đó, bất thành linh có một đạo di quang từ trên trời giáng xuống ngay cạnh thân người lão ta, Độc Thần liếc mắt xem xét, bất ngờ lại chính là Pháp bảo Âm Dương Kính kia. Trong lòng hấn khê động, tiện tay đã nắm món pháp bảo này, lúc ấy mới cao chạy xa bay.

Trận Chính Tà Đại Chiến kinh thiên động địa đến lúc này đại cục đã định.

Tuy rằng Ma giáo khí thế hung mãnh, trong môn vô số cao thủ, Giáo chủ Cửu Vong Ngữ lại càng là nhân tài tuyệt thế, một thân thần thông Ma Môn sâu không lường được, nhưng cuối cùng dưới thần uy tuyệt thế của pháp bảo trấn sơn của Thanh Vân Môn - cổ kiếm Tru Tiên- Ma giáo vẫn phải tháo chạy, thua trận chiến này.

Mặc dù như thế, Thanh Vân Môn cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì, trên bình đài rộng lớn của Vân Hải trên Thông Thiên Phong, xác phơi đầy sân. Cho dù là kẻ chiến thắng thì cũng chịu thương vong vô cùng thảm trọng. Mà giờ khắc này đại quân Ma giáo tuy nhiên thối lui nhưng vẫn còn có vô số dư nghiệt đầy khắp núi đồi, cho nên đệ tử Thanh Vân Môn dưới sự chủ trì của hai đại chân nhân Chân Vu và Trịnh Thông rất nhanh chóng tập hợp thành từng tốp xuống núi truy sát tàn dư Ma giáo, chỉ chừa số ít đệ tử ở lên Thông Thiên Phong chinh đốn chiến cuộc, cứu chữa đồng môn bị thương.

Về phần trận đại chiến cuối cùng của chương môn chân nhân Thiên Thành Tử tại đây, sau khi chém chết môn chủ Đoạn Hậu của Ma giáo Trường Sinh Đường trong nháy mắt, rốt cục thì Thiên Thành Tử cũng nhịn không được nữa mà té xiú trên đất, được đại đệ tử của ông ta Đạo Huyền lưu lại chăm sóc, đưa Thiên Thành Tử chân nhân đưa về Ngọc Thanh Điện nghỉ ngơi.

Đại chiến qua đi bên trên, Thông Thiên Phong mùi máu tanh vẫn chưa tản đi, khói mây vẫn mờ ảo như cũ, nhưng lại không che giấu được mùi của cái chết. Đệ tử Thanh Vân Môn tốp năm tốp ba đang đi tới đi lui trên Vân Hải, cứu chữa đồng môn, tách biệt thi thể của từng người hai phái Thanh Vân và Ma giáo ra, thần sắc tuy có mệt mỏi, sau khi đau buồn chứng kiến huynh đệ đồng môn đã chết, nhưng mà nhìn chung quanh chiến trường đầm máu này đúng là vẫn còn tồn tại niềm vui sướng sau khi thắng lợi.

Một đường lướt qua Vân Hải mờ ảo, chính là một cái tên nổi tiếng trong Thanh Vân lục cảnh - Hồng Kiêu-, kéo dài qua trời đất thẳng lên đến tận mây xanh, đi về phía trước, chính là Bích Thủy Hàn Đàm. Sau khi đánh đuổi yêu nghiệt Ma giáo, Thượng cổ dị thú Thủy Kỳ Lân lại không hề xuống núi truy sát, mà quay về lại nơi này, yên ổn ở trong làn nước chìm nổi bất định, thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời quang đãng sáng sủa, phun ra một cột nước màu trắng.

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đỉnh

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Hôn Mê (Hạ)

Thiên Thành Tử hôn mê không dứt

Khiến Đạo Huyền thao thức chẳng yên

Thất Tinh - Cổ Kiếm - Ma Phiên

Hất tung bốn biển, lặng yên nơi này.

-----***-----

Bên cạnh Hàn Đàm là những bậc đá dài và cao ngun ngút vươn thẳng đến Thông Thiên Phong, đồng thời cũng là Ngọc Thanh Điện - tọa lạc trên đỉnh núi cao nhất của dãy Thanh Vân Sơn. Trong trận chiến này, Đạo Huyền không xuống núi truy sát đám tàn binh Ma giáo mà đưa sư phụ là Thiên Thành Tử đang mê man tới đây.

Lúc này trong tình thất của Chưởng môn chân nhân phía sau Ngọc Thanh Điện chỉ có hai người là Đạo Huyền và Thiên Thành Tử.

Vốn do xả thân chiến đấu anh dũng nên toàn thân Thiên Thành Tử nhuộm đầy máu tanh, giờ đây vẫn đang hôn mê bất tỉnh nhưng trên người đã sạch sẽ. Đương nhiên là do đệ tử Đạo Huyền đã hầu hạ hẩn thay y phục, đắp chăn nệm mềm mại, nằm trên chiếc giường ngọc.

Xem ra Đạo Huyền đã thay hết quần áo nhưng vẫn mặc chiếc áo đạo sĩ màu xanh, lúc này ngồi ở đầu giường, chau mày nhìn Thiên Thành Tử, nét mặt thoáng chút lo lắng.

Vị Chương môn chân nhân của Thanh Vân Môn đang trong cơn hôn mê, tình hình có vẻ không được khả quan, hai mắt nhắm nghiền, nét mặt luôn thay đổi thất thường, lúc thì hoảng loạn, lúc lại tức giận, miệng thì thỉnh thoảng nói mớ vài câu khó hiểu, dường như đang chìm trong cơn ác mộng nhưng không cách nào vùng vẫy thoát ra được.

Ngoài ra, trên mặt bàn cách đầu giường không xa có đặt hai thanh trường kiếm. Một thanh tràn đầy linh khí có khắc bảy ngôi sao lớn, chính là Thất Tinh Kiếm - pháp bảo hộ thân của Thiên Thành Tử chân nhân. Một thanh khác nhìn khá cổ và bình thường, trông chẳng phải đá hay sắt, trên lưỡi kiếm có khắc hai chữ "Tru Tiên", đương nhiên chính là cổ kiếm Tru Tiên - báu vật trấn sơn của Thanh Vân Môn qua nhiều đời nay.

Đạo Huyền rời mắt khỏi Thiên Thành Tử, sau khi khẽ thở dài một tiếng thì đứng dậy đi tới cạnh bàn, đưa mắt nhìn hai thanh tiên kiếm vô cùng quan trọng với Thanh Vân Môn trên bàn. Quầng sáng vẫn lưu chuyển, một sáng một tối. Đạo Huyền lặng im không nói gì, vầng sáng trong mắt nhấp nhóa, dường như đang ngơ ngẩn nghĩ về điều gì.

Khi đang chìm trong dòng suy nghĩ thì chợt nghe thấy ngoài cửa tịnh thất bỗng truyền đến một loạt tiếng bước chân, một lát sau có người gõ cửa nói:

- Đệ tử Triều Dương Phong Thương Chính Lương, bái kiến Chương môn sư bá.

Đạo Huyền đến mở cửa, chỉ thấy một đệ tử Thanh Vân Môn dáng người trung bình đứng ở ngoài cửa. Ánh mắt hai người nhìn nhau, vẻ mặt của nam nhân ngoài cửa khá cung kính, chắp tay nói:

- Sư huynh, ta muốn bái kiến Chương môn sư bá, kính mong sư huynh báo với sư bá một tiếng.

Đạo Huyền lắc đầu nói:

- Thương sư đệ, đệ tới không đúng lúc rồi, sư phụ vẫn chưa tỉnh lại.

Thương Chính Lương "À" một tiếng, ánh mắt lướt nhìn vào tịnh thất sau lưng Đạo Huyền, gương mặt không kìm được vẻ khá lo lắng, khẽ nói:

- Chưởng môn sư bá không sao chứ?

Đạo Huyền nhìn hẳn, vẻ mặt bình tĩnh không bộc lộ cảm xúc gì nhiều, thản nhiên nói:

- Không sao cả, chắc chỉ kiệt sức quá độ nên giờ đang ngủ, chỉ cần ngủ một chập là khỏe lại thôi.

Thương Chính Lương thở phào nhẹ nhõm, nở một nụ cười rồi nói:

- Thế thì tốt rồi.

Đạo Huyền nói:

- Không phải Thương sư đệ có việc ở Vân Hải sao? Sao đột nhiên lại tới đây?

Thương Chính Lương vội nói:

- Là thế này, lúc đệ đang dọn dẹp chiến cục, chữa trị cho các sư huynh đệ ở Vân Hải thì vô tình tìm được vật này, thấy việc hệ trọng nên đặc biệt tới xin ý kiến của Chưởng môn sư bá... sư huynh xem thử đi, rốt cục nên xử lý thế nào?

Vừa dứt lời, hẳn lấy một vật đen sì từ sau lưng rồi đưa ra.

Đạo Huyền đưa tay nhận rồi bỗng nhíu mày lại, chỉ thấy khắp vật này đen ngòm nhưng ánh lên sáng ngời, nhìn kỹ thì giống ngọc đen, hình dạng như lá cờ vải. Rõ ràng là Thiên Ma Phiên - pháp bảo mà giáo chủ Ma giáo Cừu Vong Ngữ đã cầm khi diễn ra cuộc chiến giữa chính và tà.

Cầm trong tay món pháp bảo này vẫn cảm thấy chút nộ khí hung hãn mơ hồ phủ vào mặt, đủ thấy rằng sức mạnh của nó không hề tầm thường. Nhưng dù sao thì cũng là đồ vật của bọn tà ma ngoại đạo, người thuộc chính đạo chưa bao giờ ưa thích. Lúc này Đạo Huyền lại nhú mày, nhớ lại trận đại chiến đã qua, đúng là sau khi Cừu Vong Ngữ bị Tru Tiên cố kiếm đánh trọng thương thì tình hình trở nên rối loạn, thật sự chẳng ai chú ý tới tầm tích của món pháp bảo Ma giáo này.

Sau một hồi đắn đo, hắn khẽ gật đầu và nói với Thương Chính Lương:

- Đây chính là Thiên Ma Phiên, là món báu vật rất quan trọng của bọn yêu nghiệt Ma giáo, sát khí nặng nề, ma lực như vực thăm, đệ có thể tìm được nó là đã lập công lớn đấy.

Mặt Thương Chính Lương tỏ ra khá vui mừng, thái độ càng kính cẩn và nói:

- Vậy vật này nên giải quyết như thế nào? Kính xin sư huynh chỉ bảo.

Đạo Huyền nghĩ ngợi rồi nói:

- Thiên Ma Phiên chính là đồ vật của giáo chủ Ma giáo, là thứ rất quan trọng, ngay cả ta cũng không thể tùy tiện quyết định được, vẫn phải chờ sau khi sư phụ tỉnh lại đích thân người sẽ xử lý. Thế này đi, đệ cứ để Thiên Ma Phiên ở đây rồi trở về chờ tới khi sư phụ tỉnh lại, ta liền bẩm báo việc này với người.

Thương Chính Lương ngó ra bên gật đầu nói:

- Vậy đành phiền sư huynh rồi.

Ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Trên Vân Hải vẫn còn rất nhiều việc, tiểu đệ xin cáo lui trước.

Đạo Huyền gật đầu nói:

- Đệ đi đi.

Thương Chính Lương quay người đi, nhưng khi mới bước được một bước, đột nhiên truyền ra một tiếng thét từ trong tịnh thất. Đúng là tiếng của Thiên Thành Tử, mà âm thanh đó lại nghe hơi sắc lạnh khiến cho lòng người kinh hãi.

Cơ thể Thương Chính Lương run lên, quay người lại, cùng Đạo Huyền nhìn vào trong tịnh thất, nhưng chỉ thấy Thiên Thành Tử vẫn đang nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, mền che ngực, ngoại trừ một tay bỗng nhiên duỗi ra ngoài mền như là muốn bắt cái gì nhưng lại không còn sức lực nên đành buông xuống, nhìn không khác gì lúc trước, nhưng đôi môi trên miệng hằn lại khẽ mấp máy, sau đó khẽ lẩm bẫm mấy câu nhưng chẳng ai nghe rõ.

- Thế này... thế này là sao?

Thương Chính Lương hơi hoảng sợ, ngạc nhiên hỏi Đạo Huyền.

Nét mặt Đạo Huyền hơi đanh lại, một lát sau nói:

- Có lẽ là sư phụ vẫn đang kiệt sức quá mức thôi.

Vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Thương Chính Lương.

Ánh mắt của hắn bình tĩnh, ôn hoà, không hề có chút cấp bách nào, cả dáng người cũng ôn tồn nho nhã. Nhưng không hiểu vì sao, Thương Chính Lương bỗng cảm thấy chột dạ, hơi thấy ớn lạnh sau lưng. Hắn không dám hỏi nhiều nữa, khẽ nói:

- Vậy tiểu đệ xin cáo từ.

- Ừm.

Đạo Huyền thân nhiên đáp một tiếng, sau đó thấy Thương Chính Lương bước nhanh đi, sau khi đứng một lát ở cửa mới trở lại tịnh thất. Tiện tay đóng cửa rồi đi tới chiếc bàn cạnh đầu giường, khẽ đặt Thiên Ma Phiên cạnh Thất Tinh Kiếm và Tru Tiên cổ kiếm.

Hắn lặng lẽ đưa mắt nhìn ba món pháp bảo trên bàn, nét mặt khá phức tạp, chỉ là không ai có thể hiểu được trong lòng hắn giờ đây đang suy nghĩ điều gì, một lát sau hắn lại ngồi xuống cạnh giường, nhìn Thiên Thành Tử đang nằm hôn mê bất tỉnh trên giường, cúi người cẩn thận đặt lại cánh tay đang duỗi ra ngoài của Thiên Thành Tử vào dưới mền, rồi lại ngồi nhìn Thiên Thành Tử vẫn đang hôn mê bất tỉnh, chốc chốc lại nói sáng. Ánh mắt hắn dần hiện lên vẻ nôn nóng, lo âu.

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đỉnh

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Bay Lên (Thượng)

Mây đen biến mất, ánh mặt trời lại quay về với mặt đất. Bầu trời ban ngày lại hiện ra, giống như sau cơn mưa trời lại sáng. Thanh Vân Sơn một lần nữa đắm chìm trong ánh mặt trời rạng rỡ, Tiên khí ngập tràn. Từ xa nhìn lại giống như chốn tiên cảnh, không hổ danh là thắng cảnh đệ nhất Trung Thổ trong hàng nghìn năm nay.

Tuy nhiên, nếu như từ trên cao nhìn xuống, có thể trông thấy vô số thân ảnh mau lẹ đang từ trên đỉnh núi phi thân xuống. Khói đen mờ mịt bốc lên bốn phía, tranh đấu khó phân thắng bại, trận đại chiến giữa hai phe chính tà vẫn đang tiếp diễn. Dao quang kiếm ảnh tung bay, tiếng gào thét xen lẫn máu tươi vung vãi khắp nơi. Tuy nhiên, đại thế của Ma Giáo trong lần vây công này vốn đã mất rồi. Từ trên đỉnh núi xuống đến đây, đại đa số đều là các đệ tử Thanh Vân Môn thuận thế chém giết cũng như truy đuổi các tàn dư của Ma Giáo.

Ở một khu vực tại chân núi phía nam ngọn Thông Thiên Phong, một trận chém giết đang diễn ra vô cùng ác liệt. Một bên là khoảng bảy tám giáo đồ ma giáo, bên kia chỉ có hai đệ tử Thanh Vân, một cao một thấp, nhìn qua đều là những người còn ít tuổi. Người cao thì tướng mạo tuấn tú, cầm trong tay một thanh tiên kiếm màu vàng, tiêu sái tự nhiên, thân thủ bất phàm; mà người còn lại thì tướng mạo bình thường, hình dáng mập lùn, cầm trong tay một thanh Xích Diễm Tiên Kiếm. Tuy mặt mũi không có gì đặc biệt nhưng kiếm chiêu của người này lại hoa mỹ bay bổng, thập phần trầm ổn, hiển nhiên anh ta cũng là một đệ tử có căn cơ vững chắc của Thanh Vân Môn.

Ma giáo ý có đông người, vốn định bao vây rồi tiêu diệt hai tên đệ tử Thanh Vân không biết trời cao đất dày là gì này, rồi mới bỏ đi. Ai ngờ song phương sau khi giao thủ, thì hai đệ tử trẻ tuổi này lại thể hiện đạo pháp vô cùng biến ảo. Dù trông có vẻ như họ đang ở thế hạ phong, nhưng thực tế kết quả của trận chiến vẫn rất khó đoán biết. Thậm chí họ còn có thể cầm chân đám người của ma giáo, khiến cho bọn họ không thể rút lui.

Trong hai người, vị đệ tử mập lùn khuôn mặt ngưng trọng, vẻ ngoài chất phác, nhưng động tác lại cực kỳ nhanh nhẹn, nhất là thanh pháp bảo Xích Diễm Tiên Kiếm của anh ta thì luôn bay lượn như múa, ngay cả khi phải đối mặt với thế công như nước thủy triều của các giáo đồ ma giáo, hãn vẫn thủ không kẽ hở, trầm ổn vô cùng. Trong mười phần thì hãn phải gánh chịu đến bảy tám phần thế công của đối thủ, nhưng vẫn chiến đấu quyết liệt không lùi một bước.

Mà ở bên cạnh hãn, động tác của vị đệ tử còn lại thậm chí còn bay bổng hơn nữa. Kiếm quang màu vàng phiêu dật như gió, mềm mại như nước, như muôn vàn đoá hoa nở rộ giữa không trung, thật sự khiến cho người ta được mở rộng tầm mắt. Mà kiếm pháp của anh ta tuy nhìn chỉ như những cơn gió nhẹ, nhưng mỗi khi những cơn gió này lướt qua, những giáo đồ ma giáo đều tránh xa cuống quýt. Hiển nhiên uy lực của thứ kiếm pháp hoa mỹ này là không thể xem thường.

Kịch đấu hồi lâu, Giáo đồ Ma giáo vẫn chiếm thế thượng phong. Nhưng trong ánh mắt bọn họ vẫn không giấu nổi vẻ lo lắng. Với tình hình hiện tại, ai cũng biết không thể lại nơi này lâu, nhưng đường đi lại bị hai tên mặc địch này dùng hết sức ngăn cản.

Hơn nữa, hai người này hiển nhiên cũng đã có tính toán. Họ không hề tham công, chỉ một mực phòng ngự, rõ ràng là muốn dây dưa cầm chân đám giáo đồ này, chờ đợi viện binh từ trên núi xuống, một mẻ bắt gọn.

Tình thế hiện tại ai cũng hiểu, ai cũng có thể thấy được. Tất nhiên đấm giáo đồ ma giáo sẽ không khoanh tay chịu chết. Một tráng hán thân hình cao lớn đột nhiên gầm lên giận dữ, pháp bảo trong tay liên tục tung ra sát chiêu, rõ ràng là nôn nóng lắm rồi.

Tiếng gầm của gã giống như một mệnh lệnh, tất cả những kẻ khác lập tức nảy sinh ý nghĩ liều mạng, tung ra tất cả mọi tuyệt kỹ mạnh nhất của mình.

Trong nháy mắt, áp lực đại tăng, hai gã đệ tử Thanh Vân dường như không chống đỡ nổi, bắt đầu phải lùi lại phía sau. Đồng thời trong hai người, vị đệ tử sử dụng pháp khí màu vàng trở nên kém linh hoạt đi rất nhiều. Ngược lại vị đệ tử mập lùn tuy cũng bị áp chế, nhưng kiếm quang vẫn rợp trời, nỗ lực chèo chống.

Vị đệ tử cao gầy lùi lại vài bước, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ, quát: "Đoan Mộc Thiết, người đừng hòng chạy, chỉ lát nữa chúng ta sẽ lấy máu của người để tế vong hồn các đệ tử đã bỏ mạng của Thanh Vân Môn!"

"Phì!" Tráng hán hung hăng đáp trả, căn bản không để ý tới vị đệ tử kia. Bỗng nhiên quay đầu lại phẫn nộ quát: "Lão quý, người còn không ra tay?"

Câu nói ấy khiến cho hai vị đệ tử Thanh Vân Môn giật mình. Họ vừa vung kiếm ngăn đón thế công của đối thủ, vừa liếc mắt về sau lưng đề phòng việc bị gã lão quý bí ẩn nào đó tập kích bất ngờ. Tuy nhiên, khi họ quay đầu nhìn lại thì thấy phía sau lưng chẳng có ai cả.

Vị đệ tử mập lùn là người phản ứng đầu tiên, hô gấp: "Cẩn thận..."

Lời còn chưa dứt, dị biến xuất hiện, một huyết ảnh vô cùng khủng bố ở đâu hiện ra áp sát hai đệ tử Thanh Vân Môn. Kèm theo đó là vô số tiếng âm phong kêu khóc, giống như ngàn vạn con quỷ đang thút thít nỉ non. Bầu trời cũng dường như trở nên tối sầm. Huyết ảnh vừa hiện ra, lập tức hung hăng lao đến tấn công vào sau lưng vị đệ tử mập lùn.

Ánh mắt mọi người cùng lúc đều đổ dồn vào huyết ảnh. Họ chỉ thấy giữa không trung có một kiện pháp bảo đang lơ lửng, chính là một cái hồng phấn khô lâu. Trên thân nó nổi lên những vệt máu đỏ thẫm, khủng bố vô cùng. Xung quanh huyết khí bốc lên, chỉ cần nhìn qua cũng biết đó là một kiện tà vật hung lệ vô cùng.

Trước khi biến cố này xảy ra, hai đệ tử Thanh Vân Môn vốn không hề nghĩ rằng Ma Giáo dù đang chiếm thế thượng phong, vẫn còn có một cao thủ chưa xuất chiến. Hẳn lại còn tấn công khi họ không đề phòng, khiến cho vị đệ tử mập lùn sắp táng thân đến nơi.

Trong lúc nguy cấp, đột nhiên vang lên một tiếng quát thanh thúy. Một dải lụa màu Hồ Phách từ đâu xuất hiện, nhanh như thiểm điện vọt tới bên cạnh vị đệ tử mập lùn, tuy đi sau khô lâu nhưng lại đến trước. Nó bảo vệ gã này bằng cách tấn công khô lâu.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng, Huyết Khô Lâu và dải lụa cùng bắn ngược lại.

Hai thân ảnh thon thả đáp xuống từ trên bầu trời, ngay cạnh hai nam đệ tử. Đó là hai cô gái rất xinh đẹp. Một người có dung mạo thanh lệ, xinh đẹp động lòng người, chính là Tô Như đã từng xuất hiện trên Vân Hải. Trên tay nàng lơ lửng một dải lụa, chính là Hồ Phách Chu Lăng. Trên thân pháp bảo này linh lực dao động không ngừng, hiển nhiên, chính nàng đã dùng nó để cứu vị đệ tử mập lùn kia vào lúc nguy cấp.

Ngoài Tô Như, hạ xuống mặt đất còn có một nữ tử khác. Nữ tử này hình dáng cao gầy, lưng đeo linh kiếm, dung mạo so với Tô Như thậm chí còn tinh xảo hơn vài phần, nhưng hai bên lông mày nhăn lại mang theo vẻ lạnh lùng, tựa hồ là không thích giao thiệp.

Cuối cùng thì cứu viện cũng đã tới, khiến cho tinh thần của hai gã nam đệ tử thoải mái hơn rất nhiều.

Tuy thế phe ma giáo vẫn đông hơn, chưa kể còn có một kẻ bí ẩn vô cùng gian xảo, không biết đang nấp ở chỗ nào, chỉ sử dụng một khô lâu để tấn công chứ không ra mặt. Khô lâu của hắn rất khó chịu, liên tục quấy rối các đệ tử Thanh Vân Môn. Những nơi khô lâu bay qua đều nổi lên tiếng ma rên quỷ khóc, chỉ cần không cẩn thận một chút bị khô lâu đánh trúng là có thể táng mạng như chơi. Điều này khiến cho bốn người rất dè chừng cái khô lâu này. Hơn nữa cái tên Đao Mộc Thiết kia đạo hạnh cũng không hề tầm thường, chỉ huy các giáo đồ ma giáo liên tục tấn công, thế công như nước thủy triều.

Tuy nhiên, sau đó nửa khắc, bỗng tất cả giáo đồ ma giáo đều tách ra, nhao nhao chạy trốn.

Họ chạy quá nhanh, thật khó đuổi kịp. Chưa kể tất cả còn chia nhau chạy theo nhiều hướng, như những con chuột chuyên nghiệp, chỉ trong khoảnh khắc đã mất tăm mất tích. Không thể đuổi kịp, bốn đệ tử phái Thanh Vân đành mặc cho bọn chúng chạy thoát.

Hai nam hai nữ đứng đối diện nhau. Nam đệ tử cao gầy chấp tay cười nói: "Đa tạ nhị vị sư tỷ xuất thủ tương trợ, tại hạ là Tăng Thúc Thường của Phong Hồi Phong. Còn vị này chính là bạn tốt của ta, Điền Bất Dịch đến từ Đại Trúc Phong."

Điền Bất Dịch thu hồi Xích Diễm Tiên Kiếm, nhớ tới việc chút nữa thì mất mạng, trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi, thở phào một cái. Hắn nhớ ra người cứu mình đang ở trước mặt, vội vàng giơ hai tay ôm quyền nói: "Ách, tại hạ Điền Bất Dịch, đa tạ..."

Lời còn chưa dứt, một Khuôn mặt xinh đẹp đập vào mắt hắn. Tóc đen mũi ngọc, mắt sáng như sao. Bỗng một cơn gió thổi qua khiến vạt áo nàng tung bay bồng bềnh. Nàng vẫn mỉm cười đứng đó, làm cho khoảnh khắc ấy thiên địa như bừng sáng. Điền Bất Dịch cảm thấy thanh âm như tắc lại,

trong khoảnh khắc lòng hân xao động không yên, khiến cho những lời muốn nói đều như bay đi đâu mất.

Tô Như nhìn Điền Bất Dịch. Chỉ thấy vị đệ tử mập lùn này cử chỉ chất phác, nói năng hơi chút cà lăm, trên mặt ẩn hiện mồ hôi, khiến cho nàng cũng có chút hảo cảm, vội vàng cười nói: "Ta là Tô Như, vị này chính là sư tỷ của ta Thủy Nguyệt, chúng ta đều là đệ tử của Chân Vu trên ngọn Tiểu Trúc Phong."

Vu đại sư chính là một nhân vật đức cao vọng trọng ở Thanh Vân Môn, danh vọng chẳng kém chưởng môn là bao, từ trước đến nay đều được các đệ tử từ trên xuống dưới kính trọng. Thúc Thường và Điền Bất Dịch cũng vốn vô cùng ngưỡng mộ, cùng ôm quyền nói: "Ngưỡng mộ đã lâu."

Lúc này nữ tử đứng cạnh Tô Như sắc mặt trở nên khó coi, quan sát Điền Bất Dịch. Bỗng nhiên nàng mở miệng hỏi: "Người là môn hạ Đại Trúc Phong, vậy Trịnh Thông sư thúc là gì của người?"

Điền Bất Dịch đáp: "Là... Gia sư." Đáp được một câu, hân nhẹn không được lại liếc Tô Như. Chỉ thấy nàng đang nhìn lại mình, da thịt trắng hồng như đoá hoa đào, càng nhìn càng thanh lệ đến say lòng người, khiến trong miệng hân hơi lẩm bẫm điều gì đó.

Thủy Nguyệt "Ừ" một tiếng, chậm rãi gật đầu, nhưng nàng lập tức chứng kiến ánh mắt bất thiện của Điền Bất Dịch. Gã cứ thỉnh thoảng lại liếc nhìn sư muội Tô Như. Điều này làm cho nàng rất khó chịu, định quát một tiếng.

Tô Như từ nhỏ sống cùng vị sư tỉ này, tình cảm rất tốt. Chưa kể nàng cũng biết rõ tính tình Thủy Nguyệt, chỉ nhìn qua một cái là biết sư tỉ mình sắp nổi giận. Nàng vội vàng kéo tay sư tỉ, đồng thời cười hỏi: "Sư tỷ, vì sao tỉ tức giận vậy?" Nói xong, nàng lại ngoắt cổ tay sư tỉ mình một cái, thấp

giọng nói: "Điền sư huynh mồm miệng không được trơn tru, tỉ đùng vì thế làm khó người nhà được không?"

"Mồm miệng không trơn tru?" Thủy Nguyệt hơi ngơ ngác, nghi hoặc nhìn Điền Bất Dịch, dường như không mấy tin tưởng bộ dạng của hắn.

Mà Điền Bất Dịch và Tăng thúc thường cũng đã nghe thấy những lời này, nhất thời hai mặt nhìn nhau, cũng hơi ngạc nhiên.

Tô Như còn muốn nói tiếp, nhưng bỗng nhiên ánh mắt nàng ngưng tụ, nhìn về phía xa xa ở dưới chân núi, lớn tiếng nói: "A, mọi người nhìn bên cạnh mà xem!"

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đỉnh

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Bay Lên (Hạ)

Ba người kia nghe thấy vậy đồng loạt quay người nhìn. Đập vào mắt họ là một đạo kiếm khí xanh biếc vọt thẳng lên bầu trời từ khu vực bìa rừng dưới chân núi. Khí thế của nó to lớn vô cùng, dù họ đang ở cách rất xa nơi nó bay lên nhưng vẫn cảm thấy khí lạnh thấu xương truyền đến. Uy lực to lớn đến vậy, quả thực khiến cho bất kỳ ai cũng đều cảm thấy khiếp hãi.

Phóng tầm mắt khắp trên dưới Thanh vân Môn, có thể tạo ra kiếm khí như vậy chỉ vền vện có một người mà thôi.

Hai mắt Thủy Nguyệt thấy vậy sáng lên. Tương tự, Tô Như cũng nắm chặt hai tay, trên mặt lộ ra vẻ kích động, kêu lớn: "Đó là Vạn sư huynh, nhất định là huynh ấy đang giao đấu với ma giáo, chúng ta nhanh đi giúp huynh ấy một tay!"

Dứt lời, nàng kéo tay Thủy Nguyệt, cùng với sư tỷ bay về phía phát ra đạo kiếm quang.

Chỉ còn lại Điền Bất Dịch và Tăng Thúc Thường. Họ liếc nhau một cái. Cái liếc mắt như một ám hiệu. Họ lập tức bay theo sát phía sau hai người Tô Như, Thủy Nguyệt. Lúc đang đang trên không trung, Tăng Thúc Thường đột nhiên ho khan một tiếng, dùng ánh mắt mờ ám nhìn Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch không quay đầu lại, dường như đã đoán được ý của họ Tăng, gã hỏi thẳng: "Sao vậy?"

Tăng Thúc Thường nở nụ cười, trên mặt lộ ra vẻ ranh ma, trả lời: "Hào tiểu tử, ta không ngờ người lại có thể tán tỉnh được một cô nương xinh đẹp mà bốn sự cũng không tệ ha!"

Điền Bất Dịch "Phì" một tiếng, nói: "Nói hươu nói vượn. Từ trước đến nay, ta và người đi đến đâu thì các sư tử sư muội trong môn cũng đều xúm lấy người giống như cá gặp nước, ngược lại đá ta ra một bên, coi như ta không tồn tại, không phải vậy sao?"

Thúc Thường suy nghĩ một chút rồi nói: "Người nói vậy cũng không phải không có lý. Cũng phải thôi, ta đẹp trai anh tuấn như vậy, đương nhiên được các cô nương yêu mến rồi. Tuy nhiên, hôm nay thì lại khác. Vị sư muội Thủy Nguyệt kia lạnh lùng băng giá, căn bản không hề để ý tới chúng ta. Thế nhưng sao sư muội của cô ấy là Tô Như lại cười với người, ngược lại không thèm để ý tới ta là sao đây?"

Điền Bất Dịch "HAAA" một tiếng, dường như rất cao hứng, sau đó nghiêm mặt nói: "Đây là vì Tô sư muội Tâm Lan Huệ chất, thông minh hơn người, nhìn ra giữa ta và người ai mới thực sự là người có giá trị!"

"Cút!"

Thủy Nguyệt, Tô Như và Điền Bất Dịch, Thúc Thường bốn người thân hình như gió, trong nháy mắt đã lướt xuống đến chân núi. Họ phi hành hướng thẳng tới vị trí của luồng kiếm khí xanh biếc. Khi còn chưa tới nơi, đột nhiên vang lên một tiếng cười dài sáng khoái, đầy vẻ tiêu sái phóng khoáng, đúng là thanh âm của Vạn Kiếm Nhất: "Chạy đi đâu!"

Kèm theo tiếng cười, kiếm khí màu xanh đột nhiên trở nên cường đại gấp đôi lúc trước, tạo thành một cái vòng tròn lớn ngay giữa không trung, chụp xuống phía dưới. Sau khi vòng tròn úp xuống được một lúc, bỗng nổi

lên hàng loạt tiếng quát tháo, trong đó xen lẫn không ít tiếng thở hỗn hển. Có thể đoán được có người đang tức giận bốc hoả, chửi bới không ngớt.

Những kẻ đang đánh nhau sống chết với Vạn Kiếm Nhất, đương nhiên chính là người trong ma giáo. Hơn nữa nghe thanh âm, rõ ràng nhân số còn không có ít. Bọn Điền Bất Dịch trong lòng nôn nóng, vội vàng tăng tốc độ bay, như chim lao đi vun vút, chỉ sau một lát đã tới được nơi phát ra thanh âm Vạn Kiếm Nhất.

Tuy nhiên khi họ đến nơi và quan sát trận chiến, những gì đang diễn ra khiến họ không khỏi trợn mắt há miệng.

Một bên là sáu giáo đồ ma giáo, còn một bên lại chỉ có độc một mình Vạn Kiếm Nhất. Tuy rằng nhân số phe ma giáo cực kỳ áp đảo, nhưng thế trận thì ngược lại hoàn toàn. Chỉ thấy Vạn Kiếm Nhất áo trắng bông bênh, thân hình phiêu dật, đang cầm trong tay thanh Trảm Long Thần Kiếm thi triển chiêu thức. kiếm quang sáng rực, lấy một địch sáu, dồn ép người trong ma giáo phải liên tục lùi về phía sau.

Ngoài ra, trên mặt đất, đã có hai giáo đồ ma giáo bị hạ gục. Nhìn dáng vẻ của họ, có lẽ chín phần chết một phần sống. Bên cạnh đó, còn có hai đệ tử Thanh Vân khác, một nằm một đứng. Người đang đứng không ai khác chính là Thương Tùng. Gã đang trợn trong hai mắt và nhìn chăm chăm vào thân ảnh của họ Vạn; người đang nằm thì mặc đạo bào màu xanh, nhìn qua thì có vẻ đã hôn mê rồi.

Điền Bất Dịch bỗng nhiên ồ lên một tiếng, chỉ vào sáu tên giáo đồ ma giáo đang giao đấu với họ Vạn, cau mày nói: "Mấy người này không phải là những kẻ mà chúng ta vừa gặp sao?"

Hắn vừa dứt lời, lập tức Tô Như, Thủy Nguyệt, Thúc Thường cũng đều giật mình nhìn kỹ lại, quả nhiên đúng là nhóm giáo đồ ma giáo do Đoàn Mộc Thiết cầm đầu mà họ vừa giao đấu. Hơn nữa, trong đó còn có thêm

một tên khuôn mặt dữ tợn đáng người thấp bé, điều khiển một cái Khô Lôu bay tới bay lui, hiển nhiên chính là kẻ lúc nãy đã đánh lén Điền Bất Dịch.

Những kẻ này càng đánh càng hăng, đạo hạnh quả không tệ. Nhưng không thể tưởng được bọn họ sáu người đấu với một mình họ Vạn lại rơi vào thế hạ phong. Qua đó có thể thấy được thiên phú, thực lực của họ Vạn ghê gớm đến thế nào, thực sự là đáng kinh ngạc.

Tô Như, Thủy Nguyệt, Điền Bất Dịch quan sát Vạn Kiếm Nhất, trong lòng nảy sinh sự kính nể và tán thưởng hâm mộ. Còn đám giáo đồ kia thì đang vô cùng sợ hãi, lấy sáu địch một còn không thể thắng, thì còn hy vọng gì nữa chứ.

Quan trọng là, bọn họ tuy muốn chạy trốn, nhưng lại vấp phải một Vạn Kiếm Nhất sở hữu kiếm thể bao trùm bốn phương, uy thế vô cùng, chỉ cần tiện tay tung ra vài đòn là đã có thể ép họ quay trở lại. Thịnh thoảng hẳn còn tung ra những chiêu thức vô cùng nguy hiểm nhắm tới bọn họ.

Huyết hoa văng khắp nơi, tiếng kêu rên tuyệt vọng truyền khắp bốn phía. Cái gã sử dụng khô lôu đột nhiên hung tính đại phát, nổi giận gầm lên một tiếng: "Vạn Kiếm Nhất, lão tử liều mạng với ngươi!"

Trong tiếng rống giận dữ, Huyết Khô Lôu huyết quang đại thịnh, khiến cho cả một vùng không gian rộng lớn xung quanh nó đều bị biến thành màu đỏ. Không khí cũng như sôi sục, như biển máu đỏ tới, ập thẳng vào người Vạn Kiếm Nhất. Cùng lúc đó, gã lùn cũng đồng thời nhào tới, dường như muốn cùng Vạn Kiếm Nhất đồng quy vu tận.

Đám giáo đồ xung quanh vốn đang sợ hãi, khi thấy cảnh này cũng lập tức bị kích phát hung tính, tất cả đều ngửa mặt lên trời gầm lớn, cầm binh khí xông tới, khí thế nhất thời tăng vọt.

Đám Điền Bất Dịch, Tô Như thấy vậy biến sắc mặt, vội vàng tế Pháp bảo xông lên tương trợ. Nhưng họ chưa kịp hành động thì bỗng nhiên Vạn

Kiểm Nhất hú dài một tiếng, thân ảnh lướt về phía trước. Thanh Kiếm trong tay hắt tinh quang đại thịnh, kiếm thế huy hoàng, đúng là cảnh Nhân Kiếm Hợp Nhất!

Trước vô số các loại pháp bảo nguy hiểm của kẻ địch, Vạn Kiếm Nhất không tránh không né, tạo ra bích quang liệt diễm phóng thẳng lên trời, chính diện nghênh đón thế công của đối phương.

Lấy một địch sáu, vô song vô đối!

Lúc này, kiếm Khí xanh biếc dường như đã kích phát đến cực hạn, khiến cho thiên địa cũng hưởng ứng theo, tạo ra quang huy xanh biếc, gió lớn không ngừng, khắp cả bốn phương.

"Oanh!"

Một tiếng nổ thật lớn, mây tan đá nát, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một cái hố lớn. Kẻ xông lên đầu tiên là tên sử dụng huyết khô lâu, hiện tại lộ ra vẻ kinh hoàng. Nhưng vẻ mặt ấy của hắn cũng không tồn tại lâu, chỉ chớp mắt sau đột nhiên vang lên tiếng rạn nứt, "Đùng" một cái, toàn thân hắn nát vụn, tan thành mây khói.

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đỉnh

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Tên lùn ngửa mặt lên trời gào thét, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể ngã văng ra ngoài.

Đoan Mộc Thiết quá sợ hãi, vội vàng tiến lên ôm lấy hãn, nhưng trong lúc di chuyển, chỉ nghe âm thanh kinh thiên động địa giữa kiếm quang ngập trời, tiếp đó là chuỗi âm thanh rú thảm, huyết vũ ngập trời.

Thân hình bốn giáo đồ Ma giáo ngay phía trước Đoan Mộc Thiết không xa đang lao đảo bước vài bước, kèm theo đó, mau tươi đỏ thắm từ trên xuống dưới điên cuồng bắn ra, sau một lát nhao nhao ngã trên mặt đất.

Đoan Mộc Thiết trợn mắt há hốc mồm, toàn thân phát run, tên người lùn kia trong mắt cũng đầy tuyệt vọng, mờ mịt nhìn vào giữa không trung. Lúc này gió đã ngừng, kiếm quang tản đi, một nam tử áo trắng như tuyết bông bành rơi xuống.

Cánh tay vung khê, Trảm Long Kiếm lập tức lặng yên không một tiếng động nhập vỏ, nam tử áo trắng xoay người lại, mỉm cười, nói: "Muốn cùng ta dốc sức liều mạng, dựa vào người cũng xứng?"

Ánh mặt trời từ phía trên không rơi xuống, phủ lên người nam tử áo trắng này, dường như vì hãn mà ánh lên hào quang kim sắc. Vẻ mặt hãn đầy hưng phấn, hăng hái, hào quang ấy dường như là đặc sắc nhất cùng chói mắt nhất cuộc đời hãn từ trước đến giờ.

Không gian nhất thời yên tĩnh, sau một lát đột nhiên có một tiếng hoan hô, Vạn Kiếm Nhất quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tô Như khuôn mặt tươi cười đang chạy tới, thần sắc hưng phấn hiện rõ trên khuôn mặt đẹp, cười nói: "Vạn sư huynh, huynh thật lợi hại!"

Vạn Kiếm Nhất thấy Tô Như, trên khuôn mặt tuần tú mày kiếm cũng gian ra, mỉm cười lộ rõ nét ôn hòa, thoạt nhìn tựa như ánh mặt trời ấm áp trên cao, khác hẳn thần thái tựa sát thần vừa rồi. Hắn mỉm cười với Tô Như: "Sao muội cũng tới?"

Nói xong, ánh mắt của hắn lướt qua đỉnh đầu Tô Như, thấy được sau lưng nàng có ba người đang đi tới, hắn nhẹ gật đầu với Thủy Nguyệt, vuốt cằm nói: "Thủy Nguyệt sư muội." Lập tức ánh mắt hắn rơi vào hai người khác, thoạt nhìn không quá quen thuộc, nói: "Các người là. . ."

Tăng Thúc Thường cùng Điền Bất Dịch vội vàng tiến lên, thần thái kính cẩn, báo tên của mình, xuất thân. Hôm nay bên trong Thanh Vân Môn, vị Vạn sư huynh này tất nhiên là đại danh鼎鼎, hắn bá Chưởng môn đương thời Thiên Thành Tử Chân Nhân làm sư phụ. Hắn là đệ tử thứ hai, nhưng vô luận là thiên tư hay đạo hạnh Thần Thông, đều nổi tiếng là kỳ tài, chỉ vài năm hắn đã sánh ngang hàng cùng với sư huynh của hắn là Đạo Huyền, được xưng là Thanh Vân Môn kì tài trăm năm.

Trong hai sư huynh đệ, Đạo Huyền đại khí trầm ổn, Vạn Kiếm Nhất phóng khoáng tiêu sái. Bên trong Thanh Vân Môn từ trước tới nay, nhất là trong các đệ tử ngang hàng, bọn họ rất được mọi người kính ngưỡng, đặc biệt là lúc Ma giáo đột kích, trong Chính Tà Đại Chiến, hai người càng cùng nhau tỏa sáng, làm cho người kính nể.

Chẳng qua nếu như đánh giá kĩ hơn, dường như vẫn là Vạn Kiếm Nhất tỏa sáng hơn vài phần, dù sao với thân phận một đệ tử trẻ tuổi như hắn, ngang nhiên tấn công Giáo Chủ Ma Giáo Cừu Vong Ngữ nhân vật tuyệt thế

bực này, thậm chí Cừu Vong Ngữ ta chính là cũng nhịn không được quát ra rồi một tiếng hái.

Bất quá tuy rằng danh khí rất lớn, nhưng Vạn Kiếm Nhất hiển nhiên không phải loại người tính tình kiêu căng, đợi Điền Bất Dịch cùng Tăng Thúc Thường báo qua tên họ, hắn cũng cũng cười và nhẹ gật đầu với bọn họ, nói: "Nguyên lai là hai vị sư đệ Đại Trúc Phong cùng Phong Hồi Phong, lần này xuống núi truy kích dư nghiệt Ma giáo, mặc dù chúng ta thế lớn, nhưng người trong ma giáo từ trước đã hung hãn âm độc, các người phải cẩn thận một ít."

Điền Bất Dịch cùng Tăng Thúc Thường tất nhiên là kính cẩn đáp ứng. So sánh với hai người bọn họ, Tô Như cùng Thủy Nguyệt dường như đã sớm quen biết Vạn Kiếm Nhất, giữa họ đã hết sức quen thuộc, Tô Như càng giống một tiểu muội muội, đuổi theo bên cạnh Vạn Kiếm Nhất hỏi han.

Thủy Nguyệt thì ngược lại, thoạt nhìn tuổi khá lớn, cũng rụt rè vài phần, tuy nhiên trước mặt Vạn Kiếm Nhất cũng mang theo ý tứ kính trọng.

Vạn Kiếm Nhất cùng bốn người bọn họ hàn huyên vài câu, sau đó quay người đi về phía Thương Tùng, về phần hai tên yêu nhân Ma giáo té trên mặt đất, hắn cũng không liếc nhìn, dường như không để trong lòng nửa điểm.

Trông thấy Vạn Kiếm Nhất đi tới, Thương Tùng liền vội vàng tiến lên chào, Vạn Kiếm Nhất gật đầu với hắn, đồng thời nhìn về người đang ngã trên mặt đất phía sau hắn, khẽ nhíu mày, hỏi: "Thiên Vân sư đệ ra sao?"

Thương Tùng oán hận nhìn về phía Đoan Mộc Thiết cùng tên lùn, nói: "Thiên Vân bị tên Huyết Khô Lô kia đánh lén, đánh trúng phía sau lưng, nội phủ bị thương, đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh."

Vạn Kiếm Nhất gật đầu, tiến bên cạnh Thiên Vân, ngồi xổm xuống, cẩn thận xem xét, cuối cùng trầm ngâm một lát, từ trong áo móc ra một cái bình

ngọc, đổ ra một quả đan dược nhét vào trong miệng Thiên Vân, sau đó mới đứng lên.

Lúc này Thủy Nguyệt, Tô Như, kể cả Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường cũng đã đi tới, hơn nữa Thủy Nguyệt và Tô Như quen biết rất rộng rãi, cùng Thương Tùng cũng là người quen, nên lại mở miệng hỏi thăm.

Lúc đầu, Đao Mộc Thiết cùng một bọn ma giáp bao vây Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường, lúc sau cả bọn một đường lao xuống chân núi, vừa lúc đó Thương Tùng cùng Thiên Vân hai người đi ngang qua nơi đây, hai bên gặp nhau, lập tức lao vào cuộc chiến.

Thương Tùng, Thiên Vân hai người đạo hạnh mặc dù không bằng kỳ tài như Đạo Huyền, Vạn Kiếm Nhất kỳ, nhưng cũng đã tu hành nhiều năm, thực lực không kém, với sự góp sức của họ, Ma giáo trong mắt mọi người vừa chiếm được thượng phong lại bị ngăn chặn, bất quá tên lùn đang che giấu kia lại quyết định ra tay, trực tiếp ngự sử Huyết Khô Lôu đánh bất ngờ Thương Tùng, Thiên Vân khiến hai người họ không kịp chuẩn bị.

Trong hai hai thì Thiên Vân thực lực hơi yếu hơn, phần lưng bị Huyết Khô Lôu rắn chắc mà hung ác đụng phải một chút, khiến miệng phun máu tươi sau đó lập tức hôn mê, Thương Tùng vừa sợ vừa giận, ngay lập tức lọt vào vây công của bọn Ma giáo, tình thế cực kỳ nguy hiểm. Trong lúc nguy cấp, may mắn Vạn Kiếm Nhất đột nhiên xuất hiện, đại phát thần uy, lấy một địch nhiều, không chỉ cứu hai người Thương Tùng, Thiên Vân, còn dùng một chiêu đánh tan Đao Mộc Thiết cùng một đám yêu nhân Ma giáo.

Lúc này đây, Vạn Kiếm Nhất quay đầu nói với Thương Tùng: "Ta đã quan sát rồi, thương thế Thiên Vân sơ độ quả thực không nhẹ, lục phủ ngũ tạng đều có dấu hiệu chấn động, cần chữa thương tình dưỡng lập tức. Ta đã cho hãm ăn vào linh dược của Thông Thiên Phong là "Tam Thanh Đan " có thể bảo vệ tánh mạng hãm, nhưng vẫn phải nhanh chóng đưa hãm về trên núi, đề phòng bất trắc."

Thương Tùng nhẹ gật đầu, trên mặt vẻ cảm kích, sau khi đối với Vạn Kiếm Nhất ôm quyền tạ ơn, liền bước lên ôm lấy Thiên Vân đi nhanh về Thanh Vân Sơn.

Sau khi xử lý xong sự tình của Thiên Vân, Vạn Kiếm Nhất xoay người lại, bọn Tô Như dường như chờ đã lâu, vừa định tiến lên nói với hắn gì đó, bỗng nhiên chỉ thấy Vạn Kiếm Nhất sắc mặt lạnh lẽo, quát: "Đứng lại!"

Bốn người đồng loạt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đoan Mộc Thiết đang đỡ tên lùn, chẳng biết lúc nào đã bò dậy, dường như muốn thừa dịp Vạn Kiếm Nhất không chú ý mà thừa dịp bỏ đi, ai ngờ Vạn Kiếm Nhất như có mắt đằng sau, lên tiếng ngăn cản

Hai người kia đứng tại nguyên chỗ, trong lúc nhất thời thân thể cứng đờ, trên mặt hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Vạn Kiếm Nhất lạnh lùng cười cười, đi nhanh tới, đồng thời miệng nói: "Tiểu yêu hút máu, người thủ đoạn âm độc, vì luyện chế Huyết Khô Lô dơ bẩn kia mà tạo bao nhiêu nghiệt, lại đã thương đồng môn sư đệ ta, bây giờ còn muốn chạy trốn sao?"

Những lời tên lùn muốn chửi bới này giờ dường như đều thốt ra, khàn giọng mắng Vạn Kiếm Nhất: "Mẹ mày nữa chứ! Lão tử ta. . ."

Âm thanh của hắn đột nhiên gián đoạn, trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một bạch ảnh, chỉ nghe "Đùng" một tiếng, Vạn Kiếm Nhất đã tát một cái trên mặt hắn.

Cả người tên lùn bị đánh bay ngược về sau, trên miệng đầy máu, dường như hàm răng mất đi mấy cái.

Tốc độ này cực nhanh, ra tay rất mau lẹ, làm cho người hoa mắt, thậm chí cả Đoan Mộc Thiết đều không có phản ứng kịp, sau đó thấy trên tay mình chợt nhẹ đi, tên đồng bạn thì đã bay ngược về sau.

Vạn Kiếm Nhất hừ một tiếng, vẻ mặt khinh thường, dường như không có ý cùng hai dư nghiệt ma giáo dây dưa, liền muốn lấy mạng bọn chúng. Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên trong rừng rậm cách đó không xa, đột nhiên thổi tới một hồi gió nhẹ.

Lông mày Vạn Kiếm Nhất chau lên, ánh mắt lướt tới, thần sắc biến đổi, nhưng phát giác gió này không phải thổi tới mình, mà là đám người Thủy Nguyệt, Tô Như đang đứng phía sau.

"Cẩn thận!" Vạn Kiếm Nhất hét lớn một tiếng, thân hình bay lên, quả quyết bỏ lại Đoan Mộc Thiết cùng tên lùn hút máu, lướt tới đám Điền Bất Dịch.

Dường như ngay lúc đó, cơn gió nhìn như bình thường kia, bỗng dừng lóe lên vài đạo quang mang, một bóng đen chọt lao lên, kéo theo đó là một màn lửa cuồng bạo, vọt tới Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch đột nhiên bị tập kích, nhưng lại không loạn, thân thể mập lùn lùi về sau hai bước, chỉ nghe một tiếng loảng xoảng, Xích Diễm Tiên Kiếm đã vào trong tay, đồng thời Liệt Diễm hóa thành một bức tường lửa, chắn trước người.

Hai bên đều là hỏa diễm, nhưng một bên cuồng bạo, một bên trầm ổn, lập tức đụng vào cùng một chỗ, chỉ nghe một tiếng vang lớn, Điền Bất Dịch lui tiếp ba bước, thân hình chấn động, nhưng lập tức định trụ thân hình, sắc mặt khẽ biến.

Cùng lúc đó, trong ngọn lửa cuồng bạo kia cũng truyền đến một tiếng trầm trầm "Ồ", dường như rất kinh ngạc vì người đệ tử Thanh Vân môn tướng mạo bình thường này lại có thể ngăn được một chiêu đó.

Bất quá giữa lúc đó, Vạn Kiếm Nhất đã lướt đến, trong tiếng thét dài, như nghe thấy Long Ngâm, Trảm Long Thần Kiếm lập tức xuất vô, trong

lúc nhất thời kiếm quang tăng vọt, như hồng thủy sóng cả, phóng tới bóng đen trong màn lửa kia.

Thân ảnh màu đen kia khẽ hừ một tiếng, dường như cũng biết Vạn Kiếm Nhất thực lực quá mạnh mẽ, cũng không muốn cứng chọi cứng, nên thân thể hần uốn éo một chuyển, hỏa diễm quanh thân đột nhiên dập tắt, thân hình của hắn cũng lập tức biến mất, sau một lát, lại như quỷ my xuất hiện ở biên giới rừng rậm xa xa, quát Đoan Mộc Thiết: "Còn không đi!"

Đoan Mộc Thiết chột hiều đây là cứu binh của bốn giáo, vui mừng quá đỗi, vội chạy đến nâng đầu tên lùn hút máu, quay đầu bỏ chạy.

Đám người Thủy Nguyệt tất nhiên không để yên, cùng kêu lên quát mắng, vội đuổi theo, thân hình Vạn Kiếm Nhất cũng muốn lao đi, bỗng nhiên cảm thấy hoa mắt, đột nhiên giữa không trung kéo tới một mảnh nóng rực, ngọn lửa kia chợt xuất hiện giữa không trung, cuốn tới, đồng thời nghe được một âm thanh thanh thúy, âm thanh của một cô gái, quát: "Người lưu lại!"

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đình

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Chu Tước (Hạ)

Thân thể Vạn Kiếm Nhất chợt bị phong tỏa, nâng Trảm Long Kiếm bích quang tỏa sáng lên chống lại đoàn hỏa diễm giữa bầu trời kia, kiếm quang quá mức sắc bén chỉ chốc lát đã phá vỡ đoàn hỏa diễm, gào thét như mũi tên tiến thẳng tới bóng đen kia. Giờ phút này, đoàn hỏa diễm kia phân tán hết đi hiện ra thân hình một nữ tử toàn thân là hắc y, trên mắt đeo một chiếc khăn đen chỉ để lộ ra đôi mắt sáng rực.

Trong mắt nàng lúc này cũng lộ ra vài phần kinh hãi, dù sớm biết thực lực Vạn Kiếm Nhất rất mạnh nhưng cũng không nghĩ tới hẳn mạnh đến mức này. Mắt thấy kiếm quang gào thét lao tới với khí thế trùng thiên dường như không thể ngăn cản, nữ tử áo đen quát lớn một tiếng, dang hai tay ra tức thì hỏa diễm quanh thân tức thì sáng rực lên, trong nháy mắt hình thành một hỏa diễm cự điều trước người nàng, nó ở giữa không trung giữa mặt lên trời kêu vang một tiếng thanh thế bức người. Hỏa diễm này vừa xuất hiện thì độ nóng xung quanh tăng nhanh lên gấp mấy lần, khí thế cùng lúc trước bất đồng hiển nhiên đây là một môn thần thông lợi hại của nữ tử áo đen này. Kiếm quang xanh biếc bất ngờ đánh tới nhưng hỏa diễm không hề né tránh mà tiến thẳng nghênh đón, chỉ nghe tiếng nổ liên hồi âm thanh như sấm vang khiến cát đá bay tán loạn, dĩ nhiên lại có kẻ ngăn cản được một kiếm bất phàm của Vạn Kiếm Nhất.

Vạn Kiếm Nhất phiêu phù giữa không trung, ánh mắt tỏa sáng như điện nhìn qua dáng người thon thả của nữ tử chợt nhíu mày trầm giọng nói : " Ma giáo Tứ sứ Chu Tước ?" . Hỏa diễm kia quanh thân rực lửa, lạnh lùng quay đầu đôi đồng tử đỏ rực không chút tình cảm nhìn chằm chằm Vạn

Kiểm Nhất, haibên giằng co một lát nhưng nữ tử áo đen kia cũng không có đáp lại một lời, mà kêu to một tiếng rồi quay người rời đi. Trên bầu trời con hỏa điều kia lượn một vòng ở sau lưng nữ tử rồi mới bay đi theo, cơ hồ có ý bảo hộ phía sau, hiển nhiên nữ tử này cực kỳ kiêng kỵ với Vạn Kiếm Nhất. Vạn Kiếm Nhất vừa định đuổi theo nhưng bỗng nhiên quay đầu nhìn lại một phương hướng khác, phía xa xa có tiếng quát lớn huyên não truyền đến, là phương hướng đám người Điền Bất Dịch truy tung, có vẻ bọn hắn lại cùng quân ma giáo chiến đấu. Vạn Kiếm Nhất do dự một chút, nhìn qua hướng nữ tử áo đen rời đi, liền quay người hướng một phương hướng khác bay đi áo trắng phấp phới đảo mắt đã biến mất ở phía xa.

Thiếu nữ áo đen đã bay đi khá xa mới quay đầu nhìn lại thấy Vạn Kiếm Nhất cũng không đuổi theo mới thở ra một hơi, nhắc tay đem hỏa điều đang bảo hộ phía sau tán đi. Hồi tưởng lại trận kịch chiến trong điện quang hỏa thạch kia, trong mắt thiếu nữ lập lòe quang mang kỳ lạ. Mặc kệ từ phương diện nào mà nói, nam tử áo trắng khiến chi đối thủ có áp lực thật sự quá lớn, làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông. Nếu thật muốn chiến đấu nữa, thiếu nữ áo đen lần đầu tiên có cảm giác vi diệu không cách nào chống lại. Việc này đối với nàng về sau tu luyện mà nói là một sự tình rất hiếm thấy, cũng làm trong lòng nàng thập phần không vui. Bất quá tình hình chung trước mắt đã sụp đổ, người thánh giáo chạy tán loạn, đương nhiên không phải thời điểm suy nghĩ nhiều, thiếu nữ áo đen không quay đầu lại mà thấp thoáng mấy cái giữa không trung liền nhanh chóng đi xa.

Bay qua rất nhiều địa phương đều trông thấy rất nhiều chúng đồ Ma giáo bị đệ tử Thanh Vân Môn đuổi giết, chẳng qua thiếu nữ áo đen cũng chỉ là vội vàng đảo qua, tối đa khi đi ngang qua thuận tay cứu một chút hơn nữa tuyệt không dừng lại lâu, một đường bay vụt mà đi. Nhiều giáo chúng tán loạn như vậy, nàng cũng vô lực ứng cứu, hơn nữa Thanh Vân Môn nội tình thâm hậu trừ giống như Vạn Kiếm Nhất, Đạo Huyền bậc này nổi tiếng thiên tài, trong những đệ tử trẻ tuổi cũng không ít tài năng không cần thận một chút ngay cả bản thân nàng đều phải lưu lại.

Nàng cứ bay một đường như vậy lướt qua toàn bộ chiến trường, cuối cùng đi tới một vùng đồi núi nhấp nhô cách Thanh Vân sơn mạch khá xa, xung quanh phụ cận cũng không thấy đệ tử Thanh Vân đuổi giết đến, tại một mảnh chiến trường hỗn loạn nơi này lộ ra chút yên tĩnh dị thường. Thân hình nàng vừa mới hạ xuống khu đồi này thì có hai thân ảnh mang vẻ mặt đề phòng hiện thân, nhưng khi nhìn thấy rõ là thiếu nữ áo đen thì đều thở ra một hơi, vội vàng tránh đường cho nàng. Nữ tử áo đen nhẹ gật đầu với hai thủ vệ rồi đi về phía trên đồi, trên đường chỉ thấy thấp thoáng vài chục bóng người nhấp nhô cao thấp đề phòng sâm nghiêm, nhưng đều là ma giáo đệ tử Quỷ Vương Tông.

Phía trên đồi nhỏ có đứng hoặc ngồi mấy người, trong đó có ma giáo giáo chủ Cừu Vong Ngữ cùng Quỷ Vương Tông tông chủ Quỷ Vương đều xuất hiện ở đây. Cừu Vong Ngữ đang được một nam tử khoảng ba mươi tuổi ôm trong ngực, khí tức yếu ớt, vết thương nơi ngực có khói trắng nhẹ nhàng bay lên, có thể thấy rõ huyết nhục đang nhúc nhích liên tục muốn chữa trị vết thương, nhưng không biết miệng vết thương kia lưu lại đồ vật gì lợi hại mà có thể dồn ép huyết nhục không thể tiến thêm được dù máu chảy đầm đìa. Mà ở một bên, Quỷ Vương được nam tử trẻ tuổi Tiểu Vạn - người từng thủ dưới chân núi kia đỡ lấy, mặt như giấy vàng, hô hấp yếu ớt, thoát nhìn tình huống cũng không ổn.

Trừ mấy người này ra, ở sau lưng Tiểu Vạn và Quỷ Vương còn đứng một người áo đen, đúng là Quỷ Tiên Sinh, mặt khác bên cạnh Cừu Vong Ngữ cùng thanh y nam tử còn đứng hai người, một là nam tử cao lớn khí thế hùng tráng, một người khác là một lão giả tầm năm mươi tuổi trắng trẻo mập mạp đôi mắt nhìn vô thần, bất quá trong mắt bọn họ lúc này lộ vẻ lo âu, gắt gao mà nhìn chăm chăm vào Cừu Vong Ngữ. Nghe thấy tiếng bước chân, trừ Cừu Vong Ngữ cùng Quỷ Vương, những người khác đều đồng thời nhìn về phía thiếu nữ áo đen.

Sau một lát, thanh niên nam tử đang ôm Cừu Vong Ngữ là người đầu tiên lên tiếng hỏi: "Chu Tước, như thế nào?"

Thiếu nữ áo đen tên Chu Tước này lắc đầu nhẹ, nói: "Trường Sinh Đường Đoạn Hậu đã chết, còn lại môn nhân tứ tán; Hợp Hoan Phái Nguyệt Hoa Tiên Tử thì trọng thương được môn nhân cứu bỏ chạy, thoát nhìn một ý chạy trốn chết đã mất chiến tâm."

Chung quanh mọi người một mảnh trầm mặc, một cỗ áp lực bao phủ mọi người, sau một lúc lâu, bỗng nhiên một tiếng thở nhẹ phát ra từ giáo chủ Ma giáo Cừu Vong Ngữ khí tức yếu ớt kia.

Lập tức mọi người kinh hãi vội vàng vây qua, chỉ thấy Cừu Vong Ngữ đã mở hai mắt ra, mặc dù bị trọng thương phía dưới, thần tình lại vẫn tự nhiên thậm chí còn có vài phần ý tự giễu, nói: "Không nghĩ tới vậy mà lại thất bại a."

Nam tử hùng tráng như mãnh thú kia lộ vẻ bi phần sâu sắc, tiến lên phía trước nói: "Giáo chủ, người chớ lo lắng, chỉ cần dưỡng thương cho tốt, chúng ta tự nhiên có thể góc đầu trở lại, trở lên Thanh Vân Sơn giết cho bọn họ cái mảnh giáp cũng không còn."

Cừu Vong Ngữ mỉm cười, nói: "Tốt, Bạch Hồ, về sau việc này liền giao cho người rồi."

Bạch Hồ ngạc nhiên, trong lúc nhất thời nói không ra lời. Câu nói này có chút không rõ ý vị, sau đó Cừu Vong Ngữ liếc ngang nhìn lại, bỗng nhiên nói: "Vạn Độc Môn bên đó đây?"

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đình

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Di Mệnh (Thượng)

Chu Tước hừ một tiếng: "Độc Thần lông tóc không bị tổn thương, sau khi xuống núi cũng có người tiếp ứng hiện tại đã dẫn môn nhân Vạn Độc Môn lui đi."

Mọi người tại đây vẻ mặt kinh sợ, sau một lát lão đầu mập trắng bộ dáng buồn ngủ đứng bên cạnh Bạch Hồ bỗng nhiên nở nụ cười nói: "Lão độc vật quả nhiên nhiều mưu, sớm an bài đường lui, tiến thoái tự nhiên, có thể nói cùng Quý Vương Tông chủ ưu điểm a."

Tiểu Vạn trẻ tuổi vịn Quý Vương mãnh liệt ngẩng đầu, nhìn chăm chăm người kia mập trắng lão nhân, ánh mắt lạnh lùng quát: "Huyền Vũ tôn sứ, lời này của ngươi là có ý gì?"

Huyền Vũ thoát nhìn là người rất hòa khí, cũng không tức giận chỉ mỉm cười nói: "Ta là có ý gì, ngươi nghe không hiểu sao?"

Tiểu Vạn ánh mắt đột nhiên mãnh liệt, nhưng Quý Tiên Sinh đứng bên cạnh hần bỗng nhiên nhẹ nhàng ho khan một tiếng thấp giọng nhắc nhở: "Tông chủ tỉnh."

Tiểu Vạn kinh sợ liền vội cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy Quý Vương mặt như giấy vàng chậm rãi mở hai mắt, không khỏi nửa mừng nửa lo: "Tông chủ, người vẫn tốt chứ?"

Quý Vương thoát nhìn có chút suy yếu, khó khăn thở dốc hai cái sau đó bảo Tiểu Vạn đỡ mình ngồi xuống đối mặt Cừu Vong Ngữ cùng bốn người

khác cười khở một cái nói: "Giáo chủ, bốn vị Thánh sứ, Tiểu Vạn trẻ tuổi không hiểu chuyện, các người không nên so đo với hần."

Thoạt nhìn Huyền Vũ đối với vị này Quỷ Vương có chút tôn trọng, nghe vậy lắc đầu không nói thêm gì.

Cừu Vong Ngữ ngược lại nở nụ cười: "Tên đồ đệ này của người rất không tồi, gặp thời quyết đoán không sợ hãi, ít nhiều coi như là cứu được hai người chúng ta, là một nhân tài. . . Ti!" Nói được một nửa, hần bỗng nhiên hít một hơi khí lạnh, trên mặt lướt qua một tia thống khổ.

Mọi người đều kinh hãi, nam tử ôm hần kêu một tiếng, Cừu Vong Ngữ thờ đốc vài cái, lập tức khoát tay thờ dài: "Tru Tiên kiếm kia thật lợi hại, liền bí pháp ghi chép trên Thiên Ma sách đều không áp chế nổi cổ sát khí kia." Dứt lời cũng không đợi người chung quanh mở miệng, trực tiếp kêu: "Thanh Long."

Nam tử bên cạnh hần thân thể hơi chấn động, cúi đầu vuốt cằm nói: "Có thuộc hạ."

Cừu Vong Ngữ thần sắc bình tĩnh nói: "Thương thế ta như vậy dĩ nhiên sẽ chết, không thể sống trở về Man Hoang Thánh Điện rồi, hôm nay hậu sự có vài việc không yên lòng muốn giao cho người."

Ma Giáo tứ đại thánh sứ biến sắc, bao gồm ba người Quỷ Vương Tông bên này cũng thế, chỉ thấy sắc mặt Quỷ Vương biến ảo kịch liệt, khàn giọng nói: "Giáo chủ, cứ gì nói ra lời ấy?"

Cừu Vong Ngữ cười cười, đẩy Thanh Long ra chậm rãi ngồi thẳng người nói: "Sinh tử bất quá là chuyện bình thường, ta cố chấp vây công Thanh Vân, nay bị đại bại liên lụy vô số giáo chúng mất mạng, đến kết cục này chắc hẳn Thánh Mẫu, Minh Vương hai vị tôn thần cùng phạt xuống, bọn người không cần nhiều lời."

Thanh Long, Bạch Hồ, Huyền Vũ, Chu Tước cùng quỳ xuống trước người hấn. Thanh Long thân thể khẽ run, mắt hồ rưng rưng cắn răng nói: "Giáo chủ, người vạn nhất không được dễ dàng vứt bỏ tính mạng, đệ tử Thánh Giáo chúng ta đau khổ đợi ngàn năm vừa hôm nay nghênh đón thịnh thế đại cực, nếu không có người ở đây, chỉ sợ Thánh Giáo lại là, lại là..."

Cừu Vong Ngữ im lặng một lát than thở: "Đều là ta tham công lớn, khinh thường anh hùng thiên hạ nên bị báo ứng cũng là đáng, chỉ hận Thánh Giáo cực diện tốt rồi lại mất vào tay ta, khiến ta trở thành tội nhân thiên cổ. Mà thôi, không cần nói nữa. Hôm nay bại cực, ta cũng không có thể diện quay về Thánh Điện, sau khi ta chết người đem di thể ta hỏa táng tại đây, đem tro cốt rải dưới Tu La tháp tại Man Hoang Thánh Điện, để nắng phơi gió thổi chuộc lại tội lớn của ta hôm nay."

Thanh Long thân hình run rẩy, răng môi phát run kinh ngạc nhìn Cừu Vong Ngữ nhất thời không nói nên lời. Mà Bạch Hồ phía sau hấn phần nộ muốn điên rồi lại hết sức áp chế tiếng gào thét trong miệng, Chu Tước áo đen thân thể cúi thấp trên mặt đất nghẹn ngào khóc ò lên.

Nhưng dưới ánh mắt chăm chú của Cừu Vong Ngữ, Thanh Long trong miệng khàn giọng, hai hàng nước mắt chảy xuôi xuống rớt cuộc cũng đập đầu sát đất trước Cừu Vong Ngữ phát ra một tiếng trầm đục: "Vâng."

Cừu Vong Ngữ trầm ngâm một lát, lại trầm giọng nói: "Lần này Thanh Vân chi địch, ta xem một đời trẻ tuổi ạnh kiệt số lượng rất nhiều, quả thật lúc phục hưng, bên trong mấy chục năm đại thịnh, thực lực mạnh hơn xa trước đây; trái lại bên trong Thánh Giáo ta, tuy rằng người đạo hạnh cao cường không ít nhưng lại không có người có khả năng áp đảo các hệ phái khác. Sau khi ta chết, Thánh Giáo tất nhiên đại loạn nội đấu không nghỉ." Hấn gượng cười một tiếng, nhìn xem Thanh Long, thấp giọng nói: "Sau khi ta chết, người lập tức dẫn người lui về Man Hoang, cần thủ Thánh Điện, và lại trong sáu mươi năm không cho phép quay lại Trung Thổ, nhớ lấy, nhớ lấy..."

Thanh Long khấu đầu thật lâu không thể ngẩng đầu run giọng nói."Vâng."

Trên mặt Cừu Vong Ngữ lần nữa lướt qua một tia đau đớn, thân thể nghiêng qua một cái bất quá mạnh mẽ chống đỡ ngời thẳng lại ánh mắt nhìn về phía Quỷ Vương Tông chủ một lát, chậm rãi nói: "Quỷ Vương Tông chủ, ta làm người thất vọng rồi a."

Quỷ Vương kinh hãi, cũng không biết khí lực ở đâu phát ra mà kịch liệt đứng lên, Tiểu Vạn vội vàng đỡ hấn sau đó bị Quỷ Vương bắt cánh tay kéo hấn quỳ xuống hướng Cừu Vong Ngữ, đồng thời khàn giọng nói: "Giáo chủ có gì nói ra lời ấy! Thánh giáo ta nội loạn mấy trăm năm, khó khăn không chịu nổi, may có giáo chủ xuất thế ngang trời, nhất thống Thánh giáo, dốc lòng xây dựng mới vừa có kết quả hôm nay. Ta đầu nguyện giáo chủ thiên thu vạn tá, sau này ai dám vu oan giáo chủ, Quỷ Vương Tông ta đầu tiên liều mạng với hấn."

Cừu Vong Ngữ chăm chú nhìn Quỷ Vương thật lâu, gật gật đầu sau đó dời mắt.

Nhưng Quỷ Vương vẫn quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu.

Sau một lúc lâu, chỉ nghe Cừu Vong Ngữ thản nhiên nói: "Sau chiến dịch này, Quỷ Vương Tông cùng Vạn Độc Môn chính là hai phái thực lực mạnh nhất dưới Thánh Giáo, hộ vệ Thánh Điện các người cũng không thể chối từ, vậy nên về sớm đi a."

Quỷ Vương lập tức nói."Vâng, thuộc hạ tuân mệnh."

Cừu Vong Ngữ cười cười, lập tức quay đầu nhìn ra phía trước xa xa, chỉ thấy phương xa một tòa núi nguy nga sừng sững thế gian, đâm vào mây xanh, mây mù vây quanh muôn hình vạn trạng tựa như một cự nhân cúi xem nhân gian.

Hắn kinh ngạc ngóng nhìn một hồi, đột nhiên thở dài một tiếng, vốn khí khái anh hùng cương quyết bướng bỉnh đều không thấy chỉ còn lại mặt đầy tiêu điều, ánh mắt ý không cam lòng, sau một lát chậm rãi đầu xuống thế nhưng trong miệng vẫn là thấp giọng lời nói: "Thanh Vân, Thanh Vân...Thanh..."

Thanh Long như cảm giác được gì bỗng nhiên ngừng đầu, vội vàng tiến lên đỡ hắn cho Cừu Vong Ngữ dựa vào người mình nhưng sau một lát, chợt thấy đầu hắn nghiêng sang một bên, không còn âm thanh.

Trong nháy mắt hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người quỳ rạp xuống đất, dường như không dám tin tưởng vào hai mắt mình mà trong đầu cũng hoàn toàn trống rỗng.

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đỉnh

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Di Mệnh (Hạ)

Năm đó, Ma giáo có một anh hùng vô song là Cừu Vong Ngữ ngang trời xuất thế. Hãn đã thống nhất Ma giáo, kết thúc mấy trăm năm nội chiến, đẩy Ma giáo lên một đỉnh cao xưa nay chưa từng có. Tiếp đó lại tập trung lực lượng tấn công chính đạo Trung thổ, gây nên vô vàn sát nghiệp, cuối cùng chiến tử trong trận Thanh Vân, mà lúc này cũng mới chỉ cách khi hãn thống nhất Thánh giáo để ngồi lên vị trí giáo chủ hai năm.

Sau cái chết của người này, Ma giáo vốn vô cùng mạnh mẽ lập tức rơi vào tình trạng phân tranh hỗn loạn. Còn người đã vang danh thiên hạ này chẳng khác nào một vì sao băng, tỏa ra ánh sáng rực rỡ rồi lập tức biến mất trong dòng chảy chiến tranh giữa chính tà suốt trăm ngàn năm qua, mãi mãi không còn xuất hiện.

Trận chiến này lấy thắng lợi của Thanh Vân mà bắt đầu kết thúc, màn tàn sát sau đó còn tiếp tục kéo dài tới tận đêm khuya. Chúng đồ Ma giáo có thể trốn khỏi Thanh Vân sơn thì đều đã trốn cả, còn những kẻ không chạy thoát được, nếu không bị Thanh Vân môn bắt giữ, thì cũng vĩnh viễn nằm lại dưới chân núi Thanh Vân.

Thanh Vân môn dù đã đại thắng nhưng cũng thương vong thảm trọng, từ chưởng môn Thiên Thành Tử trở xuống có vô số đệ tử tài năng lao lên chiến đấu, người trước năm xuống, kẻ sau tiến lên, cuối cùng cũng chẳng biết đã có bao nhiêu nhân tài không còn đứng dậy.

Rất nhanh sau đó, Thanh Vân môn cũng phát lệnh triệu tập tất cả đệ tử đã xuống núi truy sát, tránh khỏi việc đuổi quá xa khỏi khu vực núi Thanh

Vân mà sinh ra chuyện ngoài ý muốn.

Đại chiến kết thúc, toàn dãy Thanh Vân, nhất là trên Thông Thiên phong đều chìm trong bầu không khí tang thương. Trên Vân Hải có vô số bóng người, cũng có không ít ánh mắt nhìn về hai bên, nơi đang để rất nhiều thi thể chỉ nhìn thôi cũng thấy giật mình.

Đó đều là những người đã không may tử trận trong đại chiến. Đối với đám đệ tử Thanh Vân còn sống nơi này còn có không ít người mới đây còn là huynh đệ tỷ muội ở chung, mà giờ đây đã là thiên nhân cách biệt. Mắt của rất nhiều đệ tử đang đứng trên Vân Hải giờ phút này đều thấp thoáng bóng nước, thậm chí có vài nữ đệ tử đã bắt đầu sụt sùi khóc lóc.

Vạn Kiếm Nhất vội vã chạy về. Khi hần ngự kiếm xuống Vân Hải, gió đêm thổi qua, ánh xanh biếc của kiếm hòa cùng bạch y như tuyết trên người khiến hần chẳng khác nào người trời, nhất thời thu hút không ít ánh mắt chú ý.

Vạn Kiếm Nhất nhìn quanh, lập tức nhận ra hai vị sư thúc Chân Vu, Trịnh Thông đều đứng ở đó. Hần vội vã đi tới thi lễ với họ rồi nói: “Nhị vị sư thúc, đệ tử đã về.”

Chân Vu và Trịnh Thông đồng thời quay đầu lại, nhìn đệ tử trẻ tuổi đời sau xuất sắc nhất Thanh Vân môn trước mặt, ngay cả người đức cao vọng trọng như họ, lúc này cũng có vài phần kính trọng, thậm chí nét mặt của người luôn lạnh lùng như Chân Vu đại sư cũng có vài phần quý mến.

Trịnh Thông mang theo đôi phần thân thiết nói: “Người từ sáng sớm đã xuống núi truy sát Ma giáo yêu nhân, tới bây giờ mới quay về, không có việc gì chứ?”

Vạn Kiếm Nhất lắc đầu đáp: “Không sao, dư nghiệt Ma giáo đã chẳng còn chiến ý, chỉ có vài kẻ lợi hại hộ tống giáo chủ Ma giáo bỏ chạy, hầu như không có gì trở ngại.” Nói xong, hần hơi dừng lại, rồi nghi hoặc

hỏi:“Thưa hai vị sư thúc, tình thế dưới núi đã ổn định, đệ tử cảm thấy hoàn toàn có thể thừa thắng truy kích, không chừng còn có thể bắt giữ thêm nhiều yêu nghiệt. Đây là cơ hội ngàn năm khó gặp, không rõ vì sao hai vị sư thúc lại lệnh cho sư huynh đệ trong phái trở về?”

Chân Vu và Trịnh Thông nhìn nhau, sắc mặt cũng hơi thay đổi.

Lát sau, Chân Vu vẫn giữ im lặng, Trịnh Thông thì cười bảo:“Mệnh lệnh này cũng không phải do chúng ta ban ra, mà là do quyền chưởng môn, cũng tức là sư huynh Đạo Huyền của người ban ra.”

Vạn Kiếm Nhất kinh ngạc một lúc rồi hỏi:“Là lệnh của sư huynh? Không phải nơi này vẫn còn hai vị sư thúc sao, sao lại không phải là do hai vị chủ trì đại cuộc?” Nói xong, hắn hơi dừng lại, tựa hồ nghĩ tới điều gì, sắc mặt trắng bệch đi, giật mình tiếp:“Chẳng lẽ, sư phụ lão nhân gia...”

“Tính mạng của Thiên Hành Tử sư huynh cũng không có gì đáng ngại.” Trịnh Thông hé miệng nói:“Ta và sư tỷ đều đã qua Ngọc Thanh điện thăm hắn, dù rằng đã bị trọng thương hôn mê không tỉnh nhưng tính mạng cũng không gặp nguy hiểm. Hơn nữa trong quá trình hôn mê sư huynh đã tỉnh lại một lần, sau khi hỏi thăm tình hình trên núi, hắn đã đem chức quyền chưởng môn này giao cho Đạo Huyền sư điệt ngay trước mắt bọn ta, tất cả đều do hắn quyết định.”

Vạn Kiếm Nhất lúc này mới hiểu ra. Hắn thờ phào nhẹ nhõm rồi gật đầu nói “Vâng”, sắc mặt cũng dần bình thường lại.

Lúc này, bất luận là Trịnh Thông hay là Chân Vu đều đang theo dõi hắn. Thấy Vạn Kiếm Nhất phản ứng như thế thì cả hai quay sang nhìn nhau rồi khẽ gật đầu, tựa như đã thấy an tâm, có vẻ cục đá trong lòng cũng đã bỏ xuống.

Chân Vu đại sư im lặng một lúc rồi nói:“Kiếm Nhất, sư huynh người tuổi không lớn nhưng tính tình trầm ổn, xử sự chu toàn. Đại chiến qua đi để

lại cảnh loạn lạc, một mình hăn nắm lấy toàn cục, xử trí chu đáo, hầu như không có sai lầm. Đối lại là lão thân đến làm, chỉ sợ cũng không thể tốt hơn hăn. Sư phụ người để hăn nắm quyền chưởng môn, cũng là biết người biết việc.”

Vạn Kiếm Nhất gật đầu cười đáp:“Sư thúc nói đúng. Việc tu hành ta còn có thể phân cao thấp với sư huynh, nhưng nói đến việc xử trí sự vụ, thì ta hoàn toàn không bằng hăn.”

Trịnh Thông ở bên quan sát Vạn Kiếm Nhất rồi do dự, cuối cùng vẫn lên tiếng:“Kiếm Nhất, việc truy kích dư nghiệt Ma giáo người vừa nói quả thực cũng có đạo lý. Có điều trận chiến này vừa kết thúc, Thanh Vân môn trên dưới đều hỗn loạn, bản môn cũng khó có thể chịu thêm thương vong. Đạo Huyền sư điệt nhằm đảm bảo an toàn của môn phái và tránh tổn thất thêm đệ tử mới hạ lệnh cho mọi người về núi.”

Vạn Kiếm Nhất suy nghĩ một lát, nói:“Sư thúc nói phải, vẫn là đệ tử quá kích động, suy nghĩ cũng không chu đáo, thật sự là càn rỡ.”

“Được rồi.” Chân Vu đại sư vốn dĩ luôn lạnh lùng bên cạnh cũng lộ ra vẻ vui mừng hiếm thấy, bà nói với Vạn Kiếm Nhất:“Người hiểu được là tốt rồi, Kiếm Nhất, người và Đạo Huyền là hai nhân tài trẻ tuổi kiệt suất của bản môn, sau này đều trông vào các người, nhất định phải cùng nhau đưa bản môn qua khó khăn này, hiểu chưa?”

Vạn Kiếm Nhất thoải mái cười:“Sư thúc yên tâm, có hai huynh đệ chúng ta ở đây, Thanh Vân nhất mạch chắc chắn sẽ bình an vô sự.”

Lời này như đinh đóng cột, không hề có chút chần chừ do dự, khiến người ta sinh ra cảm giác không thể nghi ngờ.

Chân Vu đại sư vui vẻ cười, Trịnh Thông ở bên thì nói:“Nói không sai, có người và Đạo Huyền sư điệt ở đây, ta và sư tỷ cũng có thể an tâm. Được

rồi, sư huynh người có đặc biệt cần dặn, nếu người trở về thì lập tức tới Ngọc Thanh điện.”

Vạn Kiếm Nhất gật đầu. Trong lòng hắn cũng lo cho thương thế của sư phụ Thiên Thành Tử nên vội vàng cáo biệt hai vị sư thúc, nhanh chóng tiến về Hồng Kiều.

Nhìn theo thanh niên khí vũ hiên ngang, dù trong sắc trời càng ngày càng tối lại này cũng vẫn khiến người ta chói mắt kia, Trịnh Thông và Chân Vu đều chỉ im lặng, lặng lặng nhìn hắn rời xa.

Một lúc lâu sau, Chân Vu đại sư bỗng thấp giọng:“Những lời hắn vừa nói, người có tin hay không?”

Trịnh Thông hơi nhắm mắt lại, cũng không lập tức trả lời, tựa hồ cũng đang không biết nên nói thế nào. Sau một lúc, hắn thở dài nói:“Chúng ta cũng đều nhìn Kiếm Nhất lớn lên, ta tin hắn cũng không phải loại tiểu nhân hai mặt này.”

Chân Vu đại sư im lặng rồi cũng gật đầu, tựa hồ đồng ý với lời của Trịnh Thông.

Trịnh Thông nhìn Chân Vu rồi nhíu mày nói:“Sư tỷ, người còn lo lắng điều gì?”

Chân Vu đại sư ngẩng đầu lên. Sau đại chiến, bầu trời đêm cũng đã yên tĩnh trở lại, dù không phải trăng sáng treo cao thì cũng tràn đầy ánh sao, nhìn qua có vẻ đẹp kì lạ, Mà giữa khoảng không, có một ngôi sao sáng chói vắt ngang giữa trời, như hạc giữa bầy gà, không hề che giấu vẻ rực rỡ.

Lát sau, Chân Vu khẽ mở miệng:“Nhờ ơn các đời tổ sư Thanh Vân phù hộ, đời này bản môn có vô số anh tài, đặc biệt là Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất, càng là ngàn năm khó gặp, quả thực là Thanh Vân tuyệt đại song

kiêu. Với tài hoa của cả hai, thành tựu sau này tất không thể hạn lượng, chỉ cần đủ thời gian, nhất định sẽ vượt xa ta và người.”

Trịnh Thông gật đầu:“Sư tử nói đúng, ta cũng có cảm giác như vậy. Có điều lúc này ta thấy sư tử có vẻ buồn, phải chăng là lo lắng bọn họ.. sẽ có tranh chấp sao?”

Chân Vu nhìn hẳn hỏi lại:“Chẳng lẽ người không nghĩ như vậy.”

Trịnh Thông im lặng.

Chân Vu thờ dãi:“Hai người như bọn hẳn, nếu chỉ có một, thì Thanh Vân ta chắc chắn sẽ phát triển rực rỡ, sau này tất có hy vọng đứng đầu chính đạo Trung thổ; còn nếu là có cả hai, lại cùng nhau đồng tâm hiệp lực, thì ta... quả thực không thể tưởng tượng nổi Thanh Vân sau này sẽ còn phát triển tới mức nào!”

Trịnh Thông dường như cũng bị cảnh tượng tương lai mà Chân Vu miêu tả làm sung sướng nên ánh mắt cũng tràn đầy kích động. Hẳn gật đầu:“Đúng vậy, sư tử yên tâm, chí ít theo cách nhìn của ta thì tình cảm của hai huynh đệ Đạo Huyền vẫn rất tốt. Hơn nữa Kiếm Nhất cũng chẳng phải kẻ hẹp hòi, tất sẽ không có cảnh sư tử lo lắng xảy ra. Sau này huynh đệ họ đồng lòng, đem Thanh Vân của chúng ta phát dương quang đại, nhất định có thể tạo nên một đời thịnh thế cho Thanh Vân, chúng ta chỉ việc chờ để nhìn ngày đó thôi.”

Chân Vu “ừ” một cái, trên mặt cũng lộ rõ nét vui vẻ:“Hy vọng là thế, như thế là tốt nhất.”

Nói xong, nàng lại ngẩng đầu nhìn trời đêm. Trên trời ánh sao lấp lánh, ngôi sao lớn nhất vẫn treo giữa trời, rạng rỡ tỏa sáng, vô cùng rực rỡ, khiến người khác đều tập trung ngắm nhìn.

Thất mạch Thanh Vân môn đặt tên theo bảy ngọn núi của Thanh Vân. Theo thứ tự là Thông Thiên phong, Long Thủ phong, Đại Trúc phong, Tiểu Trúc phong, Triều Dương phong, Lạc Hà phong cùng Phong Hồi phong. Trong đó Thông Thiên phong đứng đầu, cũng là trung tâm của Thanh Vân môn, các chi đệ tử xưa nay đồng lòng, trong trận đại chiến chính tà lần này cũng thay nhau tiến lên, sánh vai tác chiến, góp sức viết lên một trang lịch sử huy hoàng của Thanh Vân môn.

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đỉnh

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đồng Hành (Thượng)

Thông Thiên phong, trên đài cao của Vân Hải, chỉ tính riêng số thi thể đệ tử Thanh Vân môn chết trận được đặt ở đây cũng đã lên tới con số hai trăm, chúng được xếp sát bên nhau dưới mặt đất, khiến người ta nhìn mà đau lòng.

Có thể báii nhập môn phái lớn như Thanh Vân môn để tu hành đạo pháp thì chắc chắn sẽ không có kẻ ngu dốt, nói cách khác, trong đám đệ tử trẻ tuổi đã anh dũng chiến tử vì sư môn và chính đạo nơi này có không biết bao nhiêu anh tài vốn nên có một đời rực rỡ đã đột nhiên ngã lại mà ngủ mãi ngàn năm.

Dưới ánh sao dịu dàng, cảnh này khiến không ít người chua xót. Biết bao nhiêu đệ tử Thanh Vân tụ tập lại bên người huynh đệ đồng môn đã ra đi của họ, có kẻ im lặng không nói, có người lại để vành mắt mình đỏ lên, một niềm bi thương lan tràn phủ kín bờ Vân Hải.

Điền Bất Dịch, đệ tử Đại Trúc phong của Thanh Vân môn kéo xác của một giáo đồ Ma giáo bị bỏ lại sang một góc khác của Vân Hải, sau đó hẩn khinh bỉ nhìn nó một chút rồi xoay người bỏ đi. Ở bên cạnh hẩn cũng có vài người làm chuyện tương tự, động tác, thái độ cũng không khác là mấy.

Phần lớn xác của giáo đồ Ma giáo chết trận đều được tập trung lại khu vực này, có điều nếu so với cảnh kính trọng bên những đệ tử Thanh Vân đã hi sinh thì quả thực vô cùng trái ngược. Đừng nói tới việc được xếp thật cẩn thận, thậm chí phần lớn chúng còn bị vứt chõng lên nhau, dần dần hình thành một tòa núi nhỏ kì quái.

Cũng không ai ý kiến với chuyện này, ngay cả hai vị tiền bối đức cao trọng vọng của Thanh Vân là Chân Vu và Trịnh Thông cũng không nói gì. Chút thương xót cho kẻ đã chết nếu đặt trước hai trăm thi thể đệ tử Thanh Vân bên kia quả thực không có chút tác dụng gì.

Số người ở núi xác của Ma giáo có lẽ phải lớn gấp bội so với số đệ tử Thanh Vân chẳng may hi sinh, thế nên cũng có thể nhận ra sức chiến đấu của đệ tử Thanh Vân môn đời này ra sao, sức mạnh tổng hợp chắc chắn cũng không hề thấp. Ngọn núi nhỏ này không lâu sau đó cũng bị lửa từ một ngọn đuốc giúp hỏa táng tập thể, đất lành nơi Thanh Vân cũng không có chỗ cho bọn họ.

Lúc này, quá trình chinh lý sau đại chiến cũng đã đi đến hồi kết. Điền Bất Dịch nhìn chung quanh thấy có vẻ không còn gì cần làm nữa mới quay đầu đi về nơi đám đệ tử tập trung.

Ánh sao từ bầu trời rộng lớn chiếu xuống Vân Hải, mây trắng cũng bỗng bành bay, khiến người ta cảm thấy như đang đi lạc trong mây vậy.

Đệ tử Thanh Vân môn đứng thành từng nhóm, tuy rằng đã đến nửa đêm nhưng hình như cũng không có ai định trở về nghỉ ngơi cả, Điền Bất Dịch cũng như thế. Hắn lặng lẽ đi tới bên cạnh một thi thể đồng môn, khi nhìn thấy điều đau lòng này, hắn cũng vô ý nghiêng rặng, chậm rãi cúi đầu.

Sau đó, hắn hít sâu, quay đầu nhìn sang hướng khác, rồi lại lo lắng đi dọc từng hàng xác người, cẩn thận phân biệt từng gương mặt huynh đệ đồng môn.

Trong thất mạch của Thanh Vân, nhân số của Đại Trúc phong luôn đơn bạc nhất, nhưng cũng vẫn có vài người sư huynh đệ. Điều hắn sợ nhất bây giờ là đột nhiên nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Thực tế thì, ở khu vực này cũng có không ít người làm như hắn, ai nấy đều vô cùng tập trung, gương mặt cũng tràn đầy vẻ trang nghiêm.

Cứ vậy, Điền Bất Dịch đi hết một vòng lớn, may mắn là, hắn cũng không nhìn thấy ai trong đám sư huynh đệ và bằng hữu của mình nằm trên mặt đất. Hắn nhẹ lòng thở phào nhưng lập tức giật mình bởi cảm thấy làm vậy trước vô số anh linh chết trận quả thực là quá bất kính, trong lòng bỗng xấu hổ. Hắn vội vàng đứng nghiêm, cung kính lạy tất cả.

Khi hắn làm xong thì gần đó bỗng vang lên tiếng thút thít, âm thanh cũng khá quen thuộc. Quay đầu sang thì thấy đó là một cô gái khá quen thuộc đang quỳ bên một thi thể khoảng sáu thước, nàng đang dùng tay che miệng kìm nén tiếng khóc, hai vai cũng không ngừng run lên.

Lòng Điền Bất Dịch khẽ động, hắn nhanh chóng đi tới, quả nhiên nhận ra người đó chính là Tô Như. Trong đôi mắt nàng bây giờ ngập tràn ưu thương, từng giọt nước mắt trong suốt không ngừng rơi xuống, thất thần hướng về thi thể trước mặt.

Điền Bất Dịch nhìn thi thể này thì thấy đó là một cô gái trẻ tuổi có gương mặt trắng trẻo, cũng khá tươi tắn, dù cho đã an nghỉ cũng vẫn có thể nhận ra khi còn sống xinh đẹp thế nào, khiến người ta không khỏi tiếc thương. Nàng vốn trong độ tuổi đẹp nhất đời người, vậy mà lại bỗng nhiên chấm hết.

Trong Thanh Vân môn, Tiểu Trúc phong chỉ nhận nữ đồ, xem ra cô nương bất hạnh này là tử muội cùng mạch với Tô Như, hơn nữa bình thường cũng có giao tình rất tốt, vì thế Tô Như mới thương tâm như vậy. Không hiểu vì sao, nhìn thấy Tô Như khóc lóc thảm thương thế này, Điền Bất Dịch bỗng thấy rất đau lòng.

Ngày hôm nay, không biết đã có bao nhiêu người mất đi bằng hữu thân thiết, huynh đệ tình thâm, những người mà mới không lâu trước đó còn cười nói chuyện đời, sánh vai hướng đến trường sinh, ấy vậy mà đảo mắt đi đã thành người - trời cách biệt.

Điền Bất Dịch im lặng đứng đó một lát rồi cũng đi tới ngồi cạnh Tô Như. Nàng quay sang nhìn hẳn mới nhận ra là đồng môn béo mới quen lúc này, chỉ là bây giờ nàng quá đau lòng, cũng không chào hỏi thêm mà chỉ vội vàng quay lại nhìn cô gái đã mất, nước mắt vẫn không ngừng rơi trên gương mặt xinh đẹp.

Không lâu sau, một chiếc khăn tay bông từ bên đưa tới.

Tô Như ngừng khóc, Điền Bất Dịch sau một hồi lúng túng, như thể lấy hết dũng khí nói: "Lau đi."

Tô Như khẽ lau nước mắt bên má, hơi do dự rồi cuối cùng vẫn nhận lấy khăn trên tay Điền Bất Dịch xoa mặt.

Điền Bất Dịch thở phào, chẳng rõ vì sao lại cảm thấy vui mừng, nhưng nhìn thấy bóng dáng đang đau thương bên cạnh thì cũng không biết nên làm gì, chỉ đành ở yên đó đứng đợi.

Có lẽ là vì đột nhiên có thêm người nên tiếng khóc của Tô Như cũng dừng lại, sau đó Điền Bất Dịch bỗng nghe nàng khe khẽ nói: "Nàng là Lâm Sơ Sương, là một vị sư tỳ trong Tiểu Trúc phong."

Điền Bất Dịch ừ một tiếng, hẳn nhìn gương mặt xinh đẹp kia trong lòng cũng sinh ra một niềm thương cảm, hai tay theo đó cũng chập lại, đồng thời cầu phúc cho nàng.

Cùng lúc Tô Như lại thầm nói: "Ta từ nhỏ đã mất cha mẹ, sau khi báỉ nhập Tiểu Trúc phong, người đầu tiên biết là Lâm sư tỳ và Thủy Nguyệt sư tỳ, hai người họ chính là những người thân nhất trên đời của ta. Họ rất tốt với ta, Thủy Nguyệt sư tỳ có chút lạnh lùng, bình thường cũng không hay nói, Lâm sư tỳ thì ngược lại, ngày nào cũng thấy vui vẻ, thường xuyên kéo ta đi chơi."

"Mới đây nàng còn nói với ta rằng mình thấy Đạo Huyền sư huynh của chi chính thật lợi hại.."

"Nàng còn nói.. đợi khi ta tìm được phu quân như ý, nhất định sẽ trang điểm cho ta thật xinh đẹp rồi mới gả ta đi..."

Nói đến đây, giọng Tô Như cũng bắt đầu run lên, nước mắt vốn đã ngừng rơi lại không ngừng rơi ra, rõ ràng là nàng rất đau lòng trước cái chết bất ngờ của tỷ tỷ Lâm Sơ Sương.

Điền Bất Dịch thấy vậy cũng đau lòng, không rõ vì sao, hẳn cảm thấy bản thân không biết phải nói gì, mở miệng mấy lần rồi cũng im lặng, cuối cùng, chỉ đành: "Người, đừng quá đau lòng.."

"Oa!" Bỗng dưng, Tô Như như thế bị câu này kích động nên khóc to lên, thậm chí còn xoay người, tựa đầu vào vai hẳn, nước mắt cũng theo đó lập tức làm ướt bờ vai Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch như bị điện giật, cũng không dám cử động. Hẳn cảm thấy cô gái này đang hoàn toàn bất lực mà khóc rống lên thì hận mình không thể thay nàng chịu đựng, thế nhưng, cuối cùng cũng chỉ có thể vụng về khuyên: "Tốt rồi, tốt rồi.."

Sao trời vẫn chiếu xuống ánh sáng dịu dàng, lúc này đây, khắp trên Vân Hải, bên cạnh vô số đệ tử Thanh Vân đã mất, đều có thể nhìn thấy những cảnh tượng tương tự. Chẳng rõ đã có bao người mất đi bằng hữu, huynh muội, chìm trong đau khổ và dằn vặt, họ không ngừng khóc lớn lên, khiến cả trời đêm chìm trong buồn bã.

Vạn Kiếm Nhất chạy qua Hồng Kiều cũng để lại tiếng than khóc thấu trời vang lên từ Vân Hải ở phía sau. Trước mặt hẳn bây giờ chỉ có một sắc

núi xanh vẫn yên ắng như cũ. Gió núi thổi tới như thể rửa đi bụi bặm và máu tanh khiến chốn linh sơn này hòa với trời đất, lộ rõ vẻ xuất trần.

Thấy thêm đá gần đầm nước trước mặt, Vạn Kiếm Nhất nhanh chóng đi tới, ngay khi chuẩn bị tiến lên bậc thang lên Ngọc Thanh điện trên Thông Thiên phong thì bỗng nơi đáy mắt lóe lên một bóng người đang đứng bên bờ Bích Thủy hàn đàm.

Lúc này lại đứng ở đó?

Vạn Kiếm Nhất sợ hãi dừng bước nhìn về phía đó. Có lẽ đã nghe thấy tiếng động nên người bên kia cũng quay đầu nhìn lại, chính là Đạo Huyền.

Vạn Kiếm Nhất tươi cười đi tới bên Đạo Huyền, đồng thời nói: "Sư huynh, huynh ở đây làm gì?"

Đạo Huyền đáp: "Lúc này làm việc bỗng có chút mệt nên đi bên này một lát."

Vạn Kiếm Nhất gật đầu: "Sư phụ đâu, lão nhân gia không sao chứ?"

Đạo Huyền tiếp tục đáp: "Ừ, sư phụ chiến đấu với giáo chủ Ma giáo, dù cuối cùng đã toàn thắng, nhưng cũng trọng thương, có điều cũng không có gì lo ngại về tính mạng nên đã yên giấc rồi."

Vạn Kiếm Nhất thở phào, nét mặt lo lắng cũng dần biến mất, thậm chí lại lộ ra vẻ vui mừng: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Nếu sư phụ lão nhân gia có điều gì bất trắc, chúng đệ tử như bọn ta biết phải làm sao?"

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đỉnh

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Đồng Hành (Hạ)

Đạo Huyền nhìn hẩn, chỉ thấy chiếc áo trắng của Vạn Kiếm nhất vẫn như cũ, nhưng lại lờ mờ trông thấy nhiều vết máu thì không khỏi nhú mày, lo lắng hỏi:

- Sao trên người lại có máu thế này? Không bị thương đấy chứ?

Vạn Kiếm Nhất vỗ vào vỏ Trảm Long Kiếm, khẽ mỉm cười rồi thản nhiên nói:

- Chẳng qua chỉ là một lũ nhãi nhép mà thôi, sư huynh không cần lo lắng.

Mặc dù lúc này trong lòng Đạo Huyền ngổn ngang trăm mối, nét mặt nghiêm nghị, nhưng vẫn bị Vạn Kiếm Nhất khiến cho bật cười, lắc đầu nhìn hẩn trù mếu nói:

- Lũ yêu nghiệt Ma giáo rất đông lại vô cùng tàn bạo, đệ là người gánh trọng trách, không được lỗ mãng.

Vạn Kiếm Nhất cười ha hả rồi đi tới đứng cạnh Đạo Huyền, hai người cùng nhìn ra phía đầm Bích Thủy.

Chỉ thấy ánh sao lấp lánh trong màn đêm, Bích Thủy Hàn Đàm gió yên sóng lặng, tựa như mặt gương trong veo phản chiếu cả trời mây sông núi mang vẻ đẹp thăm thẳm lạ thường. Một lát sau bỗng có trận gió núi thổi qua, khi lướt trên mặt nước thì từng vòng nước dập dềnh khẽ loang ra,

những chòm sao phía cuối chân trời chiếu xuống những gợn nước khi chìm khi nổi dường như cũng đang nở nụ cười giữa không gian vắng lặng.

Gió mát phả vào mặt trong đêm khuya tĩnh lặng sau cuộc đại chiến khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu lạ lùng.

Có được khoảng thời gian hiếm hoi thế này, hai người họ đều không hề nói chuyện, dưới ánh sao lấp lánh, họ chỉ cùng đứng cạnh nhau như thế, phía trước là đầm nước trong veo, phía sau là hai vệt bóng người trải trên mặt đất.

Một lát sau, Vạn Kiếm Nhất đột nhiên nói:

- Sư huynh, huynh sai người gọi đệ lên gặp có chuyện gì sao?

Đạo Huyền nói:

- Cũng không phải là chuyện gì gấp lắm, lúc sư phụ tỉnh lại một lần đã từng hỏi về đệ, huynh thấy đệ lâu rồi chưa trở về núi, cũng hơi lo lắng, cho nên muốn gặp đệ một chút.

Ngừng một lát, hắn nói tiếp:

- Hiện giờ sư phụ đã ngủ, cứ để ông ấy nghỉ ngơi cho khỏe, lát nữa chúng ta hãy lên thăm.

Vạn Kiếm Nhất gật đầu nói:

- Cũng được.

Giữa lúc hai người đang nói chuyện, bỗng từ phía Bích Thủy Hàn Đàm trước mặt họ bất ngờ truyền tới một tiếng gầm rít như sấm rền, sau đó dường như mặt đất xung quanh đều rung chuyển, chỉ thấy trên mặt nước rộng lớn đột nhiên rung động, từ gợn sóng lăn tăn đã nhanh chóng chuyển thành sóng lớn nhấp nhô, rồi ngay vùng trung tâm của hồ nước, mặt nước

đột ngột hạ xuống thành một xoáy nước lớn. Một lát sau, một chiếc đầu khổng lồ nhô lên cao từ phía dưới đầm nước, thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm thét giữa bầu trời đêm.

Âm thanh rung chuyển bốn bề, vang vọng từng hồi dường như ngay cả ngọn núi cao ngất cũng khe khẽ hạ theo tiếng kêu của nó.

Con cự thú đó chính là Thủy Kỳ Lân, nó ung dung thoải mái lắc đầu vẩy đuôi bơi lội trong nước một hồi, đột nhiên như phát hiện bóng dáng hai người đang đứng bên bờ, chợt quay đầu nhìn lại, sau đó gầm lên một tiếng, thỉnh thoảng cả thân thể khổng lồ thoáng chốc bay vút lên trời, rồi lao thẳng xuống bên bờ với khí thế hung mãnh.

Không chỉ khí thế hung mãnh mà còn mang theo một màn nước ào ạt khắp trời. Cả Đạo Huyền lẫn Vạn Kiếm Nhất, không ai bảo ai cùng lui về phía sau một quãng dài, sau đó lại nghe một trận rào rào, những bọt nước như sóng âm vang tạt vào chỗ họ vừa đứng làm ướt cả một khoảng đất rộng.

Vạn Kiếm Nhất bật cười nói:

- Linh Tôn, người lại tới đây à!

Trước bờ đầm lúc này là một con cự thú khổng lồ đang liếc nhìn họ, bộ mặt dữ dằn, hung tợn, nhưng ánh mắt ẩn trong đôi mắt to lớn lại rất ôn hòa, thậm chí còn mang chút vui mừng.

Vạn Kiếm Nhất bước tới trước còn Đạo Huyền theo sau hẳn, hai người đi tới phía trước Thủy Kỳ Lân.

Hai người trông thật nhỏ bé khi ở cạnh con thượng cổ dị thú, trông còn không cao bằng cái chân của nó. Thủy Kỳ Lân quay đầu lại, miệng gầm khẽ, toàn thân vẫn không ngừng nhỏ nước ướt sũng, ánh mắt lướt qua phía hai người, cuối cùng hạ xuống bên cạnh Vạn Kiếm Nhất.

- Grừ!

Một tiếng rên khê như sấm rền, Thủy Kỳ Lân trợn mắt to rồi duỗi cái đầu to lớn ra.

Nếu người bình thường trông thấy cảnh tượng này, chắc sẽ sợ đến chết khiếp, nhưng Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất đều bình chân như vại, thậm chí Vạn Kiếm Nhất còn cười và vươn tay ra sờ lên đầu Thủy Kỳ Lân.

- Linh Tôn à, hôm nay may mà nhờ có người, nếu người không đại phát thần uy, trận chiến này chúng ta chưa chắc có thể thắng được!

Vạn Kiếm Nhất nói từ tận đáy lòng.

Thủy Kỳ Lân lâu bầu một tiếng trong miệng, phì mũi một cái rồi liếc nhìn hẩn từ trên cao xuống, trong ánh mắt đầy vẻ kiêu ngạo trông như tỏ vẻ rằng "lời người nói cũng bằng thừa", sau đó vung vẩy chiếc đuôi, cũng không thèm đếm xỉa đến hai người này, liền đi tới dưới một cây đại thụ bên bờ rồi nằm ở đó, đôi mắt khép hờ, ngáp một hơi thật to.

Vạn Kiếm Nhất và Đạo Huyền cùng nhìn nhau cười, Đạo Huyền nhìn Thủy Kỳ Lân, khê cười và nói:

- Linh Tôn vẫn luôn gần gũi đệ hơn nhi. Mà kể cũng lạ, đệ nghĩ xem từ nhỏ chúng ta đã cùng báỉ sư phụ làm thầy, cùng đùa nghịch ở Thông Thiên Phong, coi như là hồi xưa chưa hiểu chuyện, cùng đào bờ, đào hầm ném đá vào Linh Tôn, ngay cả việc xấu này mà chúng ta cũng cùng làm, nhưng sao mấy năm gần đây, Linh Tôn vẫn luôn thích đệ, chẳng bao giờ muốn gần gũi với huynh thế?

Vạn Kiếm nhất cười ha hả, sau đó suy nghĩ một chút rồi cười nói:

- Đệ nghĩ chắc nguyên do là vì sau này sư huynh chuyên tâm tu luyện, ít khi tới Bích Thủy Hàn Đàm. Không như đệ, từ nhỏ tính tình tự do buông

thả, không chú tâm tu luyện, cứ thích chạy ra ngoài chơi, thường xuyên qua đây nên tự nhiên Linh Tôn cũng quen thuộc với đệ. Chính vì vậy mà kẻ trời đánh như đệ không ít lần bị sư phụ quở trách.

Đạo Huyền lắc đầu, nhìn Vạn Kiếm Nhất rồi bật cười nói:

- Cái tên này đúng là ăn nói bậy bạ, những lời này mai sau không thể nói lung tung. Lỡ như bị các sư huynh đệ khác trong môn phái nghe được, lại nghĩ lúc tu luyện đệ không chuyên tâm nhưng đạo hạnh lại cao hơn họ nhiều như thế thì khiến người ta nghĩ làm sao, chẳng khác nào là nói xiên nói xỏ người khác à?

Vạn Kiếm Nhất giật mình nói:

- Đúng rồi, chắc họ sẽ nghĩ vậy.

Đạo Huyền tức giận nói:

- Nói xàm!

Vạn Kiếm Nhất cười ha hả, xua tay nói:

- Đệ biết rồi, biết rồi mà, sau này đệ nói năng cẩn thận là được chứ gì.

Thủy Kỳ Lân nằm cách hai người không xa, lúc này đột nhiên lại lầu bầu một tiếng dường như nghe thấy tiếng hai người đang xì xầm rồi nó cựa quậy chiếc đầu hướng về phía mặt nước, chẳng bao lâu sau thì truyền đến một tràng tiếng ngáy, thoáng chốc nó đã chìm vào giấc ngủ.

Cả hai người Đạo Huyền lẫn Vạn Kiếm Nhất đều bị nó dọa sợ hết hồn, ngoài trông con Thủy Kỳ Lân mấy lần, lát sau Vạn Kiếm Nhất lắc đầu rồi cười và nói:

- Sao Linh Tôn ngủ nhanh thế nhỉ?

Đạo Huyền nói:

- Có lẽ là do đã lớn tuổi ấy mà, Linh Tôn là linh thú mà khi xưa Thanh Diệp tổ sư thu phục, có điều thời gian chúng ta nghịch ngợm ở núi Thanh Vân cũng đã hơn một ngàn năm rồi.

Gương mặt Vạn Kiếm Nhất tổ vẻ kính phục nói:

- Huynh nói cũng đúng.

Đạo Huyền ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm và nói:

- Trời cũng đã khuya, chúng ta lên Ngọc Thanh điện thăm sư phụ thôi.

- Được.

Cả hai cùng quay người đi, họ bước lên thềm đá, khẽ trò chuyện và đi về phía Ngọc Thanh điện trên cao. Gió mát nhè nhẹ thổi, màn đêm lấp lánh ánh sao, hai người đi sóng bước bên nhau, cảnh núi non trùng điệp choán ngập bởi màn đêm dường như cũng không thể che đi ánh hào quang tỏa ra từ hai người họ. Ánh sao rải xuống khắp nơi, họ sóng vai bước đi, tuy yên lặng mà lại kiên định. Trong khoảnh khắc ấy, dường như trên thế gian này không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản họ cùng tiến về phía trước.

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đỉnh

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tranh Chấp (Thượng)

Sáng sớm hôm sau, Điền Bất Dịch đã sớm rời giường, sửa soạn xong xuôi rồi đi ra từ tiểu viện của mình, ai ngờ lại trông thấy sư phụ Trịnh Thông ở Thủ Tĩnh đường trên đỉnh Đại Trúc Phong ở phía xa cũng đã dậy từ rất sớm, chấp tay đi từ trong nội đường ra.

Điền Bất Dịch liền vội vàng đến vấn an, Trịnh Thông trông thấy Điền Bất Dịch cũng hơi bất ngờ, bèn hỏi:

- Sao con dậy sớm thế?

Điền Bất Dịch đáp:

- Hôm nay đệ tử định lên Thông Thiên Phong sớm một chút xem có thể giúp gì được không.

Trịnh Thông gật đầu, nét mặt tỏ ra khá vui mừng, nói:

- Hiếm khi thấy con có suy nghĩ này, khá lắm! Đúng lúc ta cũng muốn đi Thông Thiên Phong, chúng ta cùng đi thôi.

Điền Bất Dịch gật đầu đồng ý, hai người cùng điều khiển kiếm bay theo hướng Thông Thiên Phong.

Lúc này trong ánh bình minh, một vầng mặt trời đỏ ửng vừa ló rạng từ phía chân trời xa xa, ánh mặt trời trải xuống, Vân Hải nổi sóng lớn mênh mông bát ngát, bảy ngọn núi của Thanh Vân Sơn hùng vĩ đứng sừng sững

giữa đất trời, nguy nga đồ sộ, khí thế ngất trời trông chẳng khác gì cõi bồng lai tiên cảnh ở chốn nhân gian.

Hôm qua vừa trải qua một trận huyết chiến mà tưởng chừng chẳng hề có chút ảnh hưởng gì đến ngọn linh sơn ngàn năm này. Trời đất mệnh mang dường như cũng không màng biến chuyển giữa buổi thế sự tang thương, thật ứng với câu nói được lưu truyền tư thuở xưa: Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sở cầu(*).

(*): Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sở cầu: Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm. Trời đất, tạo hóa không có tình thương của con người (bất nhân), không tư vị với bất kỳ vật nào, cứ thảo nhiên đối với vạn vật.

Trịnh Thông và Điền Bất Dịch cười mây lướt gió nhanh như chớp, bay lượn giữa đất trời, sau khoảng thời gian một chung trà thì cùng đáp xuống Thông Thiên Phong trên Vân Hải.

Trên Vân Hải đã vơi đi chút bi thương và trật tự hơn so với đêm qua. Vốn dĩ hôm nay đã không còn thấy những thi thể khiến người ta trông thấy mà chết khiếp nữa, những đệ tử Thanh Vân Môn chết trận trong số đó đã được những đệ tử trong thất mạch nhận về chăm sóc cẩn thận và an táng ổn thỏa, bởi dù là người trong giới tu đạo thì thực ra cũng rất coi trọng việc chôn cất tử tế cho người đã khuất.

Đương nhiên đây đều là thuyết pháp trong Thanh Vân Môn, đến nỗi mà những thi thể của giáo đồ Ma giáo trên Vân Hải tối qua chông chất như núi thậm chí số lượng còn nhiều hơn gấp bội mà cũng chẳng được đối đãi thế này. Thanh Vân Sơn là nơi đất lành chim đậu, dù thế nào thì trên dưới Thanh Vân Môn nhất định cũng không để những thi thể của lũ yêu nghiệt đó vấy bẩn trên tòa linh sơn này.

Theo mệnh lệnh được truyền đi suốt đêm trong tông môn đã nói rõ là Đạo Huyền hạ lệnh thay Chương môn Thiên Thành Tử, Thanh Vân Môn đã

huy động nguồn lực chuyên những thi thể của giáo đồ Ma giáo xuống núi suốt đêm. Còn những chuyện sau này ra sao thì khắc sẽ phái người để giải quyết, các đệ tử Thanh Vân Môn không cần để tâm đến những việc không liên quan đến mình.

Sau khi đáp xuống, Trịnh Thông căn dặn Điền Bất Dịch vài câu, rồi nói mình muốn đi thăm Chưởng môn chân nhân Thiên Thành Tử một chút, người xem có thể làm gì ở đây không, nói xong liền bay lướt đi.

Sau khi Điền Bất Dịch bái biệt sư phụ thì quay đầu đi vài bước lên Vân Hải, nhìn xung quanh vài lần. Tuy lúc này vẫn còn sớm nhưng đã trải qua một việc hệ trọng như vậy nên Thông Thiên Phong trên Vân Hải cũng có khá nhiều người đi lại. Nhưng Điền Bất Dịch nhìn tới nhìn lui mà dường như vẫn không tìm thấy người mình muốn gặp, vẻ mặt hơi thất vọng, khẽ thở dài một tiếng trông khá uể oải.

- Người thở dài cái gì thế?

Một tiếng nói đột nhiên vang lên sau lưng, rồi còn dùng tay vỗ vai hẳn.

Điền Bất Dịch giật mình, ngoảnh đầu nhìn hóa ra là Tăng Thúc Thường bèn ngạc nhiên nói:

- A, sao người lại đến đây sớm thế? À đúng rồi, từ lúc tới lui Thông Thiên Phong suốt từ qua đến nay sao tự dưng không thấy người nữa, chạy đi đâu thế?

Tăng Thúc thường bĩu môi nói:

- Ta về núi rồi.

Điền Bất Dịch hơi ngớ người nói:

- Về Phong Hồi Phong rồi sao? Về sớm thế làm gì?

Vẻ mặt Tăng Thúc Thường bỗng hơi ảm đạm, lặng lẽ, một lát sau nói:

- Bọn ta tìm thấy di thể của Lưu Diệm sư huynh, nên đã sớm đưa huynh ấy về Phong Hồi Phong.

- À?

Vẻ mặt Điền Bất Dịch hơi đổi sắc, nhất thời giật mình. Lưu Diệm sư huynh của Phong Hồi Phong cũng là nhân vật có tiếng tăm trong Thanh Vân Môn, tư chất hơn người, đạo hạnh uyên thâm. Tuy vẫn chưa sánh bằng hai vị được xem trọng nhất Thông Thiên Phong, nhưng trong thế hệ trẻ của Thanh Vân Môn hiện nay cũng được xem là bậc tinh anh, tài năng xuất chúng được rất nhiều trưởng bối trong sư môn xem trọng. Nhưng không ngờ sau trận đại chiến vừa qua, một người trẻ tuổi tài năng có biết bao triển vọng phía trước thế này lại ra đi như vậy.

Một lát sau Điền Bất Dịch mới định thần lại rồi thở dài nói với Tăng Thúc Thường:

- Vậy trong lòng Tăng sư thúc... hẳn là rất buồn nhỉ?

Tăng sư thúc mà Điền Bất Dịch vừa nói tới chính là thủ tọa Tăng Vô Cực của Phong Hồi Phong bây giờ, đồng thời cũng là cha ruột của Tăng Thúc Thường, Lưu Diệm chính là đệ tử ruột do một tay Tăng Vô Cực dạy bảo. Nhưng phàm là người trong Thanh Vân Môn ai cũng biết Tăng Vô Cực rất coi trọng người đồ đệ Lưu Diệm này, mọi ngày luôn coi hắn là niềm tự hào, không những xem như ruột thịt mà còn dạy dỗ rất tận tình, mọi người hay nói đùa là còn thân thiết hơn cả con ruột của mình là Tăng Thúc Thường.

Nhưng giờ đây không ngờ rằng Lưu Diệm lại hy sinh trong trận chiến chính ma vừa qua, không cần nói ra cũng biết đó là một sự đả kích rất lớn đối với Tăng Vô Cực.

Tăng Thúc Thường gượng cười nói:

- Tối qua cha ta thức suốt đêm.

Điền Bất Dịch chỉ lặng im, không nói nửa lời, trong lòng thốn thức nhớ tới cảnh những thi thể ngổn ngang khắp nơi đã trông thấy tối qua, còn có dáng vẻ của Tô Như đang vùi đầu khóc nức nở cạnh sứt tử của nàng ta là Lâm Sơ Sương, thật khiến người ta phải đau lòng. Trận đại chiến chính tà này không biết đã thay đổi cuộc sống và gây ra bao đau thương cho biết bao nhiêu người.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Điền Bất Dịch bèn nói với Tăng Thúc Thường:

- Vậy người nên ở Phong Hồi Phong cùng Tăng sư thúc đi, sao lại tới Thông Thiên Phong sớm thế này làm gì?

Lần này Tăng Thúc Thường không đáp ngay mà trông nét mặt hơi bối rối, một lát sau mới nói:

- Tối qua sau khi lo liệu hậu sự cho Lưu sư huynh xong, trông cha ta như già đi cả chục tuổi, nhưng khi túc trực bên linh cữu lúc đêm khuya chỉ có ta và cha ta thì ông ấy lại đột nhiên nói với ta là nếu Lưu sư huynh không còn nữa, sau này Phong Hồi Phong có thể sẽ phải giao cho ta.

Điền Bất Dịch hoảng hốt nói:

- Sao chứ?

Tăng Thúc Thường nở nụ cười cay đắng và nói:

- Người nghe xong cũng cảm thấy kỳ lạ đúng không? Lúc đó ta cũng giật mình, nhưng ông cụ cứ nói một câu không đầu không đuôi như vậy rồi để mặc ta ở đó mà đi. Giờ trong đầu ta rất rối, thực sự không muốn nán lại Phong Hồi Phong nên chạy thẳng lên đây, ta nghĩ là có thể người cũng qua

đây nên muốn nói chuyện với người, nếu không thì chắc trong lòng bứt rứt không chịu nổi.

Điền Bất Dịch đồng cảm vỗ vai người huynh đệ tốt của mình, do dự một lát rồi nói:

- Thực ra thì... ta thấy cha người nói cũng không sai đâu.

- Há?

Điền Bất Dịch kiên nhẫn nói:

- Người nghĩ thử xem, trước đây khi Lưu Diệm huynh còn sống, mọi người đều không chú ý tới người, nhưng giờ việc đã đến nước này, với tài năng và đạo hạnh của người, lại là người đã trưởng thành ở Phong Hồi Phong, cha người nói sau này phải giao Phong Hồi Phong cho người cũng chẳng phải là quyết định khiến người ta bất ngờ đâu.

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đình

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tranh Chấp (Hạ)

Tăng Thúc Thường lắc đầu:

- Thanh Vân môn lập phái đã hai ngàn năm, cũng chưa bao giờ có mạch nào để lại vị trí thủ tọa theo kiểu cha truyền con nối, ta thấy làm vậy cũng không tốt lắm.

Điền Bất Dịch đáp:

- Được hay không là do sư phụ, Chân Vu sư thúc, còn có chưởng môn sư bá cùng các vị trưởng bối quyết định, nếu họ không có ý kiến gì khác, cha người cứ việc truyền chức thủ tọa cho người, lúc đấy thì có cái gì không tốt cơ chứ?

Tăng Thúc Thường cúi đầu nhìn xuống chân mình, sau một thời gian mới nói:

- Ta thấy làm vậy, cứ như thế là mình đã cố ý giết Lưu Diễm sư huynh, trong lòng rất khó chịu. Nên nhớ rằng, trước đó ai cũng tin là, vị trí thủ tọa tương lai này chắc chắn thuộc về huynh ấy.

Nói đến đây, hãn hơi dừng lại, trên mặt cũng lộ rõ nét đau khổ, thấp giọng:

- Hơn nữa, trong các sư huynh đệ ở Phong Hồi Phong, ta cũng khá rõ, bất luận là đạo hạnh hay tư lịch của mình đều không thể phục chúng, dù cho

có mạnh mẽ nhận lấy vị trí chủ tọa, e rằng cũng sẽ khiến sau này có vô số tranh cãi.

Điền Bất Dịch nhìn hẳn, nhất thời cũng không biết nên nói gì, đành phải vỗ nhẹ lên vai an ủi.

Cùng lúc đó, ở Ngọc Thanh điện trên Thông Thiên phong, có mấy người đang tụ tập trong phòng của chương môn chân nhân Thiên Thành tử.

Sau một đêm nghỉ ngơi, chương môn Thiên Thành tử chân nhân đã tỉnh lại, dù có vẻ còn rất mệt mỏi nên chân vẫn để trong chăn, lưng có gối tựa, ngồi yên trên giường. Ngoài trừ ông, trong phòng còn có ba người khác, phân biệt là Trịnh Thông, Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất.

Trong buổi họp nhỏ sau trận chiến này, vốn dĩ nên rất thoải mái nói chuyện phiếm, vậy mà không ai ngờ được, không khí nơi này rất căng thẳng.

- Không được, việc này ngàn vạn không thể được!

Lời nói như chém đinh chặt sắt, thậm chí còn mang theo đôi phần phần nộ, lại từ miệng một người vốn luôn điềm tĩnh như Đạo Huyền phát ra. Còn Vạn Kiếm Nhất lại đang nhíu mày nhìn hẳn, ánh mắt chất chứa đầy kỳ vọng.

Dù cho ánh mắt Đạo Huyền dữ tợn như vậy, nhưng Vạn Kiếm Nhất cũng không hề có ý nhượng bộ, trái lại còn lên giọng:

- Sư huynh, huynh nghe đệ nói hết đã, bởi vì đệ đã nghĩ tới chuyện này rất nhiều lần, quả thực luôn cảm thấy rất quan trọng.

Nói xong, hắn quay người lại đối mặt với Thiên Thành tử có vẻ mặt mệt mỏi đang nằm yên trên giường, hai mắt vẫn còn đang hơi khép lại, trông như thể đang thả hồn đi nơi khác nói:

- Sư phụ, đệ tử cho rằng, lần này dựa vào thần uy của người cùng sự bảo vệ của các đời tổ sư đã đánh bại Ma giáo, làm trọng thương yêu nhân, với uy lực vô thượng của Tru Tiên kiếm, giáo chủ Ma giáo chắc chắn phải chết, Ma giáo tất nhiên sẽ lâm vào cảnh hỗn loạn không người dẫn dắt. Không nói đâu xa, chiều qua đệ tử xuống núi truy sát Ma giáo dư nghiệt, còn thấy không ít cảnh các phe phái trong Ma giáo đấu khẩu, thậm chí nội đấu, vì thế đây quả thực là cơ hội ngàn năm khó gặp.

Đạo Huyền át lời:

- Vậy thì sao, phe phái trong Ma giáo nhiều như lông trâu, lại có vô số giáo đồ, dù giáo chủ Ma giáo có chết, nhưng cây đổ khi tan, các hệ phái lớn lập tức giải tán, thì chúng ta làm sao mới có thể diệt sạch được Ma giáo, cắt cỏ tận gốc cơ chứ? Càng không nói tới giờ đây nguyên khí Thanh Vân môn đã đại thương sau trận chiến, quyết không thể tiếp tục chiến tranh.

Vạn Kiếm Nhất lắc đầu:

- Sư huynh hiểu lầm rồi, đệ dù kiêu ngạo, nhưng cũng không tin rằng có thể diệt được Ma giáo, chỉ là nếu nghĩ tới chuyện xưa nay, thì đều có thể nhận thấy chính đạo và Ma giáo đã tranh đấu nhiều năm, sinh linh đồ thác, cũng đã có không biết bao nhiêu anh tài tuyệt thế khiến Ma giáo đại bại, chính đạo hưng thịnh, nhưng cảnh thái bình như vậy cũng thường không hơn mười năm, ma giáo sau khi rút về Man Hoang dưỡng sức, hồi phục lực lượng lại kéo nhau quay về, gây họa cho muôn dân.

Đạo Huyền hừ lạnh:

- Vậy đệ muốn sao? Chẳng lẽ muốn Thanh Vân môn dốc hết tinh anh, sau đó thẳng tiến tới Man Hoang mà ngàn năm qua ngoại trừ yêu nhân ma

giáo không ai có thể tiến đến, thẳng tới thánh điện ma giáo sao?

Vạn Kiếm Nhất thẳng thắn trả lời:

- Tất nhiên không phải, lúc này dù Ma giáo đã thất bại, nhưng thực lực vẫn còn. Đệ nghĩ rằng, dù chẳng thể thẳng tiến một đường chèn ép, cũng không thể bỏ qua cơ hội quý giá như này. Thừa dịp ma giáo đang hỗn loạn, các tông phái lớn đang đại chiến, chúng ta có thể phái người tới Man Hoang, thăm dò tình hình man hoang thánh điện, cũng tra xét đường đi lối lại, coi như để lại chỉ dẫn cho sau này nhân sĩ chính đạo có thể thuận lợi tiêu diệt đại họa, quả thực là chuyện liên quan tới đại nghiệp ngàn năm của chính đạo trung thổ.

Đạo Huyền có vẻ giận dữ quát:

- Đệ quá coi nhẹ rồi, xưa nay đường tới Man Hoang tràn đầy hung hiểm, có thể nói là cửu tử nhất sinh cũng không sai, hơn nữa lần này ma giáo vừa bại, tất có vô số kẻ chạy về Man hoang, trên đường cũng sẽ có vô số yêu nhân qua lại, chuyện nguy hiểm như vậy, đệ không tính tới sao?

Vạn Kiếm Nhất vẫn không lùi bước, kiên định nói:

- Đệ cho rằng, chút nguy hiểm này vẫn đáng để thử.

Đạo Huyền tức giận cắt lời:

- Chuyện nguy nan như thế, đệ lại muốn người của Thanh Vân môn chúng ta đi làm, chẳng khác nào là đi chịu chết, ta tuyệt không đồng ý!

Vạn Kiếm Nhất cũng cao giọng giận dữ đáp lại:

- Đệ đi!

Lời này vừa ra, trong phòng nhất thời yên lặng, chỉ còn tiếng thở dốc từ trên người hai huynh đệ vừa tranh cãi vang lên.

Lâu sau, có một người hắng giọng, chính là Trịnh Thông vẫn ngồi ở đó. Y nói:

- Hai vị sư điệt không cần tranh chấp, ta thấy, ai cũng nói đạo lí cả, nhưng nên làm thế nào, không bằng để chương môn sư huynh quyết định đi.

Đạo Huyền cùng Vạn Kiếm Nhất sau một lúc im lặng thì nhìn nhau một cái rồi xoay người trông về phía Thiên Thành tử đang ngồi trên giường.

Nhưng vẫn như từ lúc bắt đầu, Thiên Thành tử vẫn có vẻ đang thả hồn lên trời, dù cho hai ái đồ làm loạn trước mặt như thế cũng không thấy có gì thay đổi. Ngay cả lúc này, ánh mắt mọi người đều dừng trên người hắn thì Thiên Thành tử tựa như cũng không hề nhận thấy.

Ba người đợi một lúc, nhận ra Thiên Thành tử vẫn vậy, tựa hồ không muốn lên tiếng thì nhất thời kinh ngạc, cuối cùng vẫn là Trịnh Thông đi tới bên giường, nhẹ nhàng lay người sư huynh, thấp giọng nói:

- Sư huynh, sư huynh.

Thiên Thành tử hơi run lên, mở mắt nhìn, trong mắt vẫn còn chút ngỡ ngàng hỏi:

- Có chuyện gì?

Trịnh Thông nhíu mày, cảm thấy chương môn sư huynh có phần quái lạ, nhưng nghĩ rằng là do trận đại chiến hôm qua ảnh hưởng, nên cũng không quá để ý, bắt đầu giản lược lại đoạn tranh luận khi nãy của Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất với hắn, cuối cùng hỏi:

- Sư huynh, huynh thấy nên thế nào?

Trong lúc nghe, trên mặt Thiên Thành tử dường như luôn có chút xuất thần, như thể vẫn đang phân tâm nghĩ chuyện khác, trái lại không hề để ý tới việc cực kì hệ trọng trước mặt này. Càng kì lạ hơn nữa, hơi thở của ông cũng không đều, lúc thì nhanh, lúc lại chậm, trong mắt thì thoảng lại lóe lên một vẻ khiến người ta sợ hãi, nhưng lập tức lại biến mất.

Trịnh Thông vừa hỏi, lại nhận ra Thiên Thành tử không hề có ý hồi đáp, thì đành phải cao giọng hỏi lại.

Đến lúc này Thiên Thành tử mới có phản ứng, ông nhíu mày:

- Việc này nghe có vẻ hoàn toàn có thể.

Lời vừa ra, Đạo Huyền đã vội vàng can ngăn:

- Sư phụ, việc này quá nguy hiểm, người nên suy xét kĩ lại.

Thấy lời này của Đạo Huyền, Thiên Thành tử hơi do dự lại thay đổi:

- Vậy thì, lấy tĩnh làm động, cũng không sai.

Vạn Kiến Nhất cũng vội tiến tới thấp giọng:

- Sư phụ, đệ tử thấy việc này rất quan trọng, quan hệ tới phân tranh ngàn năm nay của chính đạo và ma giáo, nếu chúng ta không khống chế được đường từ Thanh Vân tới Man Hoang, ma giáo nếu lại hưng thịnh, nhất định sẽ không ngừng tấn công Thanh Vân. Bao nhiêu năm nay, có không ít anh tài của chúng ta ngã xuống trong trận chiến với yêu nhân ma giáo, máu tươi loang lổ, huyết hải thâm cừ, đến giờ vẫn còn lưu lại vết tích khắp nơi trong Thanh Vân sơn. Đệ tử tuy bất tài, cũng nguyện vì đại nghiệp của chính đạo, nguyện vì ngàn năm yên bình của Thanh Vân môn chúng ta mà đi Man Hoang một lần.

Những lời này, Vạn Kiếm Nhất nói đầy đau thương mà hùng dũng, lại vô cùng khảng khái, khiến người khác phải hướng về. Ngay cả Thiên Thành tử cũng nhìn hẳn rất lâu không nói.

Còn ở bên cạnh, sắc mặt Đạo Huyền cũng trở nên phức tạp, hẳn nhìn Vạn Kiếm Nhất, muốn nói lại thôi.

Một lát sau, Thiên Thành tử đột nhiên nói:

- Vậy thì, chuyện này cứ thế đi.

Vạn Kiếm Nhất vui mừng, Đạo Huyền thì sợ hãi, đồng thời tiến lên đồng thanh:

- Đa tạ sư phụ!

- Sư phụ, ngàn vạn không thể!

Thiên Thành tử cũng không cho bọn hắn nhiều lời nên giơ tay ra cản lại, sau đó lại thở dài nói:

- Ta mệt rồi, các người lui xuống đi.

Nói xong, ông cũng mặc kệ ba người mà cố gắng chuyển động, nằm xuống giường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ba người còn lại trong phòng quay sang nhìn nhau, cuối cùng, Trịnh Thông đứng đây khẽ vẫy tay với hai người sư điệt, tựa bảo họ nên đi thôi, sau đó dẫn đầu rời khỏi.

Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất im lặng đứng tại chỗ thêm một lúc, rồi cũng đành lặng lẽ lui ra.

Đóng cửa lại, hình bóng Thiên Thành tử cuối cùng cũng bị giấu kín đằng sau lớp cửa. Ba người đứng trước cửa thì bỗng có chút lúng túng,

dường như không biết nên nói gì mới tốt. Có điều sau một quãng thời gian, Đạo Huyền bỗng cất lời:

- Nếu chuyện này đã như vậy, ta đi, người ở lại.

Trịnh Thông và Vạn Kiếm Nhất giật mình, kinh ngạc nhìn về Đạo Huyền, chỉ thấy gương mặt của hắn rất nghiêm túc, không hề có chút vui đùa.

Sau khi giật mình, Vạn Kiếm Nhất lắc đầu nói:

- Sư huynh đừng nói vậy, chuyện này do đệ đề ra, tất nhiên là do đệ đi.

Đạo Huyền hít sâu đáp lại:

- Kiếm Nhất, đệ nghe ta nói, chuyện này quá nguy hiểm, hơn nữa quan hệ tới cơ nghiệp ngàn năm của Thanh Vân môn, ta thân là đại đệ tử của chưởng môn, làm sao có thể để yên? Về tình về lý, đều phải là ta đi, chỉ là khi ta đi rồi, mọi chuyện trong môn phái phiền sư đệ để ý.

Trên mặt Vạn Kiếm Nhất có vẻ xúc động:

- Sư huynh sai rồi, việc đi Man Hoang do đệ đề nghị, nếu cuối cùng lại để sư huynh mang thân vào hiểm nguy, vạn nhất có chuyện gì, Vạn Kiếm Nhất này làm sao còn có mặt mũi đứng trong trời đất nữa! Lại làm sao có mặt mũi đối mặt với trên dưới Thanh Vân cơ chứ, chuyện này nhất định không thể được!

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đình

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Lựa Chọn (Thượng)

Đạo Huyền còn đang muốn nói tiếp thì Trịnh Thông ở bên cạnh chợt mở miệng nói:

- Được rồi, hai người các người đều im ngay cho ta!

Dù sao thì Trịnh Thông vẫn là đương kim trường bối sư môn đức cao vọng trọng của Thanh Vân Môn, Đạo Huyền và Vạn Kiếm Nhất đều có vài phần kính ý, cả hai nghe vậy liền im lặng quay đầu nhìn về phía Trịnh Thông.

Chỉ thấy ánh mắt Trịnh Thông lướt qua hai người trẻ tuổi trước mặt, thần sắc có phần phức tạp, nhưng vẻ vui mừng vẫn nhiều hơn một chút, một lúc lâu sau ông than nhẹ một tiếng, nói:

- Theo như ta thấy thì việc này cứ để cho Kiếm Nhất đi thôi.

Vạn Kiếm Nhất mừng rỡ, Đạo Huyền lại có chút nôn nóng bước về phía trước một bước, nói:

- Sư thúc, người hãy nghe con nói...

Trịnh Thông khoát nhẹ tay áo, ngăn lời nói của Đạo Huyền lại:

- Đạo Huyền sư đệ, tâm ý của con ta cũng hiểu rõ, suy nghĩ chu đáo, yêu thương sư đệ, đây là điều cực kỳ quý báu, Thanh Vân Môn ta có thể có được đệ tử chưởng môn có thiên tư và tâm tính như người, mấy lão già

chúng ta cũng có thể yên tâm rồi. Nhưng mà nói về chuyện này, người hay là cứ nghe ta một câu, cứ để cho Kiếm Nhất đi đi.

Nói xong, ông hơi ngừng lại một chút, sau đó nói tiếp:

- Luận về tài nghệ thiên tư, thực lực đạo hạnh, cả người và Kiếm Nhất đều là những đệ tử xuất sắc của Thanh Vân môn ta, đều trong lúc khó khăn mà quyết đoán cứu nguy, cũng đều là cùng lứa không phân biệt nhau. Nhưng mà đại chiến chính ma vừa mới qua, tông môn trên dưới bách phế đãi hưng, mọi thứ vẫn còn bừa bộn, rất nhiều sự vụ cấp bách cần xử trí. Mà vừa rồi... tình huống của chương môn sư huynh chắc hai người các người đều đã thấy, chỉ sợ trong thời gian ngắn vẫn không thể tự mình xử lý công việc. Cho nên gánh nặng trong môn lần này, hay là để Đạo Huyền sư điệt người lãnh trách nhiệm đi.

Đạo Huyền im lặng không nói lên lời, Vạn Kiếm Nhất thì liên tục gật đầu, lập tức đi đến bên cạnh Đạo Huyền đặt tay lên lưng, mặt lộ vẻ chân thành nói:

- Sư huynh, huynh tài hoa gấp đệ mười lần, hôm nay trên dưới tông môn khó khăn, huynh không thể dờ đi một sớm một chiều, há có thể buông lỏng? Việc này huynh không cần tranh với đệ nữa.

Đạo Huyền thở dài một hơi, tâm tình giống như có chút kích động, trầm ngâm một lúc sau mới gian nan gật đầu:

- Nếu đã như vậy thì ta cũng không có lời nào nói nữa, bất quá nếu như đệ muốn đi thì chi bằng phải đáp ứng ta hai chuyện.

Vạn Kiếm Nhất nghiêm mặt đáp:

- Thịnh sư huynh cứ nói.

Đạo Huyền nói:

- Thứ nhất, chuyến đi Man Hoang lần này thực sự quá gian nan, mặc dù đệ đạo hạnh bất phàm, nhưng mà một thân một mình đi vào vẫn rất miễn cưỡng, cho nên nhất định để phải lựa chọn mang theo mấy người trong môn. Hợp lòng hợp sức thì đại sự mới làm tốt được.

Nói đến đây hẳn cũng thoáng dừng lại, suy nghĩ một lát lại nói tiếp:

- Đồng hành cùng đệ cũng không cần phải quá nhiều, tầm ba bốn người là đủ, nhưng mà lúc lựa chọn cần chú ý ba điểm, một là thực lực phải đủ mạnh, hai là danh tiếng không quá nổi bật, ba là phải cam tâm tình nguyện, như vậy thì tinh thần cùng bản thân mới gánh được nan nguy.

Vạn Kiếm Nhất chậm rãi gật đầu:

- Đúng vậy.

Đạo Huyền hít sâu một hơi:

- Cụ thể chọn lựa ai đều do đệ lựa chọn, nếu như ta thấy có người thích hợp để lựa chọn thì cũng sẽ nói rõ với đệ. Nhưng mà nếu như muốn làm việc này, tùy tiện làm nhanh một chút không nên chậm, thừa dịp Ma giáo đại loạn mà nhanh chóng tiến nhập Man Hoang. Trong ngày hôm nay đệ hãy lựa chọn nhân mã rồi trở về báo lại cho ta, sau đó thừa dịp đêm nay liền xuất phát.

Trịnh Thông ở một bên nghe vậy cũng liền lấp bắp kinh hãi:

- Vội vã như vậy?

Trên mặt Đạo Huyền xẹt qua vẻ kiên quyết, nhìn Vạn Kiếm Nhất:

- Đệ thấy thế nào?

Vạn Kiếm Nhất gật đầu bùi ngùi nói:

- Rất tốt!

Dứt lời lại nhìn Đạo Huyền:

- Sư huynh, vậy chuyện thứ hai là chuyện gì vậy?

Đạo Huyền nhìn thẳng vào mắt Vạn Kiếm Nhất, bờ môi khẽ nhúc nhích, thanh âm tựa hồ trở lên khàn khàn hơn một chút, qua một hồi lâu mới thấp giọng nói:

- Nhất định phải còn sống trở về...

Vạn Kiếm Nhất ngơ ngác một chút, lập tức cười ha ha, hai tay ôm quyền, mày kiếm bay lên, hiên ngang nói:

- Sư huynh yên tâm, huynh đệ ta ngày sau nhất định sẽ tụ hội trở lại.

Một câu nói này kiên quyết không chút do dự, dứt lời liền vỗ tay áo quay người đi nhanh.

Nhìn theo bóng lưng của hắn, áo trắng bông bành, thân ảnh hiên ngang cứ như vậy bước ra hành lang thông đạo gấp khúc, khuất dưới ánh mặt trời.

Vạn Kiếm Nhất đi thẳng qua Ngọc Thanh Điện, đi qua Hồng Kiều, đi tới Vân Hải, bên đường có không ít đệ tử Thanh Vân Môn qua lại, hắn quét mắt nhìn, trầm ngâm không nói. Mặc dù lúc trên Ngọc Thanh Điện cùng với Đạo Huyền sư huynh nói có mười phần nắm chắc, nhưng trong thời gian nhanh như vậy muốn lựa chọn ra người thích hợp lại làm cho hắn có chút khó xử, tên tuổi không quá nổi danh, thực lực lại phải đủ mạnh, hai yêu cầu này có chút mâu thuẫn lẫn nhau xác thực khó làm.

Nhưng mà tuy Đạo Huyền không có nói rõ, nhưng Vạn Kiếm Nhất là người thông minh bậc nào, đương nhiên có thể nghe ra ý tứ trong lời của

Đạo Huyền, cho nên đối với mấy điều kiện này hẳn cũng không có ý kiến. Chẳng qua Thanh Vân Môn chính là danh môn đại phái của thiên hạ, nếu có đệ tử xuất sắc thì danh tiếng đã sớm được truyền ra ngoài, lại còn là nhân vật xuất sắc trong hàng ngũ tân đệ tử, bởi vì thời gian nhập môn còn ngắn hoặc là tại những chi mạch khác hẳn kỳ thật cũng không phải là hiểu rõ.

Đứng tại chỗ suy tư một lát, Vạn Kiếm Nhất vẫn là nghĩ đến một người, liền vội vươn tay gọi một đệ tử đang đi ngang gần đó, nhẹ giọng nói vài câu.

Dùng địa vị và danh khí của hắn hôm nay, cơ hồ đều được tất cả đồng môn sư huynh đệ kính ngưỡng, đệ tử kia nghe hắn nói xong liền không nói hai lời gật đầu đáp ứng rồi đi nhanh.

Vạn Kiếm Nhất chấp tay đi qua đi lại trên Vân Hải, ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua các đồng môn đệ tử đang đi tới đi lui trên Vân Hải, lông mày càng nhíu chặt lại, mơ hồ có chút suy tư. Đợi như thế một hồi lâu, bỗng nhiên trên bầu trời truyền đến tiếng xé gió, một đạo kiếm quang xẹt qua, có người từ đằng xa ngự kiếm bay đến hạ xuống biên giới Vân Hải, đúng là Thương Tùng.

Thương Tùng vừa mới đứng vững liền đưa mắt nhìn bốn phía, không lâu sau liền thấy Vạn Kiếm Nhất đứng ở đằng xa liền vội vàng đi tới, chấp tay hành lễ nói:

- Vạn sư huynh, huynh có chuyện cần tìm đệ ư?

Vạn Kiếm Nhất gật đầu, sắc mặt nghiêm nghị kéo gần đến một chỗ không người khẽ nói với hắn một phen, cuối cùng nghiêm mặt nói:

- Việc này thập phần hung hiểm, nếu có nói là cử tử nhất sinh cũng chưa đủ, ta tạm thời cũng chỉ có thể nghĩ đến đệ là người phù hợp để lựa chọn. Nhưng mà có đi cùng hay không đều do đệ lựa chọn, phải cân nhắc thật cẩn thận. Bởi vì một khi rời núi thì không thể thay đổi chủ ý được nữa.

Nơi đây cũng không có ai khác, có việc gì đệ cũng có thể nói thẳng, không cần kiêng kị gì, ta cũng sẽ không nói với người ngoài.

Thương Tùng đang nghe Vạn Kiếm Nhất giải thích, sắc mặt không ngừng thay đổi mấy lần, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp. Đợi Vạn Kiếm Nhất nói xong, gã cũng không lập tức mở miệng mà đứng im tại chỗ im lặng hồi lâu, sau đó lập tức hít sâu một hơi, nhìn Vạn Kiếm Nhất, quả quyết nói:

- Vạn sư huynh, ta đi!

Vạn Kiếm Nhất nhìn thẳng cặp mắt của gã, trầm giọng nói:

- Đệ đã suy nghĩ kỹ chưa?

Thương Tùng cảm khái đáp:

- Đền đáp tông môn là ý chí cả đời đệ, huống chi còn có thể cùng sư huynh làm đại sự, thiên hạ to lớn, dù có hung hiểm, lại có nơi nào ta không dám đi hay sao?

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đỉnh

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Lựa Chọn (Hạ)

Dịch: Tuyết Mùa Hạ

Đề tự:

Nhóm dịch: Thanh Vân Môn

Vạn Kiếm Nhất vỗ tay cười lớn rồi đập vai hấn nói: "Nói hay, đại nam nhi cần có chí khí như vậy."

Thương Tùng gật đầu, da thịt nơi gò má cũng hơi rung động tựa như đang cắn chặt răng, lại như đang vô cùng kích động.

Vạn Kiếm Nhất nói tiếp: "Chuyện này ta đã thương nghị với Đạo Huyền sư huynh, tốt nhất cần tuyển thêm mấy người, nhưng trừ người ra thì ta nhất thời cũng không nhớ ra ai cả."

Thương Tùng nghĩ thật cẩn thận rồi nhú mày nói: "Chuyện này đúng là rất khó khăn, vốn có Thiên Vân sư đệ ở Lạc Hà Phong thích hợp nhưng hôm qua hấn lại bị yêu nhân đánh lén trọng thương, có lẽ cũng không thể đi được."

Vạn Kiếm Nhất chậm rãi gật đầu đáp: "Thiên Vân sư đệ đúng là không tệ, thật đáng tiếc. Trong lúc vội vàng này liệu còn có thể tìm thấy ai chưa có danh tiếng nhưng lại có thực lực đây? "

Ngay khi còn đang nói dở thì Vạn Kiếm Nhất cũng đưa mắt nhìn về Vân Hải. Chỉ thấy từ Vân Hải có hai người một cao một thấp vừa trò chuyện vừa

đi tới.

Đến khi thấy rõ gương mặt họ thì ánh mắt Vạn Kiếm Nhất bừng sáng lên.

Tăng Thúc Thường nhìn có vẻ rất ưu tư, chắc là còn đang lo nghĩ về chuyện của Phong Hồi Phong, Điền Bất Dịch bên cạnh thì đang không ngừng khuyên can. Có điều đúng lúc này hai người họ bỗng nghe thấy một tiếng gọi từ đằng trước: "Điền sư đệ!"

Điền Bất Dịch và Tăng Thúc Thường đồng thời nhìn lại thì thấy Vạn Kiếm Nhất và Thương Tùng đứng ở phía trước đang mỉm cười gọi họ.

Cả hai đều kinh ngạc nhưng cũng lập tức tiến tới hành lễ bởi lẽ vốn dĩ Vạn Kiếm Nhất đã có danh vọng rất lớn trong Thanh Vân Môn, lại thêm biểu hiện rực rỡ trong trận đại chiến với Ma giáo hôm qua thì giờ đây lại càng khiến đám đệ tử trẻ tuổi trong Thanh Vân Môn thêm sùng bái.

Vạn Kiếm Nhất tươi cười đáp lễ. Sau đó hẩn lại quan sát hai vị sư đệ này thêm một lúc rồi bỗng chăm chú nhìn gương mặt của Điền Bất Dịch, cuối cùng suy nghĩ một lát rồi bảo: "Điền sư đệ, sư huynh nhớ rằng khi gặp đệ dưới chân núi hôm qua thì đệ có nói rằng mình đến từ Đại Trúc Phong, không biết Trịnh Thông sư thúc là gì của đệ?"

Điền Bất Dịch cung kính đáp lại: "Là sư phụ của đệ."

Vạn Kiếm Nhất ồ một tiếng rồi như đã hiểu ra nên gật đầu: "Ra là vậy, thảo nào hôm qua huynh thấy đệ chém giết ma giáo bình tĩnh như vậy, đúng là gặp chuyện không loạn, một thân đạo hạnh cũng chẳng phải tầm thường, xem ra đã được chân truyền của Trịnh sư thúc."

Điền Bất Dịch được người sư huynh tài giỏi này khen ngợi thì liền thấy choáng váng nên người cũng như nhẹ hẫng đi mà vội vàng cúi đầu khiêm nhường: "Không dám, không dám, sư huynh quá khen rồi. Bất Dịch mới chỉ

vào môn phái, đạo hạnh kém cỏi, cùng lắm chỉ học được chút da lông của gia sư mà thôi."

Vạn Kiếm Nhất lại nhìn hẩn thêm một chút rồi cũng không hiểu sao lại càng thấy thuận mắt. Cuối cùng hẩn im lặng nghĩ ngợi một lúc rồi bỗng vẩy tay nói: "Điền sư đệ, đệ theo huynh tới đây, huynh có chuyện này muốn nói với đệ."

Điền Bất Dịch hơi ngần người nhưng vẫn đáp: "Vâng."

Chỉ thấy Vạn Kiếm Nhất đưa Điền Bất Dịch ra một góc rồi thăm thì gì đó với hẩn mà gương mặt cung kính của Điền Bất Dịch bỗng nhiên toát lên vẻ kinh ngạc sau đó lại nhíu mày suy tư, xem ra là đã gặp chuyện gì đó chưa thể quyết định.

Tăng Thúc Thường đứng đó nhìn cảnh của hai người rồi bất giác tò mò đi tới Thương Tùng cũng đứng yên gần đó hỏi: "Sư huynh, bọn họ đang nói gì vậy?"

Thương Tùng hững hờ nhìn y rồi lắc đầu đáp: "Vạn sư huynh nếu muốn nói cho đệ thì tự nhiên sẽ nói."

Tăng Thúc Thường khó chịu nhíu mày.

Ở phía bên kia, Vạn Kiếm Nhất đã nói xong thứ cần nói nên thấp giọng khuyên: "Việc này rất trọng đại, hơn nữa cũng vô cùng nguy hiểm, huynh cũng hiểu sẽ không dễ cho đệ lựa chọn. Đệ chỉ cần làm theo ý mình là đủ rồi, không cần nghĩ ngợi quá nhiều, ta sẽ không tiết lộ với người ngoài nữa đâu."

Điền Bất Dịch vâng một tiếng nhưng vẫn rất do dự, rõ ràng là vẫn quá kinh ngạc với chuyện này nên nhất thời không thể quyết định.

Vạn Kiếm Nhất cũng không thúc giục mà còn dẫn y quay lại rồi mới bảo: "Huynh biết chuyện này đệ cần nghĩ thêm, nhưng thời gian cấp bách, trước chiều mai phải cho huynh một câu trả lời."

Điền Bất Dịch hít sâu rồi cúi người đáp: "Vâng!"

Vạn Kiếm Nhất gật đầu với y rồi xoay người rời đi. Thương Tùng nhìn hai người Điền Bất Dịch và Tăng Thúc Thường rời hơi nhếch miệng như trào phúng xong mới đi theo Vạn Kiếm Nhất.

Trên Ngọc Thanh điện, Trịnh Thông nói chuyện với Đạo Huyền thêm một lúc, cuối cùng dặn hẳn phải chăm sóc thật tốt cho Thiên Thành Tử xong mới an tâm bỏ đi.

Đạo Huyền cứ im lặng đứng trên hành lang trống trải đó nhìn vị sư thúc đưng cao vọng trọng kia rời xa một lúc rồi mới quay người vào trong tĩnh thất.

Chưởng môn chân nhân Thiên Thành Tử của Thanh Vân Môn nằm nghiêng trên giường, có lẽ là đã ngủ say. Đạo Huyền nhìn sư phụ của mình một thời gian rồi cũng không tới quấy rầy thêm mà đi sang thu dọn lại đồng tách chén vừa dùng sang một bên.

Vốn dĩ những chuyện lật vạt như thế này sẽ có đạo đồng tới làm chứ kẻ có thân phận như hẳn cũng không cần phải đụng tay nhưng trong lòng hẳn lại không yên như thế có một luồng khí cứ nghẹn lại trong lòng khiến hẳn cực kì khó chịu nên không thể ngồi yên đó mà phải đứng dậy dọn dẹp.

Sau khi dọn xong, Đạo Huyền quan sát căn phòng thêm một lần nữa. Khi hẳn nhìn tới cái bàn gần giường thì bỗng nhíu mày bởi lẽ hẳn phát hiện ra rằng những thứ vốn đặt trên đó giờ đây lại không thấy đâu nữa.

Lúc này Vạn Kiếm Nhất và Trịnh Thông ở đây thì Đạo Huyền cũng chỉ tranh luận với họ chứ không chú ý tới điều gì khác. Lúc này nhớ kỹ lại thì thấy hôm qua mình đã mang cổ kiếm Tru Tiên và Thất Tinh Kiếm đặt ở đó, ngoài ra còn có một trọng bảo Thiên Ma Phiên được Thương Chính Lương sư đệ đưa tới sau đó.

Chẳng lẽ là sư phụ thu lại sao?

Khi hắn còn đang tự hỏi trong lòng thì bỗng thấy Thiên Thành Tử nằm trên giường hơi động, tiếp đó lại có một âm thanh hòa ái vang lên: "Đạo Huyền!"

Đạo Huyền kinh ngạc nhìn Thiên Thành Tử rồi đáp lại: "Có đệ tử!"

Thiên Thành Tử cũng không chuyển người, nếu chỉ nhìn từ đằng sau thì sẽ tưởng như vẫn còn đang ngủ say, nhưng giọng nói lại tiếp tục vang lên: "Người vừa rồi chắc cũng biết rõ ràng dù người có làm gì thì Kiếm Nhất và Trịnh Thông cũng sẽ quyết không để người đi Man Hoang."

Đạo Huyền bỗng run lên, gương mặt cũng theo đó lộ rõ vẻ nghi hoặc, cuối cùng lại kinh ngạc hỏi với theo bóng lưng Thiên Thành Tử: "Sư phụ, sao người lại nói vậy?"

Thiên Thành Tử cũng không đáp lại mà chỉ nằm yên ở đó.

Sắc mặt Đạo Huyền bỗng trắng hăn ra, người cũng run rẩy, cuối cùng chỉ nghe âm một cái, hắn bỗng nhiên quỳ xuống trước giường Thiên Thành Tử rồi run rẩy nói: "Sư phụ, chẳng lẽ người nghi ngờ con hay sao? Đệ tử nào dám có tâm cơ như vậy, đệ tử chỉ một lòng suy nghĩ cho Thanh Vân Môn, tuyệt không hai lòng."

Thiên Thành Tử vẫn nằm yên trong chăn im lặng thêm một lúc rồi mới đáp lại bằng một giọng nói chẳng hề có chút tình cảm: "Thế thì tốt!"

Đạo Huyền sợ hãi nhìn Thiên Thành Tử, vẻ mặt hần không ngừng biến đổi tựa như lúc này chẳng biết nên làm sao cho phải. Cuối cùng sau một lúc lâu hần mới từ từ đứng dậy.

Không còn ai nói chuyện, bầu không khí trong phòng cũng như lạnh lên. Cũng không biết bao lâu sau hần mới từ tốn nói: "Sư phụ, hôm qua Thương Chính Lương sư đệ có mang tới đây một pháp bảo Ma Giáo là Thiên Ma Phiên đã nhật được trên Vân Hải, đệ tử cũng đã trình lên. Cần xử trí ra sao thì rất mong được sư phụ chỉ bảo."

Thiên Thành Tử im lặng một lúc rồi lạnh nhạt nói: "Việc này người không cần lo."

Đạo Huyền hơi biến sắc nhưng cũng không dám làm trái sư mệnh nên cung kính đáp: "Vâng." Xong rồi hần hơi do dự như đang nghĩ tới thứ gì đó rồi nói tiếp: "Sư phụ, hai hôm nay lão nhân gia người bị thương cần phải nghỉ ngơi nên các vị sư thúc lệnh cho đệ tử tạm thời xử lý sự vụ trong môn, đệ tử tài hèn sức mọn như đi trên lớp băng mỏng thật cảm thấy bất lực. Nếu sư phụ đã tỉnh lại thì không bằng thỉnh người tiếp tục lo lắng mọi việc, người thấy có được không?"

Thiên Thành Tử bình tĩnh đáp lại: "Ta sau khi bị thương tinh lực không còn đủ, việc lớn nhỏ trong môn, người cứ lo trước đi."

Đạo Huyền gật đầu đáp: "Vâng, đệ tử đã hiểu. Nếu sư phụ không còn chuyện gì khác thì đệ tử xin cáo lui."

"Đi đi."

Đạo Huyền gập lưng thi lễ từ từ lùi ra khỏi phòng rồi mới nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Khi cánh cửa đóng lại ngăn cách hoàn toàn hần và căn phong đầy áp lực kia thì Đạo Huyền mới không nhịn được rùng mình. Hần cảm thấy cả người

nhẹ nhõm như thể đã bỏ đi được một gánh nặng ngàn cân ra khỏi người nhưng cuối cùng lại nhận ra sau lưng mình đã đầy mồ hôi từ bao giờ.

Hắn cứ nghiêm trang đứng trước cửa căn phòng đó nhìn ô cửa đang khép kín mà mãi không nói gì.

Mặt trời treo cao phía trên Thông Thiên Phong. Bầu trời xanh như ngọc in bóng xuống Bích Thủy Hàn Đàm như một viên bảo thạch trong trẻo xinh đẹp, Vạn Kiếm Nhất và Thương Tùng vừa chậm rãi đi xuống từ Hồng Kiều vừa nhìn quanh thì thấy bên bờ nước có hai người đang đứng, một trong số đó là Đạo Huyền.

Hắn nhanh chóng tiến tới hỏi: "Sư huynh, huynh tìm ta có việc sao?"

Đạo Huyền gật đầu: "Không sai." Nói xong hắn lại chỉ sang người bên cạnh rồi giới thiệu với Vạn Kiếm Nhất: "Đây chính là Thương Chính Lương sư đệ."

Vạn Kiếm Nhất nhìn sang. Thương Chính Lương lại rất kính cẩn chắp tay nói: "Bái kiến Vạn sư huynh." Cùng lúc đó, Thương Tùng bên cạnh Vạn Kiếm Nhất cũng thi lễ với Đạo Huyền.

Vạn Kiếm Nhất cũng gật đầu chào lại sau đó lại quay về phía Đạo Huyền với vẻ nghi hoặc.

Đạo Huyền liền nói: "Thương sư đệ là người mà ta khá hiểu. Hắn làm người giản dị khiêm cung, phẩm tính chính trực thẳng thắn, một lòng trung thành với Thanh Vân môn chúng ta, đạo hạnh lại hơn hẳn người thường, rất thích hợp để giúp đệ."

Vạn Kiếm Nhất hơi nhếch mi nhìn về Thương Chính Lương một lúc rồi mới từ tốn nói: "Thương sư đệ nếu đã được Đạo Huyền sư huynh tiến cử thì ta cũng không nghi ngờ gì. Nhưng đệ đã biết đại sự đó chưa?"

Thương Chính Lương gật đầu đáp: "Đệ đã biết, Đạo Huyền sư huynh đã nói cho đệ rồi."

Vạn Kiếm Nhất nói tiếp: "Thế thì tốt, chỉ là lần đi Man Hoang này rất trọng đại, lại cực kì nguy hiểm, lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm tới tính mạng. Vì thế huynh phải hỏi đệ thêm một lần nữa, đệ đã thật sự quyết định đi sao?"

Thương Chính Lương nhấn giọng trả lời: "Đệ tử Thanh Vân không có kẻ hèn yếu nhút nhát, thỉnh sư huynh đưa đệ đi cùng, Chính Lương có chết cũng không hối hận!"

Vạn Kiếm Nhất cười lớn rồi tiến tới vỗ vai hắn: "Tốt! Huynh đệ tốt, nếu đã vậy thì chúng ta cùng đi."

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đỉnh

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Ly Biệt (Thượng)

Thượng Chính Lương bị Vạn Kiếm Nhất vỗ vai kia không rõ vì sao, có thể là bởi nghĩ tới những gió gió mưa mưa nguy nan khôn cùng ngày sau, hoặc cũng có thể bị mấy chữ huynh đệ tốt này làm cảm động mà trong lòng bỗng dâng lên một luồng khí phách hào hùng cao ngất nên cũng tươi cười gật mạnh đầu.

Vạn Kiếm Nhất nhìn sắc trời rồi nói với Đạo Huyền: "Sư huynh, còn có một vị sư đệ mà đệ chọn được không bao lâu nữa chắc cũng sẽ tìm tới. Đệ mang hai người này đi Vân Hải một lúc, đến khi người tụ tập đông đủ thì sẽ quay lại từ biệt sư huynh."

Đạo Huyền gật đầu dặn: "Tốt, đệ cứ mang họ đi đi." Nói xong hấn lại dừng lại một lát rồi chậm rãi tiếp lời: "Hơn nữa, việc này huynh cũng đã hỏi Chân Vu sư thúc, lão nhân gia người cũng không có ý kiến gì mà chỉ dặn đệ cứ thoải mái đi làm."

Vạn Kiếm Nhất gật đầu chấp tay với y rồi xoay người rời đi. Gió núi thổi qua làm tà áo trắng tung bay phấp phới tạo nên một vẻ tiêu sái chẳng thể nói rõ. Thượng Tùng và Thượng Chính Lương đi ở phía sau quay sang nhìn nhau thì đều hiểu rằng đối phương là đồng bạn trong chuyến đi Man Hoang đầy nguy nan lần này nên bất giác cũng có thêm vài phần gần gũi trong đáy mắt.

Thượng Chính Lương chấp tay nói trước: "Sư huynh, sau này mong được chỉ giáo."

Thương Tùng cũng không dám chậm trễ liền lập hồi thi lễ lại đáp:
"Không dám, không dám."

Thương Chính Lương nói tiếp: "Vạn sư huynh có nói rằng dưới chân núi còn có một người, không rõ là vị sư huynh đệ nào trong môn phái, Thương Tùng sư huynh có biết chăng?"

Thương Tùng sầm mặt lại rồi rất không hài lòng hừ lạnh: "Đó là Điền Bất Dịch ở Đại Trúc Phong. Trong lúc gấp gáp Vạn sư huynh không thể tìm kỹ nên hôm qua thấy người này lúc chiến đấu với Ma giáo cũng có chút đạo hạnh mới để ý tới để rủ hẩn đi. Ai ngờ tên Điền Bất Dịch này còn do do dự dự tham sống sợ chết, đến cùng còn chẳng thể lập tức trả lời Vạn sư huynh, thực khiến người ta thất vọng."

Thương Chính Lương ồ một cái rồi nói tiếp: "Hóa ra là như vậy."

Ba người đi một mạch qua Hồng Kiều đến Vân Hải rồi cuối cùng đi tới nơi sáng nay đã gặp Điền Bất Dịch và Tăng Thúc Thường.

Thương Tùng nhìn quanh một lần mà không thấy bóng dáng Điền Bất Dịch nên gương mặt càng khó coi hơn, thậm chí còn giận dữ quát: "Tên béo đó vẫn chưa đến, chẳng lẽ sợ đến nỗi không dám đến đây hay sao?"

Vạn Kiếm Nhất chỉ khẽ cười chứ không hề thấy có chút gì tức giận mà khoát tay nhằm bảo Thương Tùng chớ nóng vội: "Đừng sốt ruột, còn chưa tới giờ, nói không chừng một lát nữa Điền sư đệ sẽ đến."

Thương Tùng luôn kính trọng Vạn Kiếm Nhất nên nghe thấy thế thì cũng im lặng mà chỉ khẽ hừ một tiếng, rõ ràng là rất khó chịu với kẻ ở Đại Trúc Phong dám để Vạn Kiếm Nhất phải chờ ở đây kia.

Ba người chờ ở đó một lúc tới khi đến gần giờ Ngọ hai khắc thì sắc mặt Thương Tùng đã đỏ đến mức như sắp chảy ra, Thương Chính Lương ở bên

cạnh cũng đang nhíu mày thăm nghĩ rằng người đồng môn ở Đại Trúc Phong cũng quá đáng.

So sánh ra thì Vạn Kiếm Nhất là người bình tĩnh nhất trong ba người. Hãn vẫn giữ vẻ mặt bình thường, chấp tay nhìn trời, không rõ là đang suy nghĩ tới điều gì.

Cứ vậy một lúc lâu thì bỗng có tiếng bước gấp vang lên từ đằng xa. Ba người quay sang nhìn thì thấy Điền Bất Dịch đang rất lo lắng mang theo cả người mồ hôi vò vàng chạy tới, lạ là phía sau hãn còn có một người, đó là Tăng Thúc Thường.

Điền Bất Dịch như tia chớp chạy tới trước mặt Vạn Kiếm Nhất. Hãn lo lắng đến nỗi còn chưa kịp dừng bước đã vò vàng nói: "Sư huynh, Vạn sư huynh, thực sự xin lỗi, đệ, đệ, đệ đến muộn."

Vạn Kiếm Nhất tươi cười, nhưng y còn chưa lên tiếng thì đã nghe thấy Thương Tùng ở bên cạnh lạnh lùng nói: "Điền sư đệ thật là có mặt mũi, vậy mà lại để cho Vạn sư huynh và hai người chúng ta đợi ở đây lâu như vậy, đúng là quý nhân bận rộn!"

Điền Bất Dịch nghe thấy thế thì gương mặt béo tròn cũng đỏ hỏn lên, miệng mồm cũng vì quá khẩn trương mà trở nên lắp bắp: "Không, không phải thế, Vạn sư huynh nghe đệ giải thích đã..."

Vạn Kiếm Nhất vẫn cười rồi từ tốn đáp lại: "Điền sư đệ không cần nghĩ nhiều, huynh hẹn đệ trong giờ ngọ, giờ cũng chưa quá lúc đó, đệ cũng không tính là đến muộn nên dù đệ muốn nói gì cũng không cần thiết nữa. Bây giờ đệ chỉ cần nói cho ta biết quyết định của mình là đủ rồi."

Điền Bất Dịch nhìn nam tử tiêu sái đứng đó thì bỗng thấy ấm áp nên hít sâu rồi mới nói: "Vạn sư huynh, tiểu đệ bất tài, thỉnh sư huynh mang theo đệ theo bên cạnh cùng đi một đường."

Ánh mắt Vạn Kiếm Nhất lóe lên cười đáp: "Được rồi, chuyển đi này có tầng tầng nguy hiểm, đệ đã nghĩ kĩ chưa?"

Điền Bất Dịch ưỡn ngực đáp: "Đệ không sợ!"

Vạn Kiếm Nhất cười to rồi vỗ thật mạnh lên vai Điền Bất Dịch. Y rất vui vẻ nói: "Tốt! Huynh không nhìn sai người, Điền sư đệ quả không làm huynh thất vọng."

Lời còn chưa hết thì mấy người ở đây bỗng thấy bên cạnh có bóng người lướt lên đứng trước mặt Vạn Kiếm Nhất, chính là Tăng Thúc Thường. Hắn bỗng khom lưng hành lễ với Vạn Kiếm Nhất rồi nhấn giọng: "Vạn sư huynh, xin huynh mang đệ đi cùng."

Đám người Vạn Kiếm Nhất bỗng ngăn ra, Điền Bất Dịch lại nhanh chân bước lên kéo người kia lại, sau đó mới lúng túng nói với Vạn Kiếm Nhất: "Vạn sư huynh, huynh đừng nghe hắn nói bậy...đệ..."

Không nói được hết câu thì Điền Bất Dịch bỗng nhiên lão đảo chấp chới lùi sang bên cạnh mấy bước.

Là Tăng Thúc Thường đứng sau dùng lực đẩy mạnh tên béo này sang một bên rồi lại đứng trước mặt Vạn Kiếm Nhất. Hắn ngẩng đầu, ưỡn ngực, hiên ngang nói: "Vạn sư huynh, đệ không nói đùa!"

Điền Bất Dịch giận dữ lao tới đá hắn một cái rồi quát: "Thối lắm, cút ngay cho lão tử."

Tăng Thúc Thường lại cứng đầu đứng yên đó nhận lấy cú đá của Điền Bất Dịch để cuối cùng vẫn tiếp tục đứng vững trước mặt Vạn Kiếm Nhất.

Vạn Kiếm Nhất thấy vậy thì cũng bật cười. Nhưng Thương Tùng ở sau lưng hắn lại khó chịu mắng: "Hai người các người rốt cuộc muốn làm trò gì?"

Bị hấn mắng như vậy nên Điền Bất Dịch và Tăng Thúc Thường quay sang nhìn nhau một cái rồi lại lập tức hừ lạnh quay đầu đi nơi khác.

Vạn Kiếm Nhất thờ dài lắc đầu bảo: "Được rồi, có gì từ từ nói."

Sau đó, hấn dẫn mọi người tới một góc yên tĩnh sát bên Vân Hải rồi mới chậm rãi hỏi Tăng Thúc Thường. Sau khi hỏi mấy câu thì mới biết được những rắc rối trong câu chuyện từ miệng của Điền Bất Dịch và Tăng Thúc Thường. Sáng nay sau khi hấn nói việc kia với Điền Bất Dịch thì dù cho chuyến đi này có cực kì nguy hiểm thì y cũng đã sớm đưa ra quyết định là sẽ theo Vạn Kiếm Nhất đi Man Hoang. Còn trong đó có mấy phần là vì đại nghiệp thiên thu của Thanh Vân Môn hay là vẫn là do danh vọng của Vạn Kiếm Nhất quá lớn khiến hấn muốn đi theo thì cũng không thấy nói rõ.

Điền Bất Dịch sau khi quyết định thì vốn sẽ lập tức tới đây nói cho Vạn Kiếm Nhất, ai ngờ lúc đó Tăng Thúc Thường lại đột nhiên xuất hiện. Kẻ này cứ dầy mặt bám dính không buông Điền Bất Dịch để mong y có thể nói ra tại sao Vạn Kiếm Nhất lại đột nhiên thận trọng tìm y như vậy, rốt cuộc là đã có chuyện gì?

Điền Bất Dịch cũng không định nói bởi lẽ chuyến đi Man Hoang này quá quan trọng. Nhưng Tăng Thúc Thường không biết vì sao hôm nay lại rất cơ trí lòng vòng một lúc cũng đoán được chút gì đó từ lời của Điền Bất Dịch nên dọa hấn nếu không nói thì có chết cũng không cho hấn đi. Với tính nết ngày thường này của hấn khiến Điền Bất Dịch sợ hơn là thấy phiền nên cứ mãi dây dưa như vậy đến tận khi y thấy mình sẽ đến muộn mới giật mình kinh hãi, ngờ đâu Tăng Thúc Thường vẫn cứ bám chặt nên nhất thời Điền Bất Dịch đành phải vừa đi tới Vân Hải vừa làm loạn lên với hấn. Cuối cùng lại bị Tăng Thúc Thường đoán được gần hết chuyện từ trong những điều hấn nói nên cũng chạy theo tới nơi này.

Mà khiến Điền Bất Dịch kinh ngạc nhất là kẻ này lại đột nhiên tiến tới mở miệng nói với Vạn Kiếm Nhất rằng mình muốn đi.

"Vạn sư huynh, đệ thật sự không ngờ hãn sẽ nói vậy." Điền Bất Dịch lúng túng nói với Vạn Kiếm Nhất xong lại lườm Tăng Thúc Thường. Hãn quả thực chưa bao giờ nghĩ rằng người bằng hữu tốt nhất của mình này lại trông đáng ghét như vậy.

Tăng Thúc Thường cũng mặc kệ hãn mà chỉ tha thiết nói với Vạn Kiếm Nhất: "Vạn sư huynh, huynh hãy nghe đệ nói, đạo hạnh của đệ tuyệt đối cao hơn tên mập chết tiệt kia. Hơn nữa đệ cũng rất khiêm tốn, lại càng trung thành với môn phái, cũng quyết không phải là kẻ tham sống sợ chết gì cả. Điều nào đệ cũng hơn Điền Bất Dịch, thỉnh sư huynh mang theo đệ để đệ có thể ra sức vì bản môn."

Nói xong hãn nghiêm mặt nói: "Nếu như huynh nghĩ rằng số lượng quá nhiều thì không cần mang tên mập kia, mang theo đệ là được."

Điền Bất Dịch ngẩn ra rồi lập tức nổi điên. Hãn mang theo gương mặt đỏ bừng bừng lao tới đâm lên gương mặt tuấn tú của Tăng Thúc Thường, đồng thời còn không ngừng mắng: "Giỏi cho một tên Tăng Thúc Thường, không ngờ lại vô liêm sỉ như vậy, lão tử đánh chết người..."

"Được rồi!" Một tiếng quát nhẹ, chính là Vạn Kiếm Nhất. Sau khi quát để hai người đang tranh chấp đó dừng lại thì hãn bỗng nghĩ ngợi một lát rồi nhìn thật kỹ Tăng Thúc Thường xong mới hỏi: "Đệ là Tăng Thúc Thường từ Phong Hồi Phong phải không?"

Tăng Thúc Thường gật đầu đáp: "Vâng."

Vạn Kiếm Nhất dừng lại giây lát rồi mới hỏi tiếp: "Tăng Vô Cực sư thúc của Phong Hồi Phong là gì của đệ?"

Tăng Thúc Thường hơi biến sắc nhưng sau khi do dự vẫn nhỏ giọng đáp: " Là gia phụ của đệ."

Vạn Kiếm Nhất gật đầu suy nghĩ thêm rồi nói: "Tăng sư đệ, đệ muốn báo đáp sư môn nên không ngại hiểm nguy nguyện đi tới Man Hoang cùng chúng ta, phần tâm ý này huynh xin nhận. Nhưng việc này cũng không thể giấu Tăng sư thúc được, theo huynh được biết thì lão nhân gia người chỉ có duy nhất một đứa con trai, huynh không thể tự quyết định, chi bằng để lão nhân gia người đồng ý đã."

Tăng Thúc Thường đỏ mặt như thẹn như giận nên khẩn cầu Vạn Kiếm Nhất: "Vạn sư huynh, chuyện này đệ có thể tự làm chủ."

Vạn Kiếm Nhất vẫn không đồng ý mà lắc đầu: "Vậy thế này đi, việc này rất khẩn cấp, chúng ta giờ tý đêm nay sẽ rời núi. Tối nay giờ tý ở trên Hồng Kiều, đệ nếu mang được thư đồng ý chính tay Tăng sư thúc viết đến đưa huynh thì huynh sẽ mang đệ đi, còn nếu không, đệ cũng không cần phải tới."

Tăng Thúc Thường ngạc nhiên nhưng thấy vẻ kiên quyết không thể lay động của Vạn Kiếm Nhất thì cũng không nói được gì nữa.

Vạn Kiếm Nhất nhìn y chứ không nói gì thêm mà ngược lại quay người dặn ba người Thương Tùng, Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương: "Lần đi Man Hoang này chỉ cần tinh không cần nhiều nên chỉ cần mấy người chúng ta. Lúc này mấy đệ hần cũng đã nghe huynh nói thế nên giờ về chuẩn bị đi, tối nay giờ tý gặp nhau trên Hồng Kiều, chúng ta sẽ cùng xuống núi."

Thương Tùng, Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương đều nghiêm trang ôm quyền đáp: "Vâng."

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đình

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Ly Biệt (Hạ)

Vân khí lượn lờ phiêu tán, ánh sáng lay động, ngọn núi ngàn năm sừng sững ở giữa thiên địa chứng kiến tang thương nhân gian cùng nhật nguyệt chuyển dời.

Đêm nay vầng minh nguyệt lên cao, sáng tỏ khắp nơi, nhìn qua giống như một cái mâm ngọc cực lớn, treo phía trên bầu trời đêm đặc biệt tráng lệ. Thông Thiên Phong bên này Hồng Kiều kéo dài qua hư không, khí thế hùng hồn, xa xa nhìn lại giống như xuyên qua vầng minh nguyệt, như một đường dẫn thẳng lên trời.

Mắt thấy giờ Tý đã đến, phía trên Hồng Kiều, Vạn Kiếm Nhất, Thương Tùng, Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương bốn người đều đã đi đến sóng vai đứng ở trên đỉnh Hồng Kiều. Ánh trăng như nước, rơi tại trên người bọn họ, nhìn lại tựa như cùng bọn họ hòa làm một không tả hết ra được tình thơ ý họa.

Chỉ một lúc sau, tiếng bước chân lại lần nữa vang lên, một thân ảnh kiên định từ Ngọc Thanh Điện đi lại đúng là Đạo Huyền.

Vạn Kiếm Nhất trên mặt lộ ra dáng tươi cười nghênh đón, nhưng còn không đợi hẳn mở miệng nói chuyện, thì lại chứng kiến tại sau lưng Đạo Huyền rõ ràng còn có hai nữ tử đi theo là Thủy Nguyệt cùng Tô Như, không khỏi ngạc nhiên nói: "Các người như thế nào cũng tới?"

Thủy Nguyệt cùng Tô Như bước nhanh đi tới, thoạt nhìn các nàng đã đã biết đám người Vạn Kiếm Nhất muốn đi làm cái gì, hơn nữa dọc theo con

đường này là hung hiểm nhường nào, Thủy Nguyệt hai người lúc này đây nhìn qua sắc mặt đều là thập phần ngưng trọng, trong mắt tràn đầy lo lắng ân cần.

Tô Như vô cùng khẩn trương, vừa nhìn thấy Vạn Kiếm Nhất vành mắt liền ửng đỏ, tựa hồ muốn khóc lên, nói: "Vạn sư huynh, người, người tại sao phải đi làm chuyện nguy hiểm như vậy a?"

Vạn Kiếm Nhất mỉm cười, vừa định an ủi vài câu, lại thấy Thủy Nguyệt đi lên trước, đem Tô Như kéo đến bên cạnh, thấp giọng nói: "Không cho phép nói bậy! Vạn sư huynh đi lần này tuy rằng nguy hiểm, lại là vì cơ nghiệp ngàn năm của Thanh Vân ta, cái này là anh hùng bậc nào, há bởi vì sợ hãi sinh tử mà khiếp nhược chứ? Người nói như vậy, đúng đem Vạn sư huynh cùng mặt mũi chư vị đồng môn sư huynh để ở chỗ nào!"

Vạn Kiếm Nhất cười hặc hặc, dáng cười tiêu sái, nói: "Đa tạ Thủy Nguyệt sư muội đã khích lệ."

Thủy Nguyệt gương mặt tinh xảo xinh đẹp vô cùng ánh mắt lóe sáng như sao, một đôi con ngươi trong sáng lúc này đây dường như chỉ còn lại hình ảnh nam tử áo trắng bông bành tiêu sái, thân ảnh kia dường như đã in vào sâu trong nội tâm của nàng rồi. Nàng hít sâu một hơi, lui về phía sau một bước, cất cao giọng nói: "Bốn vị sư huynh, sự tình Man Hoang hành, sư phụ đã báo cho ta cùng Tô sư muội biết, cũng ủy thác ta hai người đến đây là tiền chư vị sư huynh. Lần này đi Man Hoang đường đi vạn dặm, núi cao đường xa, gian nguy khó tả, lại có rất nhiều Ma giáo yêu nghiệt tàn nhẫn hung hãn, xâm nhập hang ổ, càng là nguy nan trùng trùng điệp điệp. Nhưng mà anh hùng cái thế tự nhiên danh vang thiên hạ. Thanh Vân đệ tử, đi cứu nguy thiên hạ không thẹn với người! Nơi đây có rượu "Thanh Trúc " đích thân gia sư cất, kính dâng chư vị sư huynh một đường hành trình thuận lợi."

Thủy Nguyệt lúc nói mấy lời, bốn người Vạn Kiếm Nhất cùng một chỗ vẻ mặt nghiêm túc lắng nghe, đợi nàng sau khi nói xong, Vạn Kiếm Nhất đầu tiên ôm quyền, nói: "Đa tạ Chân Vu sư thúc."

Tại phía sau hẳn, Thương Tùng, Điền Bất Dịch cùng Thương Chính Lương cũng là khom người đáp tạ, khuôn mặt nghiêm túc.

Bên cạnh, Tô Như đã đi tới, trên tay có một vò lão tửu cùng mấy chén rượu, đang muốn đưa cho đám người Vạn Kiếm Nhất, không ngờ Vạn Kiếm Nhất nhưng lại thò tay ngăn lại, đồng thời quay đầu đối với Thủy Nguyệt nói: "Thủy Nguyệt sư muội, xin chờ một lát, giờ Tý có lẽ còn có một người đến đây."

Thủy Nguyệt liền giật mình, nhưng lập tức gật đầu, nói: "Tốt."

Như thế, mọi người liền tại trên Hồng Kiều chờ một chút, Đạo Huyền hướng Vạn Kiếm Nhất đưa mắt liếc ra ý một cái, Vạn Kiếm Nhất hiểu ý, liền cùng hẳn đi đến một bên, hai người thấp giọng cùng nhau trò chuyện.

Những người còn lại tức thì tách biệt đứng ở bên kia, Tô Như đem vò rượu cùng chén rượu trước để một bên trên mặt đất, đứng dậy quay về sau bỗng nhiên khẽ giật mình, nhưng là chứng kiến một cái thân ảnh quen thuộc đứng ở phía ngoài đám người sắp lên đường này.

"Điền Bất Dịch, người như thế nào cũng ở nơi đây?" Tô Như mang thêm vài phần kinh ngạc cùng ngạc nhiên đi tới, mở miệng hỏi Điền Bất Dịch.

Từ khi Tô Như đến nơi đây trong mắt chỉ chú ý tới Vạn Kiếm Nhất, hầu như không thấy người khác, Điền Bất Dịch từ lúc Tô Như xuất hiện trước tiên liền thấy được nàng, từ đó trở đi, Điền Bất Dịch tim đập mơ hồ có chút ít nhanh hơn, lúc này đây đột nhiên bị Tô Như phát hiện, đi tới trực tiếp hỏi hẳn một câu, Điền Bất Dịch thân hình béo tròn mặt hơi đỏ lên, lại là có chút khân trương khó hiểu.

"Ta, ta. . ." Chẳng biết tại sao, Điền Bất Dịch chợt phát hiện cho dù là lúc Vạn Kiếm Nhất sư huynh hỏi ý kiến mình, muốn cân nhắc cái kia thời điểm sinh tử vậy mà cũng không bằng lúc này đây đối mặt với thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu ôn nhu như vậy mà ngượng ngùng khẩn trương, đúng là không biết nên nói cái gì cho phải.

Tô Như lại như là lại nghĩ tới điều gì, một đôi mắt sáng ngời lộ ra vài phần sắc thái đồng tình, ôn nhu nói: "Tốt rồi, ta biết rõ người nói chuyện không quá thuận tiện, không cần miễn cưỡng nói." Nói đến đây, nàng bỗng nhiên nhướn mày, lần nữa nhìn về phía Điền Bất Dịch, thần sắc trên mặt bỗng nhiên có chút ngưng trọng lên, nói: "Chẳng lẽ, chẳng lẽ người. . . Cũng muốn đi sao?"

Điền Bất Dịch nhìn khuôn mặt nàng xinh đẹp, đột nhiên trong lòng mãnh liệt dâng lên một cỗ tự hào, chỉ cảm thấy con đường phía trước vô số khó khăn hiểm trở càng không chỗ nào đáng sợ, chỉ cần có thể ở trước mặt cô gái này được nàng vài phần kính trọng, những thứ khác không được coi là cái gì. Hắn trịnh trọng gật đầu, nói chắc như đinh đóng cột: "Ừm!"

Tô Như kinh ngạc mà nhìn hắn, bất tri bất giác đôi tròng mắt lại hơi ửng đỏ, thấp giọng mang thêm vài phần ấp úng, nói ra chỉ có một mình Điền Bất Dịch mới có thể nghe được: "Các người, các người nguyên một đám, vì cái gì đều muốn đi làm cái sự tình kia hung hiểm nhất khó khăn nhất thế gian đây? Vì cái gì không thể đều ở đây trên núi Thanh Vân, an tâm tu luyện, yên tĩnh qua cả đời đây? Các người có biết hay không, chuyến đi này có khả năng cũng sẽ không thể gặp lại nhau? Ta, ta. . ."

Nói đến đây, nàng thanh âm bỗng nhiên nghẹn ngào, đầu vai khẽ run, dưới ánh trăng, một giọt nước mắt óng ánh từ khóe mắt nàng rơi xuống, giống như một hạt trân châu đẹp nhất nhân gian, lướt qua gò má nàng.

Điền Bất Dịch bỗng dưng chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, vô thức mà vươn tay ra, chẳng qua là tay mới vươn ra một nửa, bỗng nhiên lại chứng

kiến Tô Như lặng yên quay đầu lại, hướng xa xa Vạn Kiếm Nhất bên kia nhìn thoáng qua, nói khẽ: "Vạn sư huynh thiên tư hơn người, tài hoa hơn người, đợi một thời gian, đích thị là phượng trong loài người, thế nhưng..., thế nhưng là chuyển đi này nếu là có cái gì ngoài ý muốn, vạn nhất, vạn nhất. . ."

Nói đến đây, trong mắt nàng vẻ lo lắng càng đậm, một câu đều nói không được nữa.

Điền Bất Dịch nhìn Tô Như, trong giây lát chỉ cảm thấy trong lòng nhiệt huyết sôi trào, bay thẳng trong óc, bật thốt lên: "Người đừng quá lo lắng, có ta ở đây!"

Tô Như ngây ngốc một chút, quay đầu lại nhìn hắn, nói: "Cái gì?" Có lẽ là nhất thời kinh ngạc, nàng đều đã quên Điền Bất Dịch trong lúc đó nói chuyện đều trở nên lưu loát rất nhiều.

Điền Bất Dịch không quản được nhiều như vậy, chỉ cảm thấy một cỗ hào hùng xông lên đầu, ngôn từ khẩn thiết nói: "Tô sư muội, người yên tâm là được. Lần đi Man Hoang này, ta chắc chắn hộ vệ Vạn sư huynh chu toàn, mặc hắn gian nguy cùng Ma giáo yêu nghiệt, chỉ cần trong tay ta có Xích Diễm kiếm bất kể là ai, muốn hại Vạn sư huynh thì phải bước qua thi thể của ta trước!"

Tô Như thân thể chấn động, cả kinh ngây người, sau một lát đột nhiên mặt mày biến sắc, thoáng cái thò tay tới che miệng Điền Bất Dịch, sau đó là ảo não lại là vội vàng, miệng mếu ra, suýt nữa lại muốn khóc thành tiếng, đứng bên cạnh hung hăng đập chân Điền Bất Dịch la lên: "Người. . . Người điên rồi sao, nói bậy bạ gì đó!"

Vừa mới dứt lời, nàng lại quay đầu hướng mặt đất phun lung tung "Phì phì" vài cái, đồng thời hai tay vỗ ngực càng không ngừng nói ra: "Nói lung tung nói lung tung, hắn nói cũng không phải thật đúng, lão thiên gia

phù hộ, phù hộ, ngàn vạn lần đừng cho là đúng, vừa rồi đều là nói lung tung đấy."

Nói xong khóe mắt liếc qua, Tô Như lại trông thấy Điền Bất Dịch đứng ở bên cạnh, trên mặt biểu lộ dáng cười ngây ngô, nhìn sang thấy khờ khạo không chịu được, không khỏi lại là tức giận trong lòng, hận không thể một cái tát đánh vào cái mặt béo tròn kia. Chẳng qua lại lập tức nghĩ tới, không bao lâu nữa cái tên mập lùn trước mắt này liền phải ly khai nơi đây, đi Man Hoang vạn dặm hành trình, lại không biết có hay không còn có ngày gặp lại.

Tô Như trong nội tâm bỗng nhiên mềm nhũn, lại nhìn hướng Điền Bất Dịch trong mắt liền lộ ra vài phần ôn nhu cùng lo lắng, thấp giọng ấp úng nói: "Người, chính người ngàn vạn cũng phải bảo trọng."

Điền Bất Dịch "A..." một tiếng, theo lời chẳng qua là nhẹ gật đầu.

Tô Như quay người hướng sư tử Thủy Nguyệt bên kia đi đến, chẳng qua là mới đi được hai bước, nhin không được lại quay đầu hướng Điền Bất Dịch nhìn thoáng qua, chỉ gặp nam tử kia vẫn đang còn đứng ở tại chỗ không chuyển mắt mà nhìn mình, khóe môi nhếch lên một tia tươi cười có chút ngu đần.

Tô Như đột nhiên cắn răng, cũng chẳng biết tại sao trong tim mình đánh một cái, có lẽ là ban đêm ánh trăng sáng quá đẹp, bên trong ánh trăng sáng tỏ, cái tên mập mạp kia tựa như vậy đứng ở nơi đó thẫn thờ mà cười, thế nhưng là nụ cười kia, tựa như ánh trăng giống nhau in thật sâu ánh vào đáy lòng.

"Điền mập mạp, người cũng đừng chết a!" Tô Như bỗng nhiên mở miệng, đối với Điền Bất Dịch hô một câu: "Hào hảo còn sống, sau đó trở lại. . ."

Điền Bất Dịch gãi gãi đầu, sau đó cười ra tiếng, trịnh trọng gật đầu, nói: "Tốt."

"Lần đi Man Hoang, gian nguy rất nhiều, trên đường đi như thế nào tiến bước, trong lòng người đều nắm chắc sao?" Dưới ánh trăng, Đạo Huyền nhìn qua Vạn Kiếm Nhất, nhẹ giọng hỏi.

Vạn Kiếm Nhất chỉ là mỉm cười nói: "Sư huynh yên tâm, việc này quan hệ quá nhiều, ta đã cẩn thận nghĩ tới rồi."

Đạo Huyền chậm rãi gật đầu, nói: "Người thiên tư hơn người lại thông minh cơ trí, ta tự nhiên yên tâm đấy. Chẳng qua là bên trong Man Hoang dù sao không phải bình thường chi địa, ta cái khác không lo lắng, chỉ sợ người tính tình quá mạnh mẽ quá sắc nhọn. Như sự tình có không ổn, nhân lực không thể chống lại, người ngàn vạn không được miễn cưỡng, tìm cơ hội trước tiên lui là thượng sách, cần biết lưu được núi xanh lại không lo thiếu củi đốt, mặc dù Man Hoang chi địa hung hiểm như thế, nhưng về sau còn có cơ hội lại đi."

Vạn Kiếm Nhất vuốt cằm nói: "Đúng, tiểu đệ nhớ kỹ."

Đạo Huyền thật sâu nhìn hẳn một cái, một lát sau, từng chữ từng chữ mà nói: "Còn sống trở về."

Vạn Kiếm Nhất mỉm cười, ánh mắt ôn hòa.

Một lát sau, hai sư huynh đệ đồng thời ngẩng đầu nhìn chỉ thấy phía chân trời một vầng minh nguyệt tròn vành vạnh, treo lơ lửng giữa bầu trời. Ánh trăng như nước rơi xuống nhân gian, chiếu vào hai người đang đứng sóng vai, một khắc này sáng lạn chói mắt làm cho người ta không thể tập trung nhìn.

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đình

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tiến Thối (Thượng)

Trăng sao tỏa sáng, cảnh đêm yên tĩnh mà đẹp, thời gian lặng yên trôi qua, mọi người ở chỗ này chờ một lúc, Vạn Kiếm Nhất ngẩng đầu nhìn sắc trời nói: "Giờ Tý đã tới, xem ra vị sư đệ kia tới không được rồi, chúng ta đi thôi."

Mọi người không nói gì tự mình di chuyển, trong đó Điền Bất Dịch nhìn không được quay đầu nhìn Hồng Kiều phía xa xa, Thương Tùng trên mặt mang theo một tia cười lạnh, hiển nhiên là rất xem thường Thúc Thường gặp việc lùi bước.

Về phần những người khác, ngược lại biểu lộ không có nhiều biến hóa.

Nhưng mắt thấy sắp ly biệt, nhìn Vạn Kiếm Nhất đi qua cùng Thương Tùng, Điền Bất Dịch, Thương Chính Lương đứng cùng một chỗ, Thủy Nguyệt cùng Tô Như sắc mặt vẫn là có chút tái nhợt lên. Cho dù họ luôn luôn giữ bình tĩnh nói chuyện, khóe mắt cũng hơi hơi co quắp một cái, im lặng không nói.

Vạn Kiếm Nhất rồi lại dường như không có bi thương gì, chỉ mỉm cười chấp tay với mọi người, vừa muốn nói chuyện nhưng lúc đó bỗng nhiên nghe Hồng Kiều xa xa truyền lại tiếng la to mang theo vài phần cấp bách: "Đừng đi a, ta đến rồi!"

Điền Bất Dịch mãnh mẽ xoay người, vui mừng hiện rõ trên mặt nói: "Chính hãn đã đến."

Mọi người cùng nhìn lại quả nhiên thấy một bóng người từ Hồng Kiều xa xa chạy nhanh tới, khi tới gần ánh trăng chiếu sáng khuôn mặt đúng là Thúc Thường. Chỉ nghe hần không thở nổi, hiển nhiên đoạn đường chạy trốn đến đây đã toàn lực ngự kiếm, trên mặt cũng mang thêm vài phần vội vàng.

Chỉ thấy hần chạy nhanh đến trước người Vạn Kiếm Nhất, trong lòng vội vàng thậm chí ngay cả việc chào hỏi Đạo Huyền cùng các người khác cũng không có để ý, liền từ trong ngực móc ra một phong thư, đưa cho Vạn Kiếm Nhất nói: "Vạn sư huynh, cái này đúng, đúng thư cha ta tự tay viết."

Vạn Kiếm Nhất nhìn hần một cái rồi đưa tay nhận lấy mở thư ra, mượn ánh trăng nhìn một hồi sau đó nhẹ gật đầu với Thúc Thường nói: "Nếu sư thúc đều không có dị nghị, vậy người theo chúng ta cùng đi đi."

Thúc Thường thở phào nhẹ nhõm, coi như rốt cuộc bỏ xuống được tảng đá lớn lúc này mới hồi phục tinh thần, sau đó mới chú ý đám người chung quanh, vội vàng chào từng người. Cuối cùng tự nhiên là đi đến đứng chung một chỗ với Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch nhìn hần trên mặt lộ ra vài phần vui vẻ nhưng lập tức nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống như là có chút tức giận, thấp giọng nói: "Ta nói lần này đi Man Hoang là vô cùng hung hiểm, người cuối cùng có biết không?"

Thúc Thường giờ phút này thở dốc một hơi nhẹ gật đầu nói: "Ta tự nhiên biết rõ đấy."

Điền Bất Dịch trừng mắt liếc hần một cái nói: "Vậy người vì sao còn vội vàng tới đây, không sợ chết sao?"

Thúc Thường hừ một tiếng hỏi ngược lại: "Chính người cũng ở trong đây, như thế nào còn hỏi lại ta, người có sợ chết không?"

Điền Bất Dịch tức giận nói: "Nói nhảm, người đang yên lành ai không sợ chết, bất quá chuyện này trọng đại, hoàn thành Thanh Vân Môn thiên thu cơ nghiệp, ta thân là Thanh Vân đệ tử, đương nhiên nghĩa bất dung từ*." (*: không thể chối từ, nguyên văn hay hơn)

Thúc Thường nói: "Lão tử cũng là Thanh Vân đệ tử!"

Điền Bất Dịch xùy cười một tiếng nói: "Nhưng mà Vạn sư huynh là tự tìm đến ta, ta tất nhiên không thể chối từ, thế nhưng hẳn rõ ràng không có tìm người, người không nên tiếp cận đến. Cái này vạn nhất tại Man Hoang có gì ngoài ý muốn, người... Những thứ khác không nói, người đối với sư thúc làm sao đây?"

Thúc Thường bỗng nhiên trầm mặc lại, một hồi lâu không nói chuyện. Điền Bất Dịch ngơ ngác một chút, cảm giác mình dường như nói sai cái gì rồi, cười khan một tiếng nói: "Làm sao vậy?"

Thúc Thường lắc đầu, bỗng nhiên thở dài, thấp giọng nói: "Là ta trở về quỳ cầu mấy canh giờ, cuối cùng lại cùng cha ta nói đến sùi bọt mép, hẳn mới cho phép đấy."

Điền Bất Dịch nói: "Người vì cái gì mà nhất định phải tới?"

Thúc Thường nhìn về đêm tối vô tận hư không bên ngoài Hồng Kiều, im lặng một lát rồi nói: "Lưu sư huynh chết yếu, cha ta muốn vị trí thủ tọa Phong Hồi Phong sau này giao lại cho ta, nhưng không minh bạch không thể phục chúng, trong nội tâm của ta cũng băn khoăn. Dù sao vẫn muốn đi làm một phen đại sự, làm cho toàn bộ người Phong Hồi Phong đều thấy được, ta mới có thể đứng thẳng người mà không thẹn với lương tâm."

Điền Bất Dịch nhìn hẳn thật lâu, không nói gì nữa sau đó một lúc với võ võ bả vai Thúc Thường, hẳn cũng nở nụ cười nhẹ gật đầu.

Vạn Kiếm Nhất phía trước chấn động tay áo, đi đến giữa Hồng Kiều, chấp tay đối diện với ba người Đạo Huyền, Thủy Nguyệt, Tô Như, mỉm cười nói: "Tốt rồi, thời điểm không còn sớm, chúng ta cũng nên đi."

Thủy Nguyệt đi về phía trước một bước, sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt ý bảo Tô Như đem chén rượu phân tại trước mặt năm vị đồng môn lại rót đầy rượu ngon "Thanh Trúc" chỉ có ở Tiểu Trúc Phong, sau đó cùng Tô Như thối lui đến bên cạnh Đạo Huyền, vẻ mặt nghiêm túc cất cao giọng nói: "Vạn sư huynh, chư vị đồng môn, lần đi Man Hoang đường xa gian nguy, đôi câu vài lời không thể nói hết tâm ý, trước lấy một chén rượu nhạt chúc chư vị sư huynh lên đường may mắn. Chỉ mong lịch đại Tổ Sư bảo hộ, chư vị sư huynh chiến thắng trở về, lập được bất thế công lao sự nghiệp, làm Thanh Vân rạng rỡ!"

Nàng thanh âm trong trẻo lại có tuyệt thế dung mạo nhìn tựa như tiên tử, mà phía trước nàng đột nhiên gió núi lạnh thấu xương thổi qua Hồng Kiều, thổi vào vạt áo mọi người tung bay phần phật dường như cũng cảm giác được điều gì.

Cảnh đêm càng tối, ánh trăng như nước, Vạn Kiếm Nhất hằng hái nhìn mọi người xung quanh, đột nhiên cười dài một tiếng, âm thanh trong sáng nâng chén hướng lên trời.

Đám người Thương Tùng đều là như thế, một lát sau cả năm người cùng ngửa đầu đem chén rượu ngon kia uống một hơi cạn sạch.

Thiên địa trời cao chợt lặng im, trăng sao tỏa sáng chiếu xuống nhân gian.

Mây xanh phía trên, hướng phía Hồng Kiều tiêu sái áo trắng, huynh đệ kề vai sát cánh.

Đạo Huyền đứng yên lặng một bên nhìn một màn này, khuôn mặt trầm mặc rồi lại cắn chặt răng, hai cánh tay trong ống tay áo nắm thật chặt. Mà

bên cạnh hẳn, Tô Như lấy tay che miệng không nói nên lời.

Thủy Nguyệt vẻ mặt âm đạm lại ngẩng đầu, ánh mắt rơi trên thân Vạn Kiếm Nhất đều là kính ngưỡng hâm mộ.

Vạn Kiếm Nhất tiện tay ném chén rượu kia vào vực sâu vạn trượng, sua đó chấp tay cất cao giọng nói: "Rời đi!"

Từng tiếng rít gào, chỉ nghe tiếng rỗng ngâm kiếm quang xanh biếc hào quang lập lòe, nam tử áo trắng kia ngự kiếm dựng lên lại càng không lưu luyến bay thẳng phía chân trời, tại phía sau hẳn, bốn đạo kiếm quang đồng thời lóe sáng, rục rờ vô cùng âm âm hướng lên trời xanh như mực đậm.

Bầu trời mênh mông cảnh đêm bao la bát ngát, nam nhi một khắc này nhiệt huyết hiên ngang mà đi, thiên địa vạn vật không sợ nơi nào.

Chỉ còn lại ánh trăng tịch mịch trên Hồng Kiều.

Tô Như đột nhiên nấc lên một tiếng, nhào vào trong ngực sư tỷ, âm thanh nghẹn ngào. Thủy Nguyệt ôm chặt nàng, cùng Đạo Huyền đứng cách đó không xa đang ngắm nhìn thật sâu những quang huy lập lòe càng ngày càng xa.

Hướng tây bắc Thanh Vân Sơn, có một hạp cốc quanh năm sương mù không tiêu tan, từ đó nhìn lên dãy Thanh Vân nhất mạch hùng vĩ kéo dài vạn dặm như nối liền nhưng thực ra giữa các mạch vẫn có một đoạn khoảng cách. Hạp cốc không lớn nhưng khí hậu thoải mái sáng khoái, hai bên sơn mạch kéo dài núi rừng rậm rạp ướt át, tiếng dã thú vang lên khôn dứt.

Các dòng nước tích góp từ các cơn mưa men theo các khe rãnh chậm rãi chảy xuống phía dưới trông như từng mảnh vải đẹp mắt. Ngẫu nhiên có những đóa hoa dại sống ở khe núi, một đoạn chạc cây duỗi ra khe nước, cây

xanh hoa hồng bên cạnh nước chảy mà hơi rung rung, các giọt nước bay múa tạo thành một vòng màu hồng trong núi.

Các dòng nước tích góp từ các cơn mưa men theo các khe rãnh chậm rãi chảy xuống phía dưới giống như từng mảnh vải thật đẹp mắt. Ngẫu nhiên có những đóa hoa dại sống ở khe núi, một đoạn chạc cây duỗi ra khe nước, cây xanh hoa hồng bên cạnh nước chảy mà hơi rung rung, các giọt nước bay múa rơi trúng cánh hoa tạo thành một dải màu hồng đẹp xiết.

Trong hạp cốc có một dòng sông nhỏ chảy xiết, bọt nước văng lên bờ đá tung tóe tăng thêm sương mù trong hạp cốc, ánh mặt trời xuyên đến đây tạo thành một dãy cầu vồng bảy màu, mặc dù so với Hồng Kiều kém về khí thế nhưng thực sự có một phen đẹp mắt vừa lòng.

Dân chúng xưa nay kính ngưỡng những vị "thần tiên" trên Thanh Vân Môn, mà Thanh Vân lục cảnh Hồng Kiều lại càng là đại danh đỉnh đỉnh nên có vài người biết chuyện đem nơi đây đặt thành "Cầu vồng cốc", coi như lấy ý cảnh từ Hồng Kiều mà đặt tên. Bất quá danh tự nghe êm tai nhưng cầu vồng trong thung lũng thâm sơn thường ngày không có người lui tới nên thập phần yên tĩnh.

Bất quá mấy ngày nay, hạp cốc vang lên tiếng động rầm rĩ nhất là hai ngày qua, hai bên bờ sông cầu vồng cốc xuất hiện không ít bóng người, đều là Ma Giáo bại lui trong cuộc chiến tại Thanh Vân.

Tại rất nhiều giáo đồ Ma Giáo đều mang theo sắc mặt hoảng sợ chưa hoàn hồn, sau khi chiến bại tại cuộc chiến Thanh Vân bọn hãn một lòng muốn nhanh nhanh trở về Tây Bắc Man Hoang, nếu lưu lại hạp cốc cũng chỉ là tạm thời sau đó liền rời đi.

Bất quá trong đó cũng có nhóm người không giống bình thường, cả đám kéo đến là chiếm một mảnh địa bàn mạnh mẽ phô trương cùng đề phòng

sâm nghiêm làm cho người ta không dám lại gần chính là đội ngũ của Quý Vương Tông.

Bên trong trung tâm trận thế này có một kiện lều vải.

Hôm nay mấy nhân vật Ma Giáo hết sức quan trọng đều tụ họp nơi đây, Quý Vương của Quý Vương Tông khí tức vẫn rất yếu ớt, sắc mặt không có nhiều chuyển biến tốt đẹp được tiểu Vạn nâng đỡ nửa nằm nửa ngồi trên ghế. Mà phía trước hẳn còn có hai nhóm người, bên trái là tứ đại Thánh Sư Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước, trong tay Thanh Long nâng một cái vò gốm ngọc bích, sắc mặt ngưng trọng ngồi nghiêm nghị ngay gần còn ba người khác thì đứng phía sau hẳn.

Bên tay phải Quý Vương thì ngồi ba người, trước nhất là Độc Thần môn chủ Vạn Độc Môn mà phái sau hẳn là một nam một nữ thập phần trẻ tuổi ước chừng hai mươi.

Quý Vương ho khan hai tiếng phá vỡ trầm mặc, ánh mắt quét qua mọi người lập tức rơi trên nam tử trẻ tuổi phía sau Độc Thần nói: "Ngọc Dương, tìm được di hài sư phụ ngươi chưa?"

Người này chính là Ngọc Dương Tử đệ tử của Đoàn Hậu môn chủ Trường Sinh Đường, nhìn qua trẻ tuổi tuấn lãng nhưng giữa lông mày có một cỗ lệ khí, bất quá tại trước mặt các lão tiền bối Thánh Giáo ánh mắt có chút khấn trương co quắp nói: "Còn không thấy." Nói xong mặt lộ vẻ phẫn nộ cắn răng nói: "Chỉ sợ hơn phân nửa bị những tên Thanh Vân mang đi."

Quý Vương yên lặng lắc đầu, lại nhìn đến thiếu nữ cuối cùng vô cùng kiêu mị hỏi: "Tam Diệu, sư phụ ngươi như thế nào rồi?"

Nữ tử tên Tam Diệu này trên mặt lướt qua một tia âm đạm thấp giọng nói: "Sư phụ người tại trong trận chiến bị Thanh Vân tặc tử dùng Tru Tiên kiếm đánh lén, chẳng những gãy một cánh tay còn chịu nội thương nghiêm trọng, sau đó hôn mê đã lâu, chỉ sợ...chỉ sợ..."

(các web khác vui lòng lấy truyện sau bachngocsach 3 giờ, ghi rõ nguồn và người dịch, rất mong các bạn tôn trọng ^^)

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đỉnh

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tiến Thối (Hạ)

Dịch và đề tựa: Đình Phong

Nhóm dịch: Thanh Vân Môn

Hùng tâm bá nghiệp vẫn chưa thành

Ma Giáo nội bộ đã phân tranh

Phản hồi Man Hoang đây di mệnh

Mỗi người một ý thật mong manh.

Nói xong lời cuối, Tam Diệu nghiêng răng trầm mặc xuống mọi người cũng đều là như vậy.

Sau một lát, Thanh Long chậm rãi mở miệng nói: “Tru Tiên kiếm của Thanh Vân Môn thập phần quái dị, một khi bị thương liền áp chế rất mạnh đối với người trong Ma Giáo ta, thương thế không thể nào khỏi hẳn. Giáo chủ ngày đó cũng vì vậy mà nuốt hận.”

Lời hẳn vừa nói ra thì sắc mặt mọi người khẽ biến, ánh mắt hữu ý hướng về gôm bích ngọc trong tay hẳn nhìn thoáng qua. Thanh Long thì sắc mặt như thường nhìn không thấy thay đổi gì.

Quý Vương ngược lại ho khan vài tiếng khóe môi lộ ra nụ cười khố nói: “Chư vị, Thánh Giáo dưới mắt tình thế nguy cấp, Cừu giáo chủ bất hạnh đi về cõi tiên, tiến hay lùi chúng ta cũng nên thương lượng đưa ra kết quả.”

Mọi người cùng trầm mặc, bây giờ ngồi ở đây đều là những nhân vật Ma Giáo tối trọng yếu nhất, thực lực mạnh nhất bốn đại tông phái, địa vị trong Thánh Giáo cũng không phải chuyện đùa, thêm vào tứ đại Thánh sứ một mực đi theo giáo chủ tiền nhiệm cũng tới, kỳ thật tương lai vận mệnh Ma Giáo nằm giữ trong tay những người này nói cũng không ngoa.

Như thế một lát, cô gái mặc áo đen đứng sau Thanh Long cũng chính là Thánh sứ Chu Tước đột nhiên mở miệng ngữ khí lạnh lùng nói: “Lúc giáo chủ lâm chung đã có di mệnh, để cho chúng ta mau lui về Man Hoang Thánh Điện nghỉ ngơi lấy sức, trong sáu mươi năm không được tranh đấu. Nếu đã như vậy, chúng ta chỉ cần tuân theo, không cần ý kiến!”

Quý Vương nhíu nhíu mày không nói gì nhưng Độc Thần bên cạnh hẳn không cho là đúng, thản nhiên nói: “Mấy vị thánh sứ một thân một mình, đi đứng tự nhiên làm cho người ta hâm mộ nhưng chúng ta bốn phái bất đồng. Qua nhiều năm như vậy, Thánh Giáo gốc rễ thế lực sâu khắp thiên hạ, chúng ta phe phái tông môn những nơi kia âm thầm kinh doanh rất nhiều cơ nghiệp không phải nói bỏ liền bỏ đi đấy.”

Khăn che mặt Chu Tước khẽ nhúc nhích, ánh mắt lộ ra một cỗ sát khí vì một nhân vật của đại phái như Độc Thần lại dám chất vấn di mệnh của giáo chủ Cừu Vong Ngữ nên sinh ra phản nộ.

Mà có người đồng cảm không chỉ mình nàng, không đợi Chu Tước mở miệng nói tiếp, một người thân cao vai rộng trông như cự nhân Bạch Hồ đứng sau lưng Thanh Long phản nộ quát: “Giáo chủ hài cốt chưa lạnh, bọn người liền có ý tạo phản.”

Hắn một tiếng này quát lớn như sấm làm lỗ tai mọi người nổ vang hiển nhiên đạo hạnh rất sâu.

Ngoại trừ Ngọc Dương Tử cùng Tam Diệu hơi biến sắc ra, còn lại Độc Thần, Quý Vương cùng bên cạnh tiểu Vạn trên mặt đều là lạnh nhạt dường

như không có thay đổi gì.

Nhìn xem sắc mặt hai lão đầu tử kia, Bạch Hồ nộ khí bùng bùng như muốn bộc phát, thân thể khễ động dường như muốn tiến lên nhưng bỗng nhiên có một cánh tay ngăn tại trước người hẳn chính là Thanh Long.

Tại tứ đại Thánh sứ bên trong luôn lấy Thanh Long đứng đầu, uy vọng rất cao, Bạch Hồ khễ hừ một tiếng lui về sau.

Thanh Long cũng không quay đầu nhìn hẳn, ánh mắt đảo qua hai người Độc Thần cùng Quý Vương sau đó nói: “Chư vị môn chủ, hiện tại Thánh Giáo như rấn mất đầu, ý muốn trong lòng các vị ta cũng không cần biết quá nhiều nhưng bốn người chúng ta đi theo Giáo chủ nhiều năm, nhất định phải tuân theo di mệnh phản hồi Man Hoang Thánh Điện đấy, hưởng chi hài cốt Giáo chủ lúc này còn chưa được chôn cất.”

Dứt lời hẳn liền trực tiếp đứng lên ôm cái vò gốm ngọc bích kia đi ra ngoài, thoạt nhìn đối với mấy nhân vật trong Thánh Giáo không có một chút tín nhiệm cùng kiên nhẫn.

Mà phía sau hẳn, Bạch Hồ cùng Chu Tước đều là cười lạnh đi theo, kể đến là Huyền Vũ mập trắng ánh mắt đảo qua mọi người buông một tiếng thở dài, gương mặt tiêu điều hai tay chấp tại sau lưng cũng đi ra ngoài.

Nhìn xem tứ đại Thánh Sứ nghênh ngang rời đi, Ngọc Dương Tử cùng Tam Diệu thần tình trên mặt có chút phức tạp cùng lo lắng, riêng hai lão đầu tử Độc Thần cùng Quý Vương sắc mặt đúng là không thay đổi chút nào.

Sau một lúc lâu, Độc Thần cũng không nhìn hai người trẻ tuổi nữa mà chỉ chú ý Quý Vương nói: “Lão ca, người định như thế nào?”

Quý Vương ho khan vài tiếng cười khố nói: “Bốn vị tôn sứ lời nói đã đến mức này, nếu không quay về Man Hoang Thánh Điện chỉ sợ ngày sau sẽ bị người mượn cớ mà hợp lực vây công, chẳng phải không xong?”

Độc Thần hừ một tiếng, nói: “Tuy nói như thế nhưng tông môn chúng ta tại Trung Thổ lén lút kinh doanh cơ nghiệp đã nhiều năm, sao có thể nhẹ nhàng vứt bỏ?”

Quý Vương sắc mặt âm đạm khí tức suy yếu nhìn qua càng ngày càng không xong thấp giọng nói: “Đi một bước nhìn một bước a.”

Tiểu Vạn đứng bên cạnh lão lắp bắp kinh hãi vội vàng đỡ lấy nhưng trong chốc lát này chỉ nghe Quý Vương kịch liệt ho khan không ngớt rồi đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi làm vạt áo trước ngực loang lổ vết máu.

Lần này ba người Độc Thần đều giật mình đứng lên.

Tiểu Vạn càng là sắc mặt đại biến thất thanh la lên, lập tức rất nhiều môn nhân Quý Vương Tông xung quanh xông tới đem Quý Vương bao bọc lại.

Độc Thần lắc đầu, đối với Ngọc Dương Tử cùng Tam Diệu ý bảo hai người cùng đi ra ngoài, mà phía sau bọn họ, đám người Quý Vương Tông đã loạn thành một bầy.

Đi tới bên ngoài cửa, Độc Thần trầm ngâm một lát, nói: “Việc đã đến nước này, các người có tính toán gì không?”

Tam Diệu ngẩng đầu nhìn hẩn một cái, nói: “Trước lúc sư phụ hôn mê đã nói với ta, Hợp Hoan phái chúng ta đem dòi về Man Hoang.”

Ngọc Dương Tử cũng nói: “Trường Sinh Đường ta một chi nhiều năm đều có trách nhiệm hộ vệ Thánh Điện, vì vậy cũng phải về Thánh Điện đấy.”

Độc Thần gật gật đầu, nói: “Đã như vậy, vậy các người liền đi đi.”

Ngọc Dương Tử cùng Tam Diệu thi lễ với hắn một cái sau đó liền rời đi, bất quá Ngọc Dương Tử vừa đi được vài bước đã nghe âm thanh Độc Thần sau lưng truyền đến: “Ngọc Dương người chờ một chút, lão phu có vài lời muốn nói với người.”

Ngọc Dương Tử có chút kinh ngạc dừng bước lại, Tam Diệu bên cạnh lặng yên nghi hoặc nhìn bọn họ nhưng rồi cũng lập tức rời đi.

Độc Thần đem Ngọc Dương Tử dẫn đến một bên nhìn xung quanh không thấy ai mới từ trong ngực lấy ra một cái túi đưa cho hắn.

Ngọc Dương Tử có chút kinh ngạc nhận lấy mở ra lập tức trên mặt biến sắc, chỉ thấy bên trong túi chính là Trường Sinh Đường trọng bảo cũng là pháp bảo tùy thân ngày xưa của môn chủ Đoàn Hậu chính thị Âm Dương Kính.

Ngọc Dương Tử thoáng chốc nắm chặt túi ngẩng đầu hướng Độc Thần thấp giọng nói: “Tiền bối, cái này...”

Độc Thần thở dài nói: “Vật này là lão phu lúc lui ra khỏi Thanh Vân vô tình thu được, chỉ hận lúc ấy lực lượng không đủ cứu không được Đoàn Hậu huynh. Âm Dương Kính là đệ nhất pháp khí của Trường Sinh Đường theo lý nên trả lại cho người, người cần thận mà thu lại đi.”

Vẻ mặt Ngọc Dương Tử đầy cảm kích liên tục gật đầu đem Âm Dương Kính thu hồi đồng thời nghiêm mặt đối với Độc Thần nói ra: “Đa tạ tiền bối, đại ân bực này trên dưới Trường Sinh Đường nhất định ghi nhớ trong lòng, ngày sau tại Man Hoang Thánh điện có việc gì cần giúp cứ phân phó tại hạ, Trường Sinh Đường nhất định toàn lực tương trợ.”

Độc Thần gật gật đầu mỉm cười nói: “Tất cả mọi người đều là Thánh Giáo nhất mạch, không cần phải khách khí. Thời điểm không còn sớm,

người cũng nên chuẩn bị khởi hành đi.’

Ngọc Dương Tử đáp một tiếng quay người đi nhanh, nhìn sắc mặt hẳn dường như đối với việc đạt được Âm Dương Kính thập phần vui mừng thoáng cái đã mất đi vẻ bi thương trước kia.

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đình

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Mưu Xa (Thượng)

Dịch: Tuyết Mùa Hạ

Đề tự:

Nhóm dịch: Thanh Vân Môn

Quý Vương Tông loạn hết cả lên. Đến khi Quý Vương đang hôn mê mệt mỏi tỉnh lại lần nữa thì đám người xung quanh mới thở phào. Thậm chí sắc mặt Tiểu Vạn đã xanh cả lên, rõ ràng đã bị chuyện lần này làm cho sợ hãi.

Nhưng sau khi Quý Vương tỉnh lại chỉ nhìn mọi người một chút rồi phát tay cho họ lui ra ngoài, chỉ giữ lại duy nhất Tiểu Vạn.

Đến khi tất cả mọi người rời khỏi trường thì Tiểu Vạn mới tiến lên đỡ Quý Vương ngồi dậy rồi thấp thỏm: “Tông chủ, ngài nghỉ ngơi thêm đi, mọi chuyện đã có con ở đây rồi.”

Quý Vương lắc đầu khó khăn rồi bảo Tiểu Vạn ghé tai đến, sau đó mới cố gắng nói gì đó.

Tiểu Vạn lập tức biến sắc nhìn lại Quý Vương với vẻ kinh ngạc: “Tông chủ, người..”

Quý Vương giơ tay chặn hẳn lại. Gương mặt y lúc này đầy vẻ mệt mỏi nhưng lại có gì đó rất cương quyết vì thế Tiểu Vạn cũng lập tức hiểu ý hẳn mà gật đầu im lặng đi ra ngoài.

Trong trường chỉ còn duy nhất Quý Vương đang bị thương nặng. Hắn lặng lẽ nằm lại lên ghế giữa bầu không khí đang dần yên tĩnh lại, sau một lúc lâu, nơi xa bên ngoài trường bỗng có âm thanh gì đó lan tới tai hắn.

Ngoại trừ tiếng nước chảy, tiếng gió thổi cùng những tiếng thú rít gào liên hồi thì trong hạp cốc này còn có tiếng người qua lại, có người tới, có người đi, nhưng chẳng hề có ai dừng lại. Tiếng động ngày càng to lên, có lẽ là nhân mã của ba hệ phái lớn khác đã bắt đầu lục tục rời đi nơi này hoặc tiếp tục tiến về chốn Man Hoang xa xôi.

Thực ra dù cho đầu lĩnh của bốn môn phái lớn trong Ma Giáo đều đang ở đây nhưng Ma giáo đã có lịch sử lâu đời, lại có quá nhiều phái hệ riêng biệt, hơn nữa sau khi Cừu Vong Ngữ thống nhất Ma giáo đã mang theo vô số môn phái lớn nhỏ tham gia vào trận đại chiến trên Thanh Vân sơn, cũng bởi vậy mà sau trận chiến đã có rất nhiều giáo đồ ma giáo bị thất lạc nhau lẫn trong sơn cốc này. Nhưng chỉ nghe âm thanh chạy loạn bây giờ cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy nao lòng.

Quý Vương lẳng lẳng nghe chứ không hề tỏ thái độ gì hết. Có lẽ lúc này y đã quá yếu rồi nên loại tâm tình này cũng không thể khiến lão đổi sắc, cũng có thể là đã nhận ra vận mệnh của mình đã tới nên lòng cũng nguôi lạnh hẳn đi.

Cứ mãi như vậy đến khi tin rằng đã có không ít người bỏ đi thì ngoài trường bỗng vang lên tiếng bước chân. Giây lát sau giọng nói kính nể rất khó phát giác của Tiểu Vạn vang lên: “Mời vào!”

Tấm rèm trên trường bị kéo lên, ngay sau đó có hai người đi tới. Ngoại trừ Tiểu Vạn đi sau một bước thì còn có một người đi trước chính là kẻ đứng đầu bốn thánh sứ của Ma Giáo, Thanh Long.

Thanh long đi tới với vẻ mặt rất nghiêm trọng. Quý Vương khi thấy hắn thì liền vui mừng định đứng dậy nhưng ngờ đâu người không đủ sức nên lại

ngồi phịch xuống.

Tiểu Vạn sợ hãi chạy tới đỡ thì mới giúp y ngồi thẳng nổi, sau đó hẳn lại tìm một vật mềm đặt sau lưng cho y dựa vào.

Nhìn thấy bộ dạng này của Quý Vương thì Thanh Long nhíu chặt mày rồi lắc đầu cười khổ đi tới trước mặt Quý Vương: “Lão tông chủ, ông không yên ổn dưỡng thương mà còn gọi ta tới đây làm gì?”

Quý Vương gượng cười: “Ngồi đi.”

Thanh Long gật đầu rồi kéo tới một chiếc ghế để ngồi trước mặt Quý Vương.

Quý Vương nhìn Thanh Long rồi cố gắng thều thào nói rõ: “Thanh Long tôn sứ, bây giờ ngài và ba vị tôn sứ còn lại đều định quay về Thánh điện phải không?”

Thanh Long gật đầu: “Không sai, U Cơ cũng vừa nói vậy. Nếu giáo chủ đã để lại di mệnh như thế thì chúng ta tất nhiên cũng phải tuân theo.”

Quý Vương chỉ ồ lên một câu chứ không thắc mắc gì. Nhưng sau khi suy nghĩ một lúc thì ông ta vẫn hỏi Thanh Long: “Lão phu có một việc không rõ, mong được thỉnh giáo tôn sứ.”

Thanh Long đáp: “Không dám, lão tông chủ là tiền bối trong Thánh giáo, gọi tôi một tiếng Thanh Long là được rồi.”

Quý Vương tiếp lời: “Giáo chủ đột ngột về trời, nhưng không biết tại sao trước khi ngài đi lại không chỉ định người kế vị?”

Thanh Long im giọng rồi trả lời: “Khi ấy lão tông chủ cũng ở đấy nên chắc phải hiểu rõ chứ. Thứ nhất, giáo chủ không có truyền nhân, thứ hai, giờ đây các tông trong Thánh giáo đều đang hưng thịnh, ngoài trừ bậc anh

hùng cái thế như Cừu giáo chủ thì làm gì có ai đủ để uy phục quần hùng. Dù cho có tuyển ai lên vị trí này thì sợ rằng cũng không ngồi yên nổi mà còn sinh ra thêm chuyện tranh giành chém giết, vì thế giáo chủ mới không truyền vị cho bất cứ ai.”

Quý Vương chậm rãi gật đầu: “Lời ấy đúng thật. Giáo chủ hùng tài đại lược lại có kiến thức sâu rộng nên chắc là cũng đã lường trước điều này. Chỉ hận trời không chiều lòng người để cho anh hùng chết sớm, hủy đi đại nghiệp của Thánh giáo chúng ta.”

Thanh Long khẽ than chứ không nói gì thêm.

Quý Vương tiếp tục: “Thanh Long lão đệ, giờ đây phần lớn phái hệ trong Thánh giáo đều quyết định sẽ trở về Man Hoang thánh điện, đệ nói thực cho ta biết, khi về đó thì đệ có thể nắm được cục diện để các tông môn không sinh ra nội chiến hay không?”

Thanh Long lại chau mày: “Lão tông chủ hà tất đã biết còn hỏi thêm.”

Quý Vương than: “Vậy chẳng phải là sẽ đi lại con đường năm xưa hay sao?”

Thanh Long trầm ngâm vài giây rồi mới nói: “Bốn người chúng đệ luôn thấp tòng giáo chủ chứ không hề tham gia vào bất cứ môn phái nào trong giáo nên chắc rằng cũng không thể chủ trì đại cuộc được. Có điều..” y ngẩng lên nhìn Quý Vương bằng ánh mắt kỳ vọng: “Lão tông chủ, giờ đây Thánh giáo vừa bại trận, cũng chỉ còn quý tông và Vạn Độc Môn là có thực lực mạnh nhất nên nếu khi trở về Thánh Điện hai phái có thể liên hợp với nhau thì hoàn toàn có thể tạo nên một cục diện mới.”

Quý Vương trầm tư rồi cười khở: “Đến khi đó rồi tính, tóm lại, vì cơ nghiệp của Thánh giáo, một ngày lão già này còn sống thì quyết sẽ dốc hết sức mình.”

Thanh Long cung kính đứng dậy hành lễ với Quý Vương: “Đa tạ lão tông chủ, giáo chủ dưới suối vàng nếu có linh thiêng tất cũng sẽ khen ngợi ngài.”

Quý Vương phát tay: “Ôi, đừng nhắc giáo chủ nữa, ta vẫn thẹn với ngài. Có điều, hôm nay ta mời tôn sứ tới đây cũng không phải chỉ để hỏi chuyện kia, mà còn muốn nói với ngài một chuyện khác nữa.”

Thanh Long chấp tay: “Thỉnh lão tông chủ nói.”

Quý Vương đáp lại: “Bốn tôn sứ của Thánh giáo các người bao năm qua vẫn luôn một lòng trung thành đi theo giáo chủ, điều ấy lão phu đều nhìn thấy cả. Nhưng giờ đây giáo chủ đã về trời, không rõ Thanh Long lão đệ có ý định gì?”

Thanh Long lại càng nhăn mặt im lặng nhưng cuối cùng vẫn đáp: “Vẫn chưa nghĩ tới chuyện này, không biết lão tông chủ có gì chỉ dạy?”

Quý Vương ho khan vài cái, hẳn là do đã nói chuyện khá lâu nên hẳn cũng cảm thấy mệt, nhưng ngay sau đó lại lập tức phẫn chấn hẳn lên để nắm chặt tay phải Thanh Long đồng thời nhìn thẳng vào mắt hẳn rồi mới cố gắng nói: “Thanh Long lão đệ, ngày sau nếu có cơ hội thì tới Quý Vương Tông của ta đi, trên dưới toàn tông tất sẽ cung kính đón chào chư vị như khách quý.” Nói xong lại hơi dừng rồi hơi xoay đầu sang phía Tiểu Vạn bên cạnh mới nói tiếp: “Tiểu Vạn là truyền nhân tâm phúc của ta, dù là trí tuệ hay thiên tư cũng đều hơn người, Quý Vương Tông sau này tất sẽ giao cả cho y. Đệ hãy tin ta, chỉ cần cho hẳn thời gian thì hẳn sẽ tuyệt không làm người thất vọng.”

Thanh Long trông sang Tiểu Vạn rồi suy tư một lúc xong mới hít sâu để bình tĩnh nói với Quý Vương: “Đa tạ lòng tốt của lão tông chủ, những lời hôm nay tại hạ sẽ khắc ghi trong lòng. Có điều chuyện quan trọng lúc này là

hộ tống giáo chủ về Thánh điện, còn những điều khác thì nếu sau này còn có cơ hội thì sẽ thỉnh giáo lão tông chủ thêm.”

Quý Vương gật đầu: “Nên vậy, nên vậy.”

Thanh Long đứng dậy chấp tay với Quý Vương: “Cáo từ.” Dứt lời y cũng gật nhẹ đầu với Tiểu Vạn bên cạnh rồi cất bước rời khỏi trường.

Khi hần vừa đi thì Tiểu Vạn liền thấy ánh mắt Quý Vương bỗng nhiên yếu dần, tựa như người đã không còn chút sức lực nào nên lập tức đỡ y nằm xuống còn bản thân chỉ ngồi bên cạnh lo lắng hỏi: “Tông chủ, người không sao chứ?”

Quý Vương thở hồng hộc một lúc rồi mới cố gắng nhìn y để nói: “Chúng ta cũng đi thôi.”

Tiểu Vạn gật đầu nhưng lại đột nhiên hỏi: “Đi đâu? Đi thế nào?”

Quý Vương chỉ im lặng nhìn hần rồi mới chậm rãi nói: “Con nghĩ sao?”

Tiểu Vạn dường như đã sớm nghĩ tới điều đó nên không hề do dự: “Chúng ta không thể trở về Man Hoang.”

“Vì sao?”

“Man Hoang sẽ loạn. Khi đó quần hùng cùng lên, nội chiến tranh giành, tất sẽ gây ra biển máu ngập trời, nếu chúng ta tới đó thì e rằng không bị diệt phái thì cũng bị tổn thương nguyên khí.”

“Sao con lại khẳng định như vậy?”

Tiểu Vạn hít sâu rồi áp người vào sát Quý Vương xong mới nhỏ giọng: “Giáo chủ mất đi, Thánh giáo đã không còn ai có thể khống chế cục diện. Bốn vị tôn sứ lại không có thể lực, Hợp Hoan, Trường Sinh Đường đều đã tổn thương, Tam Diệu và Ngọc Dương lại quá thiếu kinh nghiệm, e rằng

khó có thể phục chúng, thậm chí còn có thể khiến môn phái rơi vào cảnh tranh giành. Vạn Độc Môn của Độc Thần mạnh mẽ nhất, nhưng lại có dã tâm quá lớn, lúc nào cũng ngóng nhìn đại vị, tất sẽ không thể thật sự liên minh với Quý Vương Tông của chúng ta. Nếu chúng ta về Man Hoang, e rằng nơi đầu tiên Độc Thần muốn diệt sẽ là chúng ta. Hơn nữa các thế lực trong Thánh giáo lại không đồng đều, chính là loạn thế, cũng là lúc rất thích hợp để vô vàn các kỳ nhân dị sĩ trong giáo tạo nên sóng gió, càng không cần phải nói tới những môn phái nhỏ luôn rình rập cơ hội vươn lên. Quả thực nếu về Man Hoang thì chỉ có trăm hại mà không lợi, thỉnh tông chủ suy xét.”

Quý Vương im lặng suy tư nhưng mãi sau vẫn cất lời: “Nếu như chúng ta không về, chẳng phải sẽ thành công địch của Thánh giáo rồi bị quần công hay sao, khi đó thì nên làm gì?”

Tiểu Vạn nhăn mày, rõ ràng cũng rất đau đầu với chuyện này. Nghĩ một lúc hẳn nghĩ rằng: “Buông!”

Khóe miệng Quý Vương nhếch lên tạo thành nét cười trên gương mặt già nua, có lẽ ông ta đang rất vui mừng.

Tiểu Vạn sợ hãi nói: “Tông chủ, người định..”

Quý Vương lắc đầu rồi gọi y tới gần nhỏ giọng bảo: “Chốc nữa con đi tụ tập mọi người để về Man Hoang. Cứ đi chậm thôi, trên đường cũng âm thầm để người không ngừng rời đi để người ngoài có cảm giác lòng người hoang mang bỏ chạy. Còn con chọn lấy tinh nhuệ đi về Hồ Kỳ Sơn mà bao năm qua chúng ta đã xây nên rồi không làm gì nữa. Thật ra, ta cũng không còn sống được lâu nữa rồi.”

Tiểu Vạn nghe vậy thì giật mình sợ đến tái xanh mặt: “Tông chủ, sao người lại nói vậy?”

MAN HOANG HÀNH

Tiêu Đình

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Mưu Xa (Hạ)

Quý Vương không đổi sắc nói: “Không cần kinh ngạc. Lão phu đã sống quá nhiều năm rồi, cũng sớm nên như vậy, chỉ vì lo lắng cho cơ nghiệp của Quý Vương Tông được tổ tông truyền lại mà cố gắng thôi. Con nghe ta nói này, sau khi lão phu chết, con đừng phát tang vội, đợi khi đi tới hoang nguyên sát Man Hoang thì mới tuyên bố ra với người ngoài rồi dừng quân lại đó làm tang thật lâu. Đợi khi người của tông phái khác đi hết khỏi hoang nguyên thì mới công bố di mệnh của lão phu là muốn chôn ở Hồ Kỳ Sơn, nếu không có chết cũng không nhắm mắt nổi.”

Vừa dứt lời Quý Vương đã thò tay vào ngực áo rồi lấy ra một phong thư đưa cho Tiểu Vạn.

Tiểu Vạn không ngừng biến sắc rồi vừa sợ vừa phục nhìn Quý Vương đồng thời run rẩy tiếp lấy lá thư.

“Nếu cần thì con lấy phong thư này ra cho người khác thấy. Chẳng may lúc đó còn có chuyện gì xảy ra di nữa thì đừng tiếc thân xác này của lão phu mà hãy trốn đi, kẻ chết rồi thì còn gì sợ chứ? Chỉ có một thứ con nhất định phải khắc ghi, nhất định phải phát dương quang đại cơ nghiệp được truyền thừa bao năm qua của Quý Vương Tông!”

Tiểu Vạn lại càng run rẩy gật đầu rồi lập tức hạ gối dập đầu bái lạy Quý Vương.

Quý Vương dường như đã buông được tảng đá nặng nề trong tim nên thở phào, ánh hân cũng trở nên mơ màng hân đi. Cũng không rõ là hân thấy

được điều gì mà bỗng thầm than thở: “Đáng tiếc, đáng tiếc...”

Tiếng nói ngày càng nhỏ, cuối cùng dần tan biến.

Ngày hôm sau, trên đỉnh núi chốn hạ cốc này bỗng có mấy bóng người đứng nhìn vọng xuống bên dưới, chính là đám người lấy Vạn Kiếm Nhất dẫn đầu này.

Từ phía trên nhìn xuống thì có thể mờ mờ thấy được chốn hoang vắng này lại đang có rất nhiều bóng người qua lại, nếu xét theo y phục thì rõ ràng đó đều là giáo đồ Ma giáo. Tầng người vồn vã, có không ít kẻ thậm chí còn vừa tới đã không ngừng nghỉ mà lập tức đi về phía ngoài sơn cốc, thậm chí còn có thể dễ dàng nhận ra đám dư孽 Ma giáo này sau khi thất bại đã vô cùng chán nản nên hận mình không thể sớm tránh xa khỏi Thanh Vân Sơn.

Người trong Ma giáo gây nên vô vàn sát孽 trên Thanh Vân Sơn nên Thanh Vân Môn ai nấy đều có thù sâu như biển với chúng. Do đó khi đứng trên này nhìn đám ma giáo đang chạy loạn thì dù là Thương Tùng, Thương Chính Lương hay Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường đều giận dữ muốn lao xuống chém giết một hồi.

Nhưng Vạn Kiếm Nhất trong đám họ lại cực kì hiểu chuyện nên bình tĩnh nói với bốn vị sư đệ: “Nhớ kĩ, mục tiêu chính của chuyến đi này là lên vào Man Hoang để thám thính tình hình trong thánh điện của Ma giáo, vì thế hãy tạm thời quên những chuyện khác đi, các đệ cũng tuyệt không được mất bình tĩnh gây nên chuyện gì hiểu không?”

Bốn người đồng thanh đáp phải. Vạn Kiếm Nhất tiếp tục quan sát bên dưới rồi nói tiếp: “Nói tới cũng lạ, suốt dọc đường này dù rằng đã thấy rất nhiều yêu nhân Ma Giáo nhưng ngay cả bên dưới sơn cốc này cũng chỉ toàn đám ô hợp. Ta thường nghe rằng trong Ma Giáo có rất nhiều phái hệ nên tất

sẽ có đủ loại quả thúc, nhưng tình hình trước mắt không phải là hoàn toàn trái ngược hay sao?”

Thương Tùng cũng nhìn theo nhưng có lẽ đã nghĩ tới chuyện gì đó nên cất lời: “Sư huynh, đệ có một điều khó hiểu. Theo lý thuyết thì đám yêu nhân trong các môn phái nhỏ của ma giáo chắc sẽ thế này nhưng mấy môn phái lớn như Vạn Độc Môn, Quỷ Vương Tông, Trường Sinh Đường cũng không thể chạy loạn như vậy?”

Tăng Thúc Thường cũng chen miệng: “Không lẽ trận Thanh Vân Sơn đã bị chúng ta đánh đến run rẩy nên mới thành thế này?”

Thương Tùng lắc đầu nhú mày nói: “Chắc sẽ không như vậy.”

Vạn Kiếm Nhất im lặng nghĩ ngợi rồi mới nói: “Thương Tùng nói có lí. Yêu nhân ma giáo tuy rằng đáng khinh nhưng với tình thế hiện giờ thì kẻ lãnh đạo chắc chắn chẳng phải bậc vô năng, chúng ta cũng tuyệt không được khinh thường.” Hơi ngừng lại để xoay người về phía sau rồi y mới nói tiếp: “Không cần quan tâm đến đám loạn quân tàn phế bên dưới, chúng ta tiếp tục tiến lên thôi.”

“Vâng.” Đám Thương Tùng đáp lời. Sau đó năm người bọn họ lại ngự kiếm bay về đằng xa.

Sau khi vượt qua sơn cốc là tới một dãy núi phập phồng với cánh rừng xanh thắm suốt mười dặm. Sau đó địa hình mới bằng phẳng lại, rừng cây cũng dần thưa đi, theo đó là một bình nguyên xuất hiện trước mắt. Lúc này bay trên trời sẽ có cảm giác đất trời rộng mở, dưới mắt là ruộng đồng tươi tốt trải dài ngàn dặm, sông suối dọc ngang, thi thoảng lại có núi non rừng rậm điểm xuyến, thậm chí còn có mười mấy hai mươi thôn xóm rải rác khắp nơi.

Những thôn xóm đó đều là của cư dân bao đời này đã tồn tại ở quanh chân dãy Thanh Vân. Bọn họ ai nấy đều thật thà chất phác, kính ngưỡng

tiên đạo, trời mọc thức dậy, trời lặn nghỉ ngơi, cứ thế kéo dài suốt bấy nhiêu năm. Nhưng mấy ngày nay ma giáo xâm lấn Thanh Vân Sơn với quy mô rất lớn, yêu nhân cũng theo đó mà hoành hành bốn phương, thôn dân quanh đó phần lớn đều đã chạy sạch, có lẽ phải đợi tới khi giáo đồ ma giáo triệt để rút đi thì họ mới có thể về lại nhà.

Nhìn từ đằng xa thì thấy trên bình nguyên có không ít thôn xóm đang rực cháy, khói mù bay khắp trời, chắc rằng đã gặp chuyện chẳng may.

Thanh Vân Môn đã lập phái trên Thanh Vân Sơn hai ngàn năm nên cũng coi người dân quanh đó như con cháu, do đó khi năm người này thấy cảnh kia thì đều giận dữ biến sắc.

Lúc đó họ đã bay hẳn khỏi núi rừng để ra tới đồng bằng nên cũng mất đi yểm hộ mà trở nên rõ ràng giữa không trung. Quanh đây lúc này có vô số yêu nhân ma giáo, nếu cứ như vậy thì thật không thích hợp, chẳng may bị giáo đồ ma giáo gần đó chú ý thì e rằng sẽ sớm sinh chuyện. Vì thế Vạn Kiếm Nhất liền dặn mọi người hạ xuống một nơi vắng vẻ.

Họ đã không còn mặc trang phục của đệ tử Thanh Vân mà tất cả đều đã thay bằng những bộ quần áo tầm thường nên trông chẳng khác nào một đám tu sĩ thường thấy cả.

Cố ý tránh đi mấy thôn xóm đang cháy rồi họ tiếp tục thẳng tiến đi về đường mòn phía tây bắc. Dọc đường họ cũng gặp được vài đám giáo đồ ma giáo đang chạy loạn nhưng lại không hề thấy bóng dáng thương nhân và dân cư nào cả nên bất giác cảm thấy nơi này quá hoang vu.

Cứ đi như vậy một lúc thì Thương Chính Lương giận dữ: “Đám ma giáo khốn nạn này không biết mấy ngày nay đã giết hại bao nhiêu người, thật sự là xằng bậy!”

Điền Bất Dịch nhìn về một thôn xóm gần đó thì thấy ánh lửa rợp trời, dường như còn nghe được cả tiếng khóc thảm vang lên nên biến sắc do dự

nói với Vạn Kiếm Nhất: “Vạn sư huynh, nơi đó hình như còn có người sống.”

Vạn Kiếm Nhất dừng bước lại, đám người theo sau hắn cũng theo đó ngừng chân rồi cùng nhìn về phía thôn xóm đang cháy kia. Chốc lát sau có một loạt tiếng khóc xen lẫn tiếng cười to vang lên.

Dù cho cách rất xa nhưng âm thanh ấy cũng chợt trở nên vô cùng rõ ràng.

Nhất thời mọi người đều nhìn về Vạn Kiếm Nhất. Hắn suy tư một lát rồi thở dài nói: ”Nếu là thôn làng bỏ không bị yêu nhân đốt thì cũng thôi đi, nhưng giờ đây còn có bách tính đang chịu khổ thì đệ tử Thanh Vân chúng ta tất không thể làm ngơ. Đi qua đó xem thử thôi.”

(các web khác vui lòng lấy truyện sau bachngocsach 3 giờ, ghi rõ nguồn và người dịch, rất mong các bạn tôn trọng ^^)